
Sprawozdanie z czynności administracyjnych

Rocznik Towarzystwa Naukowego Warszawskiego 39, 19-85

1946

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

III.

Sprawozdanie z czynności administracyjnych.

W okresie sprawozdawczym urząd Prezesa Towarzystwa Naukowego Warszawskiego piastował Wacław Sierpiński, Wiceprezesem był Władysław Tatarkiewicz, P. o. Sekretarza Generalnego — Julian Krzyżanowski; Przewodniczącym Wydziału I był Stanisław Wędkiewicz, Zastępcą Przewodniczącego — Stanisław Słoński, Sekretarzem — Stefan Wierczyński; Przewodniczącym Wydziału II — Bogdan Nawroczyński, Zastępcą Przewodniczącego — Stefan Zaleski, Sekretarzem — Włodzimierz Antoniewicz; Przewodniczącym Wydziału III — Stanisław Józef Thuggutt, Sekretarzem — Kazimierz Kuratowski; Przewodniczącym Wydziału IV — Bolesław Hryniewiecki; Sekretarzem Wydziału V — Kazimierz Bassalik.

Skarbnikiem był Wiktor Lampe, redaktorem naczelnym wydawnictw — Bolesław Hryniewiecki.

W skład Komisji Rewizyjnej wchodził: Czesław Białobrzeski, Roman Kozłowski i Konstanty Żórawski.

Na ogólnym zebraniu administracyjnym T. N. W. w dniu 23 listopada 1946 r. na członków Towarzystwa wybrani zostali:

Do Wydziału I — na członka zwyczajnego miejscowego: Maria Dąbrowska; na członków zwyczajnych zamiejscowych: Bruce Boswell, Wiktor Czernobajew, Enrico Damiani, Henri Grappin, Jirzi Horák, George Noyes; na członków korespondentów: Franciszek Bielak, Karol Zawodziński.

Do Wydziału II — na członka zwyczajnego miejscowego: Tadeusz Manteuffel; na członków zwyczajnych zamiejscowych:

Henri Breuil, Sigurd Curman, Pierre Jouguet, Józef Kostrzewski, Charles Satgast, Edward Taylor; na członka korespondenta: ks. Piotr Chojnacki.

Do Wydziału III — na członków zwyczajnych miejscowych: Wiktor Kemula, Stanisław Małkowski; na członków zwyczajnych zamiejscowych: Osman Achmatowicz, Godofredo Garcia, John Robert Kline, Mauro Picone, Petre Sergescu, Rolin-Wavre; na członków korespondentów: Bronisław Halicki, Zdzisław Macierewicz, Edward Marczewski (Szpilrajn), Andrzej Mostowski, Henryk Świdziński.

Do Wydziału IV — na członka zwyczajnego miejscowego: Jerzy Stanisław Alexandrowicz; na członka zwyczajnego zamiejscowego: Stefan Dąbrowski; na członków korespondentów: Jan Bowkiewicz, Antoni Dmochowski, Marian Gieysztor, Tadeusz Jaczewski, Lucjan Kaznowski, January Kołodziejczyk, Michał Laskowski, Kazimierz Sembrat, Maria Skalińska, Ernest Sym, Juliusz Zweibaum.

Do Sekcji nauk lekarskich przy Wydziale IV — na członków zwyczajnych miejscowych: Franciszek Czubalski, Adam Czyżewicz, Wiktor Grzywo-Dąbrowski, Włodzimierz Koskowski, Adam Opalski, Stanisław Sierakowski, Mściwój Semerau-Siemianowski; na członków-korespondentów: Andrzej Biernacki, Tadeusz Butkiewicz, Marta Erlich, Antoni Fidler, Władysław Melanowski, Władysław Ostrowski, Władysław Szenajch.

W okresie sprawozdawczym zmarli następujący członkowie Towarzystwa: Stanisław Kutrzeba 7 I 1946, Leon Paweł Marchlewski 16 I 1946, Stefan Moszczeński 13 VII 1946, Ignacy Mościcki 2 X 1946, Michał Petrovitch.

Zarząd T. N. W. odbył w okresie sprawozdawczym 9 posiedzeń (23 I, 1 III, 1 IV, 13 V, 25 V, 9 VII, 20 IX, 1 XI, 23 XI), Komisja Rewizyjna — 1 posiedzenie (29 X); nadto odbyły się 2 ogólne Zebrania administracyjne (10 X, 23 XI), oraz 8 zebrań administracyjnych Wydziału I (14 I, 25 II, 31 III, 27 V, 3 VI, 1 VII, 21 V); 6 zebrań administracyjnych Wydziału II (22 I, 12 II, 14 V, 11 VI, 25 X, 19 XI); 4 zebrania administracyjne Wydziału III (15 III, 16 V, 29 V, 8 XI); 2 zebrania administracyjne Wydziału IV (15 III, 22 V).

Nowi członkowie T. N. W.:

O s m a n A c h m a t o w i c z urodził się 21 marca 1899 r. w Bergaliszkach (pow. Oszmiański, ziemia Wileńska). W roku 1916 otrzymał świadectwo dojrzałości w Piotrogradzie (Lenin-gradzie). W r. 1925 uzyskał stopień magistra, a w r. 1928 — doktora chemii na Wydziale matematyczno-przyrodniczym Uniwersytetu Wileńskiego. W latach 1928—31 specjalizował się w dziedzinie chemii organicznej w Anglii, w The Dyson Perrins Laboratory Uniwersytetu Oksfordzkiego. W r. 1931 uzyskał stopień doktora filozofii na Wydziale nauk fizycznych tegoż Uniwersytetu. W r. 1933 habilitował się z zakresu chemii organicznej na Uniwersytecie Wileńskim. W latach 1923—33 był kolejno: młodszym asystentem, starszym asystentem i adiunktem w Zakładzie Chemii Organicznej Uniwersytetu Wileńskiego. W r. 1934 został profesorem nadzwyczajnym, a w r. 1939 — profesorem zwyczajnym Chemii farmaceutycznej i toksykologicznej Uniwersytetu Warszawskiego. W ostatnim roku wojny nauczał na tajnych kompletach akademickich w Warszawie i Częstochowie. Od lipca 1945 r. jest profesorem zwyczajnym Chemii Organicznej na Politechnice Łódzkiej.

Ogłosił drukiem następujące prace:

1) Działanie chlorowodoru na nopinen. R. Ch. VI, 1926; 2) O polskim olejku terpentynowym. Prz. Chem. X, 1926; 3) O nowym alkoholu terpentynowym $C_{10}H_{18}$ O. R. Ch. VI, 1926; 4) O budowie produktów działania kwasów chlorowcowodorowych na bornylen. R. Ch. VIII, 1928; 5) O olejkach terpentynowych. Wiad. Farm., 1928; 6) O nowym szeregu α -pochodnych bornylenu. Wilno, 1928; 7) Wspólnie z Fawcett, W. H. Perkin i R. Robinson: Dihydrobrucine and its Derivatives. J. Ch. Soc., 1930; 8) Studies on the Constitution of Strychnine and Brucine. Oxford University Press, 1932; 9) Wspólnie z W. H. Perkin i R. Robinson: Neostrychnidine and its Derivatives. J. Ch. Soc., 1932; 10) Wspólnie z G. R. Clemo i jak wyżej: Neostrychnine. Tamże, 1932; 11) Wspólnie z W. H. Perkin i R. Robinson: Neobrucine and Neobrucidine. Tamże, 1932; 12) O mechanizmie powstawania i rozkładu dwumetylosoli (A) metoksymetylo-związków. R. Ch. XII, 1932; 13) O dwuhydrometoksymetyloheksahydrostrychninie i jej pochodnych. Tamże XII, 1932; 14) O rozbudowie metylochloorku strychniny i metylochloorku strychnidyny za pomocą wodoru w obecności palladu. Tamże XIII, 1935; 15) Wspólnie z B. Bochwicem: O katalitycznej rozbudowie czwartorzędowych soli brucyny. Tamże XIV, 1934; 16) Experiments on the

Degradation of Quaternary Ammonium Salts of Strychnos Alkaloids. Trabajos del IX Congreso Internacional de Quimica Pura y Aplicada, t. IV, 1934; 17) Wspólnie z R. Robinson: Hofmann Degradation of Methyl-dihydrostrychnidinium — A Carbonate. Isolation of a Fourth Isomeride of Dihydrostrychnidine. J. Ch. Soc., 1934; 18) Wspólnie z R. Robinson: The Action of Methyl Sulphate on Methoxymethyl-dihydroneobrucidine and Similar Bases in Boiling Benzene Solution. Tamże, 1935; 19) Wspólnie z P. Lewi i R. Robinson: Hofmann Degradation of Dihydrobrucidine. Tamże, 1935; 20) Wspólnie z R. Robinson: Conversion of Dihydrostrychnidine D into Dihydrostrychnidine — A. Tamże, 1938; 21) Exhaustive Methylation of N (b) — Methylhano-Dihydroneostrychnidine and its Dihydro-derivative. Tamże, 1938; 22) Final Stages of the Hofmann Degradation of Dihydrostrychnidine — A, Elimination of Trimethylamine and Isolation of Desaza-Strychnidine — B. Tamże, 1938; 23) Wspólnie z Cz. Dybowskiem: A Note on the Hofmann Degradation of Dimethyl-des-Brucidine. Tamże, 1938; 24) Wspólnie z Wł. Uziebło: Alkaloidy widłaka babimoru (*Lycopodium Clavatum* L.). R. Ch. XVIII, 1938; 25) Wspólnie z K. Lindenfeldem: O produktach chlorowania metylonaftalenu. Tamże XVIII, 1938; 26) Wspólnie z tymże: O katalitycznym uwodornieniu czwartorzędowych soli amoniowych. Tamże XVIII, 1938; 27) Wspólnie z B. Racińskim: Przyczynki do poznawania budowy womicyny. O wyczerpującym metylowaniu dwuhydrowomicyny. Tamże XVIII, 1938; 28) Wspólnie z M. Molówną: Alkaloidy *Nuphar luteum*. Tamże XIX, 1939 i British Chemical and Physiological Abstracts. — A, II 1939.

Franciszek Piotr Bielak urodził się 7 października 1892, r. w Krakowie. Ukończył Gimnazjum Nowodworskiego. Studia wyższe odbył w Uniwersytecie Jagiellońskim. Od roku 1917 jest nauczycielem w gimnazjach krakowskich, od r. 1927 wykłada na Studium Pedagogicznym Uniwersytetu Jagiellońskiego.

Ogłosił drukiem następujące prace:

1) Źródła i tendencje „Prawego rycerza“ Szymona Starowolskiego (Studia staropolskie). Kraków, 1928; 2) „Mesjanizm“ pisarzy polskich XVII wieku. Prace filol., t. XII; 3) Pierwsze wydania „Reformacji obyczajów polskich“ Starowolskiego. Exlibris, 1924; 4) Motywy franciszkańskie w literaturze polskiej. Przegląd Współczesny, 1927; 5) Prace kierownicze Stanisława Staszica w Warszawskim Towarzystwie Przyjaciół Nauk. Księga zbiorowa ku czci Staszica, Lublin, 1926; 6) Dyskusje metodologiczne. Przegląd Powszechny, 1931; 7) Motywy Delille'a w Panu Tadeuszu. Przegląd Powszechny, 1932; 8) Opozycja „Gwiazdy“ na tle literatury w kraju (1846 — 1849). Sprawozd. P. A. U.; 1932; 9) Antynomia Dygasińskiego. Pamiętnik Literacki, 1935; 10) Ostatnia wyprawa Albertusa. Exlibris, 1925.

A n d r z e j B i e r n a c k i urodził się 14 marca 1903 r. w Lublinie. W r. 1928 ukończył Wydział Lekarski U. W. Podczas studiów pracował w oddziale Doc. W. Janowskiego i w P. Z. H. Od roku 1931 do 1945 pracował w II Klinice Chor. Wewn. U. W., kolejno jako wolontariusz, st. asystent i adiunkt. Dnia 30 lipca 1944 r. habilitował się jako docent chorób wewnętrznych na Wydziale Lekarskim U. W. W czerwcu 1945 r. został mianowany ordynatorem Szpitala Dz. Jezus w Warszawie.

Praca zagranicą: W r. 1925 był wysłany przez P. Z. H. do Instytutu Pasteura w Paryżu. W r. 1930 i 1931 wyjechał do Brazylii jako lekarz kolonii polskiej w Espirito Santo. Od 1 I 1931 do 1 V 1931 pracował w Instituto Oswaldo Cruz w Rio de Janeiro. W listopadzie 1935 otrzymał roczne stypendium Fundacji im. J. Potockiego i wyjechał do Wiednia, Rzymu, Szwacarii, Paryża i Berlina. We wrześniu i październiku 1945 r. był w Paryżu w Instytucie Pasteura z delegacją Ministerstwa Zdrowia.

Jest członkiem Zarządu Głównego Tow. Internistów Polskich, członkiem Zarządu Tow. Badań Naukowych nad Gruźlicą.

Ogłosił drukiem następujące prace:

1) Porównawcze badania bolograficzne i bolometryczne. P. G. Lek., 1925 i Arch. des Malad. du Coeur, 1927; 2) Doświadczenia nad miareczkowaniem surowic meningokokowych. Medyc. Dośw. i Społ., 1927 i Comp. Rend. Soc. Biol., 1927; 3) O twardzieli. Warsz. Czas. Lek., 1927; 4) Odczyn skórny w twardzieli. Med. Dośw. i Społ., 1929 i Comp. Rend. Soc. Biol., 1929; 5) Przypadek gorączki powracającej. Spraw. Tow. Int. P., 1931; 6) Przypadek guza klatki piersiowej. Medycyna, 1934; 7) Przypadek niedokrwistości złośliwej z pewnymi cechami niedokrwistości wtórnej. Medycyna, 1934; 8) Tłuszczak jelita cienkiego z następowym wgłobieniem. Medycyna, 1935; 9) Wpływ salirganu na wydzielanie żółci wątrobowej. P. Arch. M. W., 1935 i Bull. de l'Acad. Pol., 1935; 10) Ciężka woda i jej znaczenie w biologii. P. Arch. M. W., 1935; 11) Wpływ picia wody na prawidłowy układ krążenia. P. Arch. M. W., 1935; 12) Gruźlica prosówkowa zimna. P. Arch. M. W., 1936; 13) Przypadek gorączki gruczołowej. P. Arch. M. W., 1936; 14) Osservazioni anatomo-cliniche su sedici casi di tbc polmonare. Lotta c. la Tbc., 1936; 15) Sulla meccanica respiratoria nella tosse. Crose Rösssa, 1936; 16) Alcune prove cardio-respiratorie nella tosse. Croce Rossa, 1936; 17) Hemoglobinomocz napadowy. Medycyna, 1936; 18) Badania morfologiczne krwi w gruźlicy. Monografia odznaczona I nagrodą na Konkursie Polsk. Zw. Przeciwigruźliczego, 1937; 19) Gruźlicze wysiękowe zapalenie osierdzia. Gruźlica, 1937; 20) Odma otrzewna w gruźlicy je-

lit. P. Arch. Med. Wewn., 1937; 21) Obraz morfologiczny szpiku kostnego w gruźlicy jamistej płuc. P. Arch. Med. Wewn., 1937 i Bull. de l'Acad. Pol., 1936; 22) Wskazówki lekarsko-higieniczne dla kolonistów jadących do Ameryki Południowej. Biblioteka Syndykatu Emigrac., 1937; 23) Ropień płuc w przebiegu cukrzycy. Medycyna, 1937; 24) Gruźlica jamista płuc ze współistnieniem gruźlicy nerek z mocznicą. Tow. Bad. Nauk. nad Gruźlicą, 1937; 25) Badanie składu morfologicznego szpiku kostnego. P. Arch. Med. Wewn., 1938; 26) Warunki zdrowotne kolonii „Orzeł Biały“ w Brazylii. Medycyna, 1938; 27) Zachowanie się składu gazów oddechowych w odmie. Bull. de l'Acad. Pol., 1938; 28) Nowy sposób znieczulenia przy bronchografii. P. Arch. Med. Wewn., 1938; 29) Instytut Carlo Forlanini. Przegląd Szpitalnictwa, 1938; 30) Dwa przypadki gruźlicy prosówkowej zimnej. Gruźlica, 1938; 31) Trzy przypadki gruźlicy języka. Gruźlica, 1938; 32) Ropień płuc leczony operacyjnie. Gruźlica, 1938; 33) Zjazd przeciwgruźliczy francuski. Gruźlica, 1939; 34) Rak płuca z przerzutami do kości. P. Gaz. Lek., 1939; 35) Recherches sur le volume du pneumothorax. Bull. de l'Acad. Pol., 1939; 36) Rzadka postać gruźlicy przewodu pokarmowego. Gruźlica, 1939; 37) Przypadek gruźlicy nerek. Przegl. Lek., 1945; 38) Hodowla prątków gruźliczych ze szpiku. Tyg. Lek., 1946 i Presse Médicale, 1946; 39) Rak żołądka a choroba Addisona-Biermera. Tyg. Lek., 1946; 40) O postaci azotemicznej skrobiawicy nerek. Przegl. Lek., 1947; 41) Streptomycyna w leczeniu gruźlicy. Tyg. Lek., 1947; 42) Białaczki jako choroba nowotworowa. Tyg. Lek., 1947.

Jan B o w k i e w i c z urodził się 8 maja 1896 r. w Libawie. W roku 1914 ukończył tam gimnazjum klasyczne. Wyższe studia przyrodnicze odbywał na Uniwersytetach w Petersburgu, Wilnie i Lipsku. Doktoryzował się w r. 1924. Habilitował się z zoologii w 1932 r. W latach 1922—1929 był asystentem przy Katedrze Biologii Uniwersytetu Wileńskiego, w 1929—30 — asystentem przy Katedrze Zoologii S. G. G. W. w Warszawie, w 1930—36 — adiunktem przy Katedrze Ichtiologii S. G. G. W., a w 1938—39 — asystentem przy Katedrze Biologii Uniwersytetu Warszawskiego. Od 1932 do 1939 był docentem Zoologii w S. G. G. W. Podczas okupacji w latach 1941—1944 wykładał biologię na Tajnym Uniwersytecie Warszawskim na Wydziale Lekarskim (pod pseudonimem Reinbot). W 1945—46 prowadził wykłady zleczone z biologii na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Warszawskiego. Od 1946 r. jest zastępcą profesora biologii na Uniwersytecie Warszawskim.

Zwiedził Finlandię, Kraj Amurski, Bajkał, Mandżurię, Góry Altajskie, Zachodnią Syberię, Ural i Alpy.

Ogłosił drukiem następujące prace:

- 1) Biologische Beobachtungen über das Vorkommen von Apusiden in Sibirien. Int. Revue der ges. Hydrobiolog. u. Hydrographie, t. 11, 1923;
- 2) Z badań nad *Daphnia pulex* (de Geer). Prace Tow. Przyjaciół Nauk w Wilnie, t. 1, 1923;
- 3) *Lynceus acanthorhynchus* n. sp. Prace Tow. Przyjaciół Nauk w Wilnie, t. 1, 1923;
- 4) *Lynceus brachyarus* aberr. isorhynchus im Lichte des Gesetzes der weiblichen Präponderanz. Zoologischer Anzeiger, t. 61, 1924;
- 5) Materiały do fauny Cladocera Wileńszczyzny. Wioślarki jezior Zielonych. Prace Tow. Przyjaciół Nauk w Wilnie, t. 2, 1925;
- 6) O rzadkich skorupiakach fauny polskiej. Prace Tow. Przyjaciół Nauk w Wilnie, t. 2, 1925;
- 7) Zjawisko heterochelii u *Potamobius astacus* (L.). Prace Tow. Przyjaciół Nauk w Wilnie, t. 3, 1925;
- 8) W sprawie występowania *Camptocereus lilljeborgu* Schoedler. Wilno, 1926;
- 9) *Cladocera Poloniae indigena*. Annales Zool. Muz. Pol. Hist. Natur., t. 5, nr 2, Warszawa, 1926;
- 10) Cladoceren-Fauna von Nordostpolen. Zoologischer Anzeiger, t. 65, 1926;
- 11) O występowaniu wioślarek eupelagicznych. Arch. Hydrobiologii i Rybactwa, t. 1, nr 3, 1926;
- 12) *Haementaria costata* (F. Müller) w jeziorze Krzyżaki pod Wilnem. Arch. Hydrobiologii i Rybactwa, t. 1, nr 4, 1926;
- 13) Przyczynek do fauny widłonogów Wileńszczyzny z rodzaju *Heterocope*. O. Sars. Arch. Hydrobiologii i Rybactwa, t. 2, nr 1/2, 1927;
- 14) Życie wód słodkich. Bibl. Biolog., nr 3, 1927;
- 15) Rozprawa o doktorostwie. Alma Mater Vilnensis, z. 5, 1927 (pod pseudonimem Kleopatra-pamflet);
- 16) Rak. Bibl. Biol., nr 6, 1928;
- 17) *Cyklops scutifer*. G. O. Sars w jeziorze Krzyżaki pod Wilnem. Arch. Hydrobiologii i Rybactwa, t. 3, nr 1/2, 1928;
- 18) Ryby-wędkarze. Przegląd Rybacki, 1928;
- 19) Schwebephase in der Bewegung der Cladoceren und Viscosität des Wassers. Int. Revue der ges. Hydrobiol. u. Hydrographie, t. 22, 1929;
- 20) Próba charakterystyki limnologicznej jeziora Krzyżaki pod Wilnem. Fragmenta Faunistica M. Z. P., t. 1, nr 4, 1930;
- 21) To i owo rybackiej wydajności jezior. Przegląd Rybacki, t. 4, nr 3/4, 1931;
- 22) Jeziorny budżet tlenowy. Przegląd Rybacki, t. 4, nr 5/6, 1931;
- 23) Górny płon i dno jeziora. Przegląd Rybacki, t. 4, nr 11/12, 1931;
- 24) Na krętych ścieżkach taksacji jezior. Przegląd Rybacki, t. 4, nr 13/14, 1931;
- 25) Próba sukcesyjnej interpretacji pelagofauny jezior Trockich. Rozpr. i Sprawozd. zakładów doświadczalnych lasów państwowych, seria A, nr 3, Warszawa, 1934;
- 26) Materiały do fauny Cladocera i Copepoda jezior Suwalszczyzny. Fragmenta Faunistica M. Z. P., t. 2, nr 15, 1934;
- 27) Materiały do planktonu jezior Suwalszczyzny. Fragmenta Faunistica M. Z. P., t. 2, nr 17, 1934;
- 28) *Daphnia* (*Cophaloxus*) *longiremis* G. O. Sars nowy dla fauny Polski gatunek wioślarek. Fragmenta Faunistica M. Z. P., t. 2, nr 23, 1935;
- 29) Kompleksy Entomostraca jako wskaźniki występowania sielawy. Fragmenta Faunistica M. Z. P., t. 2, nr 22, 1935;
- 30) Materiały do typologii jezior Suwalszczyzny. Arch. Hydrobiologii i Rybactwa, t. 9, 1935;
- 31) Materiały do typologii jezior Polesia. Arch. Hydrobiologii i Rybactwa, t. 9, 1935;
- 32) Z badań porównawczych nad składem jakościowym planktonu jezior Wileńszczyzny. Arch. Hydro-

biologii i Rybactwa, t. 10, 1936; 33) *Limnocalanus macrurus* G. O. Sars nowy dla fauny Polski gatunek widłonogów. *Fragmenta Faunistica M. Z. P.*, t. 3, nr 5, 1937; 34); 34) O pewnych prawidłowościach w składzie jakościowym zooplanktonu jezior. *Fragmenta Faunistica M. Z. P.*, t. 3, nr 18, 1938.

Henri Breuil urodził się 28 lutego 1877 r. w Mortain (Depart. Manche); od r. 1929 jest profesorem Collège de France. Jest członkiem L'Institut de France i doktorem hon. causa Uniwersytetu w Oxford.

Ogłosił drukiem między innymi następujące prace:

1) Breuil Henri, Obermaier Hugo, Willoughby Verner. *La Pileta a Benaolan (Malaga) (Espagne)*. Monaco, 1915; 2) Capitain Louis, Breuil Henri, Peyrony Denis. *Les Cambarelles aux Eyzies (Dordogne)*. Paris, 1924.

Alexander Bruce Boswell urodził się w r. 1884 w Ashbourne, Derbyshire. Nauki pobierał w Rossall School i w Lincoln College, Oxford, gdzie uzyskał magisterium. W latach 1908—13 pracował w Bibliotece Zamojskich w Warszawie. Od r. 1913 pracował naukowo w University of Liverpool, gdzie w r. 1919 otrzymał katedrę literatury rosyjskiej. Dwukrotnie był dziekanem swego wydziału (1921—24, 1928 — 34).

Wydał drukiem następujące ważniejsze prace:

1) *The Poles, History of Nations*, 1915; 2) *The Kipchak Turks. Slavonic Review*; 3) *Poland 1050 — 1303* oraz 4) *The Teutonic Order and Poland 1303 — 1500. Camb. Medieval History, Vols. VI, VII i VIII*. Opracował artykuły o Polsce w *Encyclopedia Britannica* (wyd. 14). Artykuły swe ogłaszał w następujących czasopismach: *English Historical Review*, *History*, *Russian Review*, *Slavonic Review*, *Liverpool Review*, *Liverpool Post* i *Manchester Guardian*.

Tadeusz Butkiewicz urodził się w Kostromie w Rosji, jako syn zesłańca politycznego za udział w powstaniu 1863 r. Gimnazjum ukończył w Kownie, studia lekarskie — w Uniwersytecie w Moskwie ze stopniem *medicus cum eximia laude*. Po ukończeniu studiów specjalizował się w I klinice chi-

rurgicznej Uniw. Moskiewskiego oraz w Klinice Chirurgicznej Akademii Wojskowej w Petersburgu, gdzie też uzyskał stopień doktora medycyny na podstawie pracy p. t. Opadnięcie nerki i jego leczenie operacyjne. Do Polski wrócił w r. 1921 i objął stanowisko naczelnego lekarza i ordynatora-chirurga w szpitalu P. K. Ch. w Sosnowcu, gdzie pracował do roku 1928. W latach 1929—45 był ordynatorem Oddziału Chirurgicznego Szpitala Przemienienia Pańskiego w Warszawie, a od r. 1946 — Szpitala Dzieciątka Jezus. Habilitował się w r. 1934 w Uniwersytecie Warszawskim na podstawie pracy p. t. Żółciowe zapalenie otrzewnej bez przedziurawienia dróg żółciowych. W listopadzie r. 1944 wraz z kolegami — docentami, ordynatorami Szpitala Przemienienia Pańskiego uruchomił Wydział Lekarski Uniwersytetu Warszawskiego zostawszy jego Dziekanem. Jako ówczesny Delegat Ministerstwa Oświaty uruchomił również Wydział Farmaceutyczny U. W., pełniąc zastępczo (do czasu przyjazdu prof. Kossa) funkcje Dziekana tego Wydziału. Od 1 listopada 1944 r. objął katedrę I Kliniki chirurgicznej; oficjalną nominację na profesora nadzwyczajnego otrzymał w sierpniu 1946 r.

Odnaczony Złotym Krzyżem Zasługi w r. 1937 i Węgierskim Krzyżem Zasługi w r. 1930.

Podczas pobytu w Zagłębiu był wiceprezesem Związku Lekarzy oraz przewodniczącym Okręgowego Komitetu L. O. P. P. Zagłębia Dąbrowskiego. Jest członkiem Towarzystwa Lekarskiego Warszawskiego, Warszawskiego Towarzystwa Chirurgicznego oraz członkiem Towarzystwa Chirurgów Polskich i Międzynarodowego Towarzystwa Chirurgicznego. W r. 1946 na Zjeździe Chirurgów Polskich w Gdańsku został wybrany na Wiceprezesa Zarządu Towarzystwa Chirurgów Polskich na okres 1946 — 1948.

Ogłosił drukiem następujące prace naukowe:

W języku rosyjskim: 1) O nowotworach ślinianek. R. Chir. Arch., 1905; 2) O stwardniającej postaci zapalenia szpiku kostnego. Chirurgia, nr 133, 1908; 3) O leczeniu dziurawiącego durowego zapalenia otrzewnej. Chirurgia, nr 151, 1909; 4) Przypadek przedziurawienia wrzodu żołądka. R. Wracz, nr 36, 1909; 5) W sprawie znieczulenia lędźwiowego. R. Wracz, nr 34, 1910; 6) Dożylnie wlewanie roztworu soli z adrenaliną w zapaleniu otrzewnej. Chirurgia, nr 191, 1912; 7) Leczenie gruźlicy chirurgicznej

zastrzykiwaniami nukleinianu sodu. Chirurgia, nr 192, 1912; 8) Nerka ruchoma i jej leczenie operacyjne. Rozprawa doktorska. Petersburg, 1911; 9) Zadania i praca chirurga na teatrze działań wojennych (na froncie), 1916.

W języku polskim: 10) Przyczynek do etiologii i patogenezy zapalenia stawów rzerzączkowego. Medycyna, 1903 (praca studencka); 11) Opadnięcie nerki i jego leczenie operacyjne. P. P. Ch., III, 3, 124; 12) Uśpienie hedonalne dożylnie. P. P. Ch., IV, 2, 1925; 13) O wytwarzaniu sztucznej pochwy. Medyc. Warsz., nr 9, 1930; 14) W sprawie rozpoznawania i leczenia operacyjnego bąblowca wątroby. Medycyna, nr 1, 1931; 15) Żółciowe zapalenie otrzewnej bez przedziurawienia dróg żółciowych. P. P. Ch., 1933 — 1934; 16) Podstawy, znaczenie i zasady chirurgii współczesnej. Medycyna, nr 5, 1935; 17) Ostre schorzenia trzustki. Wydawn. Medycyny, 1936; 18) Leczenie ostrych ropniaków opłucnej. Medycyna, nr 10, 1936; 19) W sprawie wytwarzania przełyku sztucznego. Medycyna, nr 12, 1936; 20) Obecny stan leczenia operacyjnego kamicy żółciowej. Medycyna, nr 12, 1936; 21) Chirurgia przypadków nagłych, t. I.

W języku niemieckim: 22) Die gallige Bauchfellentzündung ohne Perforation der Gallenwege. Archiv für klin. Chir., t. 185, zes. 1, 1936.

K s. P i o t r C h o j n a c k i urodził się 31 stycznia 1897 r. w Będzinie (woj. kieleckie). Świadectwo dojrzałości otrzymał w roku 1913. Studia filozoficzno-teologiczne w Seminarium Duchownym Kieleckim odbył w latach 1913—1917. Specjalne studia filozoficzne ukończył we Fryburgu Szwajcarskim i uzyskał doktorat filozofii w r. 1921. W Lowanium w Belgii specjalizował się w zagadnieniach z pogranicza psychologii i teorii poznania, studiując jednocześnie nauki społeczne. Dyplom licencjatu nauk politycznych i społecznych uzyskał w r. 1923. W Paryżu 1923—25 studiował psychologię w Institut Supérieur de Psychologie, przeprowadzając badania z dziedziny psychologii myślenia. W roku 1928 habilitował się w zakresie filozofii chrześcijańskiej na Wydziale Teologii Katolickiej Uniwersytetu Warszawskiego. Od r. 1928 wykładał na Wydziale Teologii Katolickiej Uniwersytetu Warszawskiego najpierw jako zastępca profesora filozofii chrześcijańskiej, potem od r. 1935 jako profesor nadzwyczajny, a od r. 1945 jako profesor zwyczajny. Przeprowadzał badania w zakresie psychologii myślenia, korzystając z ośrodków naukowych w Genewie 1937 (czerwiec—lipiec); w Cambridge 1936 (sierpień — wrzesień); w Wiedniu 1935 (czerwiec — wrzesień).

Ogłosił drukiem następujące prace:

1) Die Ethik Kants und die Ethik des Sozialismus (praca doktorska). Freiburg, 1922; 2) La participation des ouvriers à la gestion des entreprises (praca na licencjat). Louvain, 1923; 3) Pojęcie duszy ludzkiej w świetle psychologii empirycznej. Warszawa, 1930; 4) Wolność woli ze stanowiska psychologii empirycznej i filozofii. Warszawa, 1931; 5) Postulaty i logika budowy i rozbudowy filozofii tomistycznej. Warszawa, 1932; 6) U źródeł reformy i podstaw krytycyzmu filozofii Tomasza z Akwinu. Warszawa, 1933; 7) Możliwości uspołecznienia filozofii tomistycznej. Przegląd Filozoficzny. Warszawa, 1933; 8) Tresura i nawyki. Wychowanie i charakter. Warszawa, 1933; 9) Behaviorystyka. Nauczanie i wychowanie. Warszawa, 1934; 10) Czy istnieje filozofia specyficznie chrześcijańska. Przegląd Powszechny, 1934; 11) Pospolity rozsądek nauki i filozofii. Lwów, 1935; 12) Struktura psychiczna sądu i jego współczynniki uczuciowe. Warszawa, 1935; 13) Elementy filozofii chrześcijańskiej. Warszawa, 1937; 14) La pensée comme l'activité intentionnelle et motrice. Compte rendu du Congrès de Psychologie. Paris, 1937; 15) Z filozofii przyrody i psychologii. Warszawa, 1939; 16) Biologiczna i noetyczna koncepcja świadomości. Kwartalnik Filozoficzny. Kraków, 1938; 17) Człowiek jako całość materialno-duchowa. Warszawa, 1933; 18) Społeczeństwo i osobowość jednostek. Włocławek, 1947; 19) Filozofia tomistyczna i neotomistyczna (w druku).

Jon Sigurd Curman urodził się w r. 1879. Jest profesorem Uniwersytetu w Sztokholmie, dożywotnim sekretarzem Akademii Historii i Starożytności w Sztokholmie oraz naczelnym konserwatorem zabytków.

Najważniejsze publikacje: Sveriges Kyrkor, Cisterciensordens Byggnadskonst.

Wiktor Czernobajew.

Dane bio- i bibliograficzne nie zostały nadesłane.

Adam Czyżewicz urodził się w r. 1877 we Lwowie. Stopień doktora medycyny uzyskał na Uniwersytecie Lwowskim. W r. 1920 został profesorem położnictwa i ginekologii w Uniwersytecie Warszawskim.

Ogłosił drukiem następujące ważniejsze prace:

1) Dwa przypadki ciąży brzusznej. Przegl. Lek. 1912; 2) Kilka dalszych uwag w sprawie niepowściągliwych wymiotów u ciężarnych z uwzględnieniem dzisiejszego stanu nauki w tym przedmiocie. Lw. Tyg. Lek., 1913; 3) W sprawie opanowania krwotoku z powodu całkowitego wycisowania macicy. Ginekologia Pol., 1925; 4) Położnictwo. Cz. I. Fiziologia, 1925; 5) Mechanizm porodu główki przodującej jako podstawa operacji kleszczowej. Ginekologia Pol., 1927; 6) Następstwa i skutki poronień. Tamże, 1927; 7) Znaczenie kiły utajonej dla położnictwa. Tamże, 1929.

Maria z Szumskich Dąbrowska urodziła się 6-października 1892 roku w majątku Russów (powiat kaliski). Wykształcenie średnie otrzymała w szkołach prywatnych Heleny Semadeniowej w Kaliszu i Pauliny Hewelke w Warszawie. Przyrodnicze studia uniwersyteckie w Lozannie i Brukseli doprowadziła do stopnia *candidat des sciences* Uniwersytetu Brukselskiego. Następnie studiowała socjologię i ekonomię w Brukseli i Londynie ze specjalnym uwzględnieniem spółdzielczości. Studium historycznym i literackim poświęciła późniejsze lata dojrzałe, a studiom językoznawczym ostatnie lata okupacji niemieckiej 1939—1944 roku.

Pierwsze utwory beletrystyczne drukowała za czasów szkolnych w „Gazecie Kaliskiej“. Następne—w „Krytyce“ Feldmana, w „Kurierze Warszawskim“, w „Prawdzie“, w „Echu literacko-artystycznym“, w „Społem“, w „Zaraniu“, w „Tygodniku Polskim“ i in.

Od 19-go roku życia brała udział w zagranicznej pracy niepodległościowej Związku Młodzieży zwanym „Filarecja“, a po powrocie do Polski działalność tę kontynuowała w latach 1914—1917. W roku 1917 w Warszawie współpracowała w miejskiej akcji Kursów dla analfabetów i w popularnych kursach oświatowych dla ludności pracującej. Od listopada roku 1918 do roku 1925 pracowała w Ministerstwie Rolnictwa, a potem w Głównym Urzędzie Ziemskim i Ministerstwie Reform Rolnych kolejno jako referentka od spraw robotników rolnych i kierowniczka referatu Wydawniczo-bibliotekarskiego. W tym czasie była też współpracowniczką pism spółdzielczych i pisma dla młodzieży „W Słońcu“, redagowanego przez Stefanię Sempo-

łowską. Ogłosiła w tym okresie drukiem, prócz mnóstwa artykułów, wiele broszur spółdzielczych i dzieł literackich: „Dzieci Ojczyzny“, „Uśmiech dzieciństwa“ (w 1925 nagroda Związku Wydawców), „Marcin Kozera“, „Przyjaźń“, „Gałąź czereśni“.

Od roku 1925 poświęciła się wyłącznie pracy pisarskiej. W końcu roku 1925 ogłosiła drukiem książkę „Ludzie Stamtąd“, a w ciągu lat 1931—1934 sześć tomów powieści „Noce i Dnie“. (Państwowa Nagroda Literacka za rok 1933). W latach 1934—1939, prócz wielu artykułów w „Bluszczu“, „Kobiecie współczesnej“, „Wiadomościach Literackich“, „Pionie“ i in., ogłosiła drukiem książki: „Rozdroże“ (publ. obywatelska), „Moja odpowiedź“ (polemika obywatelska), „Ręce w uścisku“ (rzecz o spółdzielczości) i dramat historyczny „Geniusz sierocy“ (czasy Władysława IV, dramat ukazał się w przededniu ostatniej Wielkiej Wojny), a także książkę podróźniczą z wycieczki do Łotwy, Estonii, Finlandii p. t. „U północnych sąsiadów“ oraz tom opowiadań p. t. „Znaki Życia“.

W czasie wojny polsko-niemieckiej 1939—1944 współpracowała z akcją wydawniczą podziemną. Pierwszy rok drugiej wojny światowej przeżyła w Łucku i Lwowie, następne aż do upadku powstania sierpniowego w Warszawie, a potem przebywała w Dąbrowie Zduńskiej pod Łowiczem w Szkole Rolniczej. W latach 1945—47 napisała dramat historyczny „Stanisław i Bogumił“ drukowany w czasopiśmie „Twórczość“ oraz około dwudziestu mniejszych prac publicystycznych, drukowanych w „Języku Polskim“, „Twórczości“, „Warszawie“, „Przekroju“, „Dzienniku Polskim“, „Nowinach Literackich“, „Odrodzeniu“.

Sporządzenie dokładnej bibliografii wszystkich prac, zawierających wiele setek pozycji, jest wskutek zniszczeń wojennych narazie niemożliwe.

Enrico Damiani urodził się w r. 1892. Polonistykę studiował pod kierunkiem prof. Pollaka w Rzymie. W latach 1928—35 wykładał w Uniwersytecie Sofijskim język i literaturę włoską. W roku 1930 został docentem literatur słowiańskich w Uniwersytecie Rzymskim, a w r. 1932 — profesorem języka i literatury bułgarskiej w tymże Uniwersytecie. Długoletni dyrektor Włoskiej Biblioteki Izby Deputowanych.

Odwiedzał kilkakrotnie Polskę. Kilka lat spędził w Bułgarii. Jest autorem licznych studiów i tłumaczeń z literatury rosyjskiej, polskiej i bułgarskiej. Wielce zasłużony dla popularyzacji literatur słowiańskich w społeczeństwie włoskim.

Ogłosił drukiem następujące prace:

Z literatury rosyjskiej: przekłady Puszkina, Tolstoja, Ostrowskiego, Turgieniewa oraz monografia o Turgieniewie.

Z literatury polskiej: przekłady — „Treny“ Kochanowskiego, 1926; „Poezje“ Mickiewicza, 1924; „Godzina myśli“ Słowackiego, 1925; nowele Prusa; „Gody życia“ Dygasińskiego (wraz z R. Pollakiem), 1927; „Laur Olimpijski“ Wierzyńskiego, 1929; „Miasto mojej matki“ Kadena-Bandrowskiego, fragmenty z Berenta i innych (w tomie: „I narratori della Polonia contemporanea“); „Sonety krymskie“ Mickiewicza, 1939; Novellieri slavi, 1946.

Od roku 1931 redaktor włosko-bułgarskiego dwumiesięcznika i związanych z nim wydawnictw „Mała Biblioteka Włoska“ (do r. 1936 — 23 prace) i „Biblioteka kultury włoskiej“ (6 tomów w latach 1931 — 1936).

Liczne artykuły drukował w czasopismach włoskich, polskich (Przegląd Współczesny, Archivum neofilologicum) i bułgarskich.

A n t o n i D m o c h o w s k i.

Dane bio- i bibliograficzne nie zostały nadesłane.

M a r t a E r l i c h urodziła się w r. 1878 w Warszawie. Medycynę studiowała w Bernie Szwajcarskim, gdzie uzyskała doktorat w r. 1911. Prawo praktyki otrzymała w Petersburgu w roku 1911/12. W czasie wakacyj od r. 1909 do 1911 włącznie, a potem w ciągu lat 1912—1913 pracowała w Szpitalu Dzieciątka Jezus na Oddziale ś. p. W. Janowskiego; od 1913 do 1917 — w Szpitalu im. Karola i Marii jako asystentka ś. p. dr Brudzińskiego; do 1920 prowadziła w Szpitalu Wolskim na zmianę ambulatorium dziecięce i baraki zakaźne. W kwietniu 1920 r. zaczęła pracować w Klinice Chorób Dziecięcych U. W. w charakterze starszej asystentki. W r. 1926 otrzymała tytuł docenta pediatrii. W r. 1938/39 została mianowana profesorem tytularnym pediatrii. W latach 1926—1940 prowadziła Oddział Noworodków w Klinice Ginekol. U. W. u prof. Czyżewicza,

w latach zaś 1914—1920 — żłobki i stacje opieki nad niemowlętami dzielnicy staromiejskiej. W latach 1914—1915 była lekarzem sanitarnym I-go Okręgu, a od 1914 do 1918 lekarzem dzieci pracowników miejskich.

Od r. 1918 do 1920 pracowała w Pracowni Biologicznej Towarzystwa Naukowego. Jest członkiem następujących towarzystw naukowych: Warszawskie Towarzystwo Lekarskie od 1913/14, Polskie Towarzystwo Pediatryczne od 1917 (od chwili założenia), Paryskie Towarzystwo Pediatryczne od r. 1930. Pracowała stale w Redakcji „Pediatrii Polskiej“, a w r. 1946 objęła jej kierownictwo. Brała czynny udział we wszystkich zjazdach pediatrycznych polskich oraz zjazdach pediatrycznych francuskich w latach 1924—1939. W roku 1928 była delegowana przez Rząd i Uniwersytet na Zjazd Międzynarodowy Opieki nad Dzieckiem w sprawie opieki nad noworodkami. W r. 1919 otrzymała wspólnie z K. Jonscherem nagrodę im. Kaczorowskiego od Warszawskiego Towarzystwa Lekarskiego.

W czasie wojny od 1939 do 1943 prowadziła ze studentami i lekarzami kursy morfologii krwi i napisała książkę o noworodku, którą poświęciła w hołdzie Wydziałowi Lekarskiemu U. W.

Napisała powyżej 80 prac po polsku i około 30 po francusku.

Ogłosiła drukiem następujące prace:

- 1) O barwieniu prątków gruźlicy metodą Gasis'a. Gazeta Lekarska, 1910; 2) Bakt. Untersuchungen in versch. Hautentzündungen (praca doktorska). Bern, 1911; 3) Badania bakteriologiczne w różnych sprawach zapalnych skóry. Gazeta Lekarska, 1912; 4) O wpływie małych dawek toluilendiaminy na krew (z Ryszardem Hertzem). Gazeta Lekarska, 1912 oraz Folio haematologica, 1913; 5) Badanie nad czynnością trzustki. Gazeta Lekarska, 1912; 6) Przypadek zakrzepów u dziecka gruźliczego. Pediatra Polska, 1913/14; 7) Przypadek Pityriasisrosea. Pediatra Polska, 1914/15; 8) O leczeniu liszajca zaraźliwego w żłobkach. P. P., 1914/15; 9) Objawy oponowe w durze brzuszny u dzieci. Księga pamiątkowa dla J. Brudzińskiego, 1916; 10) Badanie nad myastenią. Sprawozdanie Towarzystwa Naukowego, 1916/18; 11) O wpływie naświetlania grasicy zwierząt małymi dawkami Rentgena. Sprawozdanie Towarzystwa Naukowego, 1920; 12) Z hematologii dziecięcej (z K. Jonscherem), 1918; 13) Przyczynek do patologii przyusznicy. P. P., 1921; 14) Contribution à la pathologie des

parotides. *Presse Medicale*, 1922; 15) O leczeniu niedokrwistości za pomocą wstrzykiwania domięśniowo krwi ludzkiej. *P. P.*, 1920; 16) Limfocytoza wieku dziecięcego. *Zjazd Poznański*, 1922; 17) Obraz obojętno-chłonny u dzieci. *Zjazd Poznański*, 1922; 18) O wartości diagnostycznej niezarośniętego ciemiączka. *P. P.*, 1922; 19) Opieka nad noworodkami w zakładzie położniczym. *P. P.*, 1924; 20) O znaczeniu diagnostycznym badania krwi u dzieci. *P. P.*, 1923; 21) Sur le valeur diagnostique de la fontanelle ouverte. *Arch. de med. des Enfants*, nr 8, 1923; 22) O błędach w dietetyce. *Warsz. Czas. Lek.*, nr 12, 1924; 23) O naszych posiedzeniach lekarskich. *Warsz. Czas. Lek.*, nr 8, 1924; 24) O właściwościach krwi dziecięcej. *P. P.*, 1925; 25) Zarys hematologii dziecięcej. 1925; 26) O wielkości i kształcie ciemiączka. *P. P.*, 1924; 27) O objawach oponowych w zapaleniu miedniczek nerkowych. *P. P.*, 1925; 28) O leukopenii doświadczalnej. *Gazeta Lekarska*; 29) Przyczynek do patogenyzy trombopenii. *Gazeta Lekarska*, 1924; 30) Contribution a l'étude des états hemorragiques. *Presse Médicale*, nr 78, 1924; 31) Badania nad obrazem obojętno-chłonny u dzieci. *P. P.*, 1924; 32) Przypadek odry powikłanej dławcem. *P. P.*, 1924/25; 33) O tandecie lekarskiej. *Czasopismo Lekarskie*, 1925; 34) O objawie karkowym Flatau'a. *P. P.*, nr 5, 1925; 35) Sur le phénomène nuquo-mydratique. *Revue fr. de Pediatre*, 1925; 36) O odczynie meningokokowym z Popowskim i Przesmyckim. *Ct. Rendus Soc. Biol.*, 1925; 37) O ostrej białaczce limfatycznej. *P. P.*, nr 6, 1926; 38) Właściwości diagnostyki wieku dziecięcego. *P. P.*, 1926; 39) Zespół Werholfa w białaczce limfatycznej. *P. P.*, 1926; 40) Etudes sur la fontanelle antérieure. *Arch. d'Anatomie*, 1927; 41) Organizacja pracy na oddziale noworodków. *Czasopismo lekarskie*, 1927; 42) O ropnym zapaleniu opon u dzieci. *Gazeta Lekarska*, nr 37, 1926; 43) O nietypowych postaciach gruźliczego zapalenia opon. *Gazeta Lekarska*, nr 37, 1926; 44) O wpływie zakażeń na przebieg koklusz. *P. P.*, 1928; 45) Badania nad białymi ciałkami krwi w ostrych chorobach układu nerwowego. *Nowiny Lekarskie*, 1928; 46) Sur l'influence des infections dans l'évolution de la coqueluche. *Arch. de med. des enfants*, 1929; 47) Etudes sur les globules blancs dans la pathologie infantile. *Revue Francais de Ped.*, 1930; 48) Signes cliniques des hemorragies intracran. *Congrès Ped. de Langue Francaise*, 1929; 49) Contribution a l'étude de la meningite tuberculeuse. *Revue Francaise de Ped.*, 1929; 50) Contribution a l'étude de la meningite purulente. *Revue Francaise de Ped.*, 1929; 51) Klinika wylewów śródczaszkowych. *P. P.*, 1930; 52) La protection du nouveau — né en Pologne. *Congrès Int. pour la Protec. de l'Enfance*, 1929; 53) Odżywianie noworodków zdrowych i chorych. *Ginekologia Polska*, 1931; 54) Le nouveau — né dans l'enseignement clinique. *Revue Française de Ped.*, 1931; 55) O stanach podgorączkowych u niemowląt i drobnych dzieci. *Pediatría Polska*, 1932; 56) O zakażeniach w pierwszych dniach i tygodniach życia. *P. P.*, 1934/35; 57) O wylewach do nadnerczy. *P. P.*; 58) O nakłuciu lędźwiowym. *P. P.*, 1934/35; 59) O błędach rozpoznawczych na podstawie 1001 sekcji. 1936; 60) Choroby krwi i narządów krwiotwórczych. *Podręcznik chorób dzieci*. 1938; 61) A propos d'un symptome des hémorragies du nouveau-né

Bulletins Soc. de Ped., 1931; 62) A propos de quartæ nouveau-nés avec tumeurs d'alleure splénique. Bulletins Soc. de Ped., 1931; 63) Hérédo-syphilis avec purpura chez deux nouveau-nés. Bulletin Soc. de Ped., 1935; 64) Un cas de tuberculose congénitale. Bulletins Soc. de Ped., 1935; 65) Un syndrome d'otite moyenne du nouveau-né. Bulletins Soc. de Ped., 1938; 66) Rupture d'un hematome du fœi chez un nouveau-né. Bulletins Soc. de Ped., 1938; 67) Angine avec granulocytopenie. Bulletins Soc. de Ped., 1938; 68) Coqueluche grave chez un nouveau-né. Bulletins Soc. de Ped., 1938; 69) Quelques syndromes de cyanose-dyspnœ du nouveau-né. Bulletins Soc. de Ped., 1938; 70) Quelques cas d'anasarque fœetoplacentaire. Red. Soc. de Ped., 1939; 71) O noworodkach niedonoszonych. Zjazd w Busku 1939 (rękopis zaginiony); 72) Noworodek (Fizjologia i patologia pierwszych tygodni życia). Poręcznik dla studentów i lekarzy, poświęcony Wydz. Lek. U. W. (w druku).

Poza tym wiele recenzyj i wspomnień pośmiertnych w *Pediatrici Polskiej* i w *Czasopiśmie Lekarskim*. Kilka artykułów popularnych w *Kurierze Warszawskim* r. 1925/1930, m. in.: *Chrońmy nasze dzieci przed gruźlicą*; *O wyższości pokarmu matki nad sztucznym*; *O walce z tzw. wiwisekcją*.

Antoni Fidler.

Dane bio- i bibliograficzne nie zostały nadesłane.

Marian Gieysztor urodził się dnia 8 marca 1901 r. W 1921 roku po uzyskaniu świadectwa dojrzałości rozpoczął studia na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Warszawskiego, specjalizując się w zoologii. Współdziałał w założeniu pracowni przyrodniczej i lokalnego Muzeum Przyrodniczego w Białowieży. Stopień doktora filozofii uzyskał w Uniwersytecie Warszawskim w lutym 1928 r. na podstawie pracy o *wirkach (Turbellaria) okolic Warszawy*. W roku 1936 habilitował się na podstawie pracy o *Turbellarii Hiszpanii z roku 1931*. W latach 1927—1928 był asystentem w Zakładzie Zoologii Uniwersytetu Warszawskiego. Prowadził wykłady zleczone w Uniwersytecie Warszawskim oraz w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego. Podczas okupacji niemieckiej wykładał zoologię na tajnych kompletach akademickich dla studentów Wydziału Matematyczno-Przyrodniczego i Wydziału Lekarskiego. Obecnie zaś prowadzi wykłady z zoologii i kieruje seminarium zoologicznym i pracowniami w Zakładzie Zoologii Uniwersytetu Warszawskiego.

Ogłosił drukiem następujące prace:

- 1) Sprawozdanie z pracy nad fauną Macrolepidoptera Puszczy Białowieskiej. Białowieża, z. 2, 1932; 2) Notatki lepidopterologiczne. Polskie Pismo Entomologiczne, t. IV, 1925; 3) Turbellaria rhabdocoelida okolic Warszawy. Bull. Ac. Pol. Sc., 1926; 4) (Z Chmielewską). O właściwym stanowisku systematycznym i o biologii Mesostoma aselli Kennel. Zool. Anzeiger, t. 80, 1929; 5) Przyczynki do znajomości niektórych gatunków z rodzajów Dalyellia, Castradella i Castrada. Bull. Ac. Pol. Sc., 1929; 6) O dwu rzadkich gatunkach z rodzaju Macrostromum (Rhabdocoela). Arch. Hydr. i Ryb., t. V, 1930; 7) Przyczynek do znajomości Turbellaria Rhabdocoela Hiszpanii. Bull. Ac. Pol. Sc., 1931; 8) O grupie gatunków Dalyellia viridis (Rhabdocoela). Bull. Ac. Pol. Sc., 1934; 9) Badania limnologiczne nad kilkoma drobnymi zbiornikami wodnymi. Arch. Hydrob. i Ryb., t. 8, 1934; 10) Uwagi o faunie Turbellaria jezior i potoków tatrzańskich. Verhandlungen d. Internationalen Ver. f. teor. u. ang. Limnologie, t. 8, 1937; 11) (Z Pawłowiczem). Spostrzeżenia nad masowym wystąpieniem gatunków z rodzajów Erannis i Operophtera (Lep.) w lesie dębowym w Rogowie. 1937; 12) O kilku wirkach psammonowych. Arch. Hydr. i Ryb., t. 11, 1938; 13) Badania anatomiczne i systematyczne nad wirkami (Turbellaria) Polski. Zoologica Poloniae, t. 2, 1938; 14) Materiały do znajomości fauny Macrolepidoptera Puszczy Białowieskiej i uwagi o stosunku Macrolepidoptera Polski do roślin drzewiastych. Spraw. Kom. Fizjogr. P. A. U., t. 71, 1938; 15) Przegląd wirków (Rhabdocoela i Alloecoela). Polskie Arch. Hydr. i Ryb., t. 12, 1939; 16) (Z Szynalem). Przyczynki do znajomości fauny wirków Czarnohory. Zool. Poloniae, t. 3, 1939; 17) (Z Wiszniewskim). O wirku występującym na skrzelach Gammarus ischnus G. O. Annales Musei Zool. Pol., 1946.

Henri Grappin.

Ogłosił drukiem m. in. następujące prace:

- 1) La question de Silésie. Paris, 1916; 2) La terreur Ruthène en Galicie. Paris, 1919; 3) Uwagi o stosowaniu zasady narodowościowej do sprawy rosyjskiej. Odpowiedź na dziełko p. Andrzeja Mandelstama za tytułowane: „Uwagi o stosowaniu zasady narodowościowej do sprawy polskiej“. Tłum. Wanda Zembrzuska. Poznań, 1920; 4) Considerations sur les frontières occidentales et la paix en Europe. Paris, 1919; 5) Histoire de la Pologne de ses origines à 1900. Paris, b. r.; 6) Histoire de la Pologne de ses origines à 1922. Paris, 1922; 7) O pochodzeniu i właściwej formie staropolskiego imienia Czewój (Czawuj). Odb.: Prace Filologiczne, t. 16; 8) Milodat. (Bulle de 1136). Odb.: Slavia occidentalis, t. 14, 1936.

Wiktor Grzywo-Dąbrowski urodził się 15 sierpnia 1885 r. w Zadonsku (Rosja). W roku 1904 ukończył gimnazjum w Saratowie, w roku 1905 wstąpił na Wydział Lekarski Uniwersytetu w Warszawie. Po strajku i zamknięciu Uniwersytetu wyjechał do Krakowa, gdzie ukończył Wydział Lekarski w r. 1911, dyplom nostryfikował w r. 1912 w Kazaniu.

Od r. 1912 do 1914 pracował jako ordynator w szpitalu dla psychicznie chorych „Kochanówka“ pod Łodzią, po jego rozbiciu w r. 1914 był kierownikiem szpitala dla chorych na dur osutkowy w Łodzi, potem objął stanowisko prosektora m. Łodzi. W końcu roku 1917 przeniósł się do Warszawy na stanowisko lekarza sądowego, jednocześnie do r. 1920 był prosektorem szpitala Dz. Jezus. W r. 1921 objął katedrę medycyny sądowej w Uniwersytecie Warszawskim.

Na kilka lat przed wojną zainicjował założenie Polskiego Towarzystwa Medycyny Sądowej i Kryminologii, w którym był przewodniczącym. Jest członkiem korespondentem Francuskiego Towarzystwa Medycyny Sądowej oraz członkiem Tow. Lekarskiego Warszawskiego i in.

Praca naukowa: W roku 1924 wydał Zarys medycyny sądowej z atlasem, str. 200, oraz Wskazówki do wykonywania sądowo-lekarskich oględzin zwłok, str. 61. Napisał podręcznik uniwersytecki medycyny sądowej, maszynopis jest złożony w Lekarskim Instytucie Naukowo-Wydawniczym, gdzie ma być drukowany. Ogłosił drukiem 144 prace z zakresu medycyny sądowej, kryminologii, anatomii patologicznej (przede wszystkim mózgu), psychiatrii, anatomii układu nerwowego i in.

W ostatnich latach zajmował się przede wszystkim zagadnieniami dotyczącymi samobójstwa i przerwania ciąży; jedna z większych i ważniejszych prac była poświęcona t. zw. stanowi grasiczo-chłonnemu.

Przez 11 lat przed ostatnią wojną wydawał i redagował Czasopismo Sądowo-Lekarskie, oraz był członkiem zespołów redakcyjnych kilku pism lekarskich.

Bronisław Halicki urodził się 16 stycznia 1902 r. w Moskwie. Świadectwo dojrzałości otrzymał w polskim gimnazjum w Płoskirowie (na Podolu) w r. 1920. W latach 1922—26 studiował geologię i geografję fizyczną na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie. Po otrzymaniu dyplomu doktorskiego następny rok spędził we Francji, Szwecji i Norwegii na studiach uzupełniających, uzyskując na ten cel stypendium Wydziału Nauki Ministerstwa W. R. i O. P. Rok 1928 przepracował we Lwowie, jako starszy asystent przy katedrze geologii na Politechnice i równocześnie — w Instytucie Kartograficznym im. E. Romera. W latach 1929—1932 był geologiem-asystentem Państwowego Instytutu Geologicznego w Warszawie. Od r. 1933 do końca 1939 zajmował stanowisko adiunkta przy katedrze geologii na Uniwersytecie St. Batorego w Wilnie, gdzie ponadto prowadził stale wykłady zlecone. Habilitował się w r. 1936 na Uniwersytecie Jagiellońskim.

W okresie przedwojennym odbył wiele wycieczek i delegacyj naukowych za granicę (Słowacja, Litwa, Australia, Italia); w r. 1938 brał udział w polskiej wyprawie glaciologicznej na Szpicbergen.

W r. 1929 został współpracownikiem Komisji Fizjograficznej Polskiej Akademii Umiejętności, od r. 1933 był przedstawicielem Polski w Redakcji Międzynarodowej Mapy Czwartorzędu Europy. W zakresie geologii stosowanej dokonywał ekspertyz hydrogeologicznych i geologiczno-technicznych dla instytucji państwowych i samorządowych. Przed wojną ogłosił około 20 prac i tyleż artykułów bądź komunikatów naukowych w wydawnictwach krajowych i zagranicznych.

W czasie wojny pracował w Urzędzie Geologicznym w Wilnie w charakterze starszego geologa. Jesienią roku 1945 przyjechał do Warszawy, gdzie obecnie pracuje w Muzeum Ziemi.

Ogłosił drukiem następujące prace:

- 1) Kilka nowych spostrzeżeń glaciologicznych i morfologicznych na obszarze Podhala. Rocznik Pol. Tow. Geolog., t. II, Kraków, 1925;
- 2) Kilka uwag o morfologii Podhala. Spraw. Nauk. Koła Geogr. U. J. II,

Kraków, 1926; 3) Dyluwialne zlodowacenie północnych stoków Tatr. Spraw. Pol. Inst. Geol., t. V, Warszawa, 1930; 4) Geologia powiatu Sochaczewskiego. Mat. Monogr. woj. Warsz., t. 6, W-wa, 1930; 5) L'état actuel de notre connaissance du Quaternaire en Pologne. Transaction II Intern. Conf. Assoc. SQPE. I. Leningrad — Moskow, 1932; 6) Sur un essai de l'application de la méthode géochronologique en Pologne. Rocznik Pol. Tow. Geol. VIII, Kraków, 1932; 7) Parę uwag o rozwoju dolin tatrzańskich. Spraw. P. Inst. Geol. VII, W-wa, 1932; 8) Iły wstęgowe w Plecewicach nad Bzurą. Zab. Przyr. Nieoż. R. P. II, W-wa, 1933; 9) Sferosyderyty w dolinie Hłabówki na Podhalu. Ibidem; 10) W sprawie przebiegu Uralidów w Polsce i w krajach przyległych. Prace Tow. Przyjaciół Nauk w Wilnie, Wydz. mat.-przyr., t. VIII, Wilno, 1934; 11) (wspólnie z L. Sawickim) Less Nowogródzki. Zbiór prac poświęcony E. Romerowi, Lwów, 1934; 12) (wspólnie z J. Lilpopem) Czwartorzędowe trawertyny w Gliczarowie na Podhalu. Pos. Nauk. P. Inst. Geol., nr 33, W-wa, 1934; 13) (wspólnie z B. Rydzewskim) O ogólnych wynikach wiercenia w Druskienikach. Pos. Nauk. P. Inst. Geol., nr. 39, W-wa, 1934; 14) Wycieczka do Litwy i budowa podłoża Wileńszczyzny zachodniej. Ibidem; 15) Materiały do znajomości budowy podłoża Polski północno-wschodniej. Cz. I. Sekwan i cenoman północno-wschodnie. Rocznik Pol. Tow. Geol., t. XI, Kraków, 1935; 16) Mapa podłoża poddyluwialnego Polski północno-wschodniej. Pos. Nauk. P. Inst. Geol., nr 42, Warszawa, 1935; 17) O zasięgu zlodowacenia bałtyckiego w Polsce północno-wschodnie. Ibidem; 18) Carte du Quaternaire de la Pologne. Verhandl. III. Intern. Quartär-Conferenz, Wien, 1936; 19) (wspólnie z J. Urbańskim) Dwa profile czwartorzędu koło Komaryszek nad Straczanką. Prace Tow. Przyj. Nauk. w Wilnie, Wydz. mat.-przyr., t. X, Wilno, 1936; 20) Trzecia konferencja Międzynarodowej Unii do badania czwartorzędu, odbyta w r. 1936 w Austrii. Pos. Nauk. P. Inst. Geol., nr 48, W-wa, 1937; 21) (wspólnie z L. Sawickim) Sprawozdania z badań nad stratygrafią czwartorzędu w dolinie Niemna. Kilka komunikatów w Pos. Nauk. P. Inst. Geol., nr 41—48, Warszawa, 1934—37; 22) Materiały do znajomości budowy podłoża Polski północno-wschodniej. Cz. II. Podłoże Wilna, Prace Tow. Przyj. Nauk w Wilnie, Wydz. mat.-przyr., t. XII, Wilno 1938; 23) Zlepieniec narzutowy ze Skanii w dyluwium okolic Nowogródka. Ibidem, t. XIII, Wilno, 1939; 24) Materiały do znajomości budowy podłoża Polski północno-wschodniej. Cz. III. Kreda. Rocznik Pol. Tow. Geol., t. XV, Kraków, 1939.

J i r z i H o r á k urodził się 14 grudnia 1884 r. w Benešowie. W r. 1919 został docentem Uniwersytetu w Pradze, w r. 1922 — profesorem porównawczej historii literatur słowiańskich na Uniwersytecie w Brnie, od 1927 r. — w Pradze. Od r. 1945 jest ambasadorem Republiki Czechosłowackiej w Moskwie.

Jest członkiem Akademii Czeskiej i przewodniczącym Czechosłowackiego Towarzystwa Etnograficznego; organ tego Towarzystwa *Národopis* Viestnik redaguje od r. 1917.

Autor wielu artykułów rozrzuconych po czasopismach.

Spośród nich następujące dotyczą spraw polskich:

1) R. W. Berwiński, příspěvky k diejinam polskeho narodopisu. *Národop. Viest* VII, 1912; 2) Rukopisny sbornik polských krakoviaku v knihovnie Nar musea. *Národop. Viest* VII, 1912; 3) J. Kallenbach. II Roczenka Slov. Ustavu, 1929; 4) Kochanowski w literaturze czeskiej. *Pamiętnik Zjazdu im. Kochanowskiego*, 1930.

Redagował księgi pamiątkowe ku czci: 5) J. Machala, 1925; 6) V. Tillego, 1927; 7) Dobrovskeho, 1929; a także 8) *Ukole a cile narodopisu czsl.*, 1925; (*Pamiętnik Zjazdu Etnografów w Pradze*, 1924); 9) *Sbornik praci I sjezdu slov. filologu v Praze*, 1929, 1932; 10) *Slovansky Ustav v Praze Adamu Mickiewiczovi, 1834—1934*. V Praze, 1934.

Wydał: 11) K. J. Erbena *Vybrane baje a poviesti*, 1925; 12) *Vybor slovenskej pezie l'udowej*, I — 1923, II — 1925.

T a d e u s z J a c z e w s k i.

Dane bio- i bibliograficzne nie zostały nadesłane.

P i e r r e J o u g u e t urodził się w r. 1869. Studiował w Ecole Normale i w Sorbonie. Od r. 1893 wykładał w Ecole Française d'Athènes. W r. 1898 został profesorem Uniwersytetu w Lille. Od r. 1920 jest profesorem starożytnej historii orientalnej w Sorbonie i w Ecole des Hautes Etudes. Od r. 1928 zajmuje stanowisko dyrektora Francuskiego Instytutu Archeologii Orientalnej w Kairze. Od r. 1929 jest członkiem Acad. des Inscriptions et Belles-Lettres.

Najważniejsze publikacje:

1) *Papyrus grecs de Lille*; 2) *La vie municipale dans l'Egypte Romaine*; 3) *Papyrus de Théodelphie*; 4) *L'imperialism Macédonien et l'Hellenisation de l'Orient*, 1927; 5) *L'Egypte gréco-romaine de la conquête d'Alexandre à Diocletien*. Le Caire, 1932; 6) współautor: *Les premières civilisations*. Paris, 1935; 7) *Le roi nubien Hurgonaphor et les révoltes de la Thébaïde*. Toulouse, 1935.

Lucjan Kaznowski urodził się 11 lutego 1890 r. w powiecie Chełmskim. Szkołę średnią E. Röntalera ukończył w r. 1909, a Wydział Rolniczy Politechniki w Kijowie — w r. 1914. Podczas studiów wyższych pracował jako wolontariusz w pracowni botanicznej prof. S. Nawaszina w r. 1912 i 1913; jako asystent i zastępca mikologa na Stacji Ochrony Roślin w Smile przez rok 1913; po ukończeniu studiów — jako asystent Stacji Ochrony Roślin w Kijowie — w r. 1914 i 1915 i jako kierownik Zakładu Doświadczalnego w Łucku i asystent Stacji Oceny Nasion w Kijowie w 1916 r. Następnie pracował jako kontroler pól doświadczalnych, organizator i kierownik Stacji Selekcyjnej Roślin Pastewnych i Warzywnych w Kławdiewie pod Kijowem (Kijowskie Towarzystwo Rolnicze) w latach 1916—1919. W czasie tym był delegowany do zbadania organizacji i prac zakładów doświadczalnych w Rosji. Od maja 1919 roku pracował w Państwowym Instytucie Naukowym Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach jako asystent; od r. 1924 — jako kierownik poddziału; od 1928 — kierownik Działu Roślin Pastewnych i Przemysłowych; od r. 1936 — kierownik Wydziału Produkcji Roślinnej. W r. 1934 objął stanowisko p. o. Dyrektora Instytutu, a w r. 1937 został mianowany Dyrektorem. Stopień doktora nauk rolniczych uzyskał w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w r. 1925 z Hodowli i Chorób Roślin. Veniam legendi tamże w r. 1926 na podstawie pracy „Studia nad grochem“. Od roku 1927 do 1940 był doradcą stałym do spraw uprawy tytoniu w P. M. T. Od roku 1935 do 1939 był Przewodniczącym Komisji Współpracy w Doświadczalnictwie. Od roku 1933 — Radcą i członkiem Zarządu Lubelskiej Izby Rolniczej. W r. 1945 został powołany na prof. zwyczajnego Wydziału Rolnego Uniwersytetu M. C. S. w Lublinie. W r. 1932 został odznaczony „Złotym Krzyżem Zasługi“, a w r. 1936 „Krzyżem Kawalerskim“ orderu „Odrodzenia Polski“.

Ogłosił drukiem następujące prace:

Rozprawy naukowe: 1) Mikoflora okolic Smily. Trudy Biuro po prikl. bot., 1915; 2) Fungi Imperfecti Ukrainy. Trudy Kijewsk. obszcz. jestestw., 1920; 3) Odporność buraka cukrowego na zgorzel. Choziajstwo, 1914; 4) Odporność odmian pszenicy na rdzę żółtą. Choziajstwo, 1915

i 1916; 5) Wpływ wielkości nasion na zgorzel siewek. Poznań, 1921; 6) Studia nad bobikiem. Puławy, 1923; 7) Studia nad grochem. Puławy, 1926; 8) Wstęp do badań nad wyką siewną w Polsce. Puławy, 1934.

Sprawy: 9) Sprawozdanie sieci pól doświadczalnych K. T. R., Kijów, 1916; 10) Sprawozdanie z działalności Stacji Selekcyjnej w Kławdiewie. Kijów, 1917; 11) Sprawozdanie z doświadczeń nad *Cercospora beticola*. Warszawa, 1928; 12) Łąki Ogniska Kultury Rolnej w Zembrzycach. Puławy, 1937. Pamiętnik P. I. N. G. W. w Puławach, tom XVI, zes. 2, 1936; 13) L. Kaznowski i B. Rumiński. Próby aklimatyzacji i badania chemiczne roślin kauczokodajnych w P. I. N. G. W. w Puławach. Przgl. Dośw. Roln., t. 1, nr 1, Warszawa, 1938; 14) Doświadczenia i obserwacje z odmianami tytoniu (*Nic. tabacum* i *Nic. rustica*). Puławy, Pamiętnik P. I. N. G. W., t. XV, zes. 2, 1935; 15) Contribution à la methode de recherches concernant le degré d'infection de glomerules de betteraves. IV Congrès international technique et chimique des industries agricoles. Bruxelles, Volume 1, 1935;

Podręczniki: 16) Uprawa tytoni papierosowych. Puławy, 1930; 17) Uprawa tytoni ciężkich. Puławy, 1932; 18) Zielnik chorób roślin. Z. Siemiaszko. Puławy; 19) Choroby tytoniu. Puławy, 1939.

Broszury i artykuły: 20) Chwasty okolic Łuckiego pola doświadczalnego. Kijów, 1916; 21) *Monillia cinerea* i *Monillia fructigena*. Kijów, 1915; 22) Płodowaja gnil wiszen. Choziajstwo, 1916; 23) O uprawie tytoniu. Gazeta Rolnicza, Warszawa, 1919; 24) O organizacji zakładów doświadczalnych. Poznań; 25) Hodowla roślin pastewnych. Gaz. Rol., nr 1, 2 i 3, 1923; 26) Hodowla traw. Rolnik, 1924; 27) Uprawa machorki. Warszawa, 1929; 28) Znaczenie nawozów dla uprawy tytoniu. Lwów, 1930; 29) Chwościk buraczany. Warszawa, 1927; 30) O uprawie tytoniu. Gaz. Rol., 1926; 31) O uprawie tytoniu. Rolnik i Zagroda, nr 1, 3, 4 i 6, 1927; 32) O uprawie łąk. Rolnik i Zagroda, nr 12, 1927; 33) O uprawie lucerny. Rolnik i Zagroda, nr 13, 1927; 34) Nawożenie łąk. Rolnik i Zagroda, nr 12, 1927; 35) Zakładanie i uprawa pastwisk. Kalendarz Kółek Rol., 1928; 36) Zapobieganie głównei śnieci zbóż. Kalendarz Kółek Rol., 1928; 37) Chwościk buraczany. Gaz. Rol., 1928; 38) Uprawa machorki. Dziennik urzęd. P. M. T., 1928; 39) Uprawa machorki. Rol. i Zagroda, nr 24, 1929; 40) Odmiany tytoni. Roln. i Zagroda, 1929; 41) Uprawa tytoni papierosowych. Roln. i Zagroda, 1929; 42) Budowa suszarni i suszenie. Roln. i Zagroda, 1929; 43) Dobre łąki. Gaz. Rol., 1929; 44) Zagospodarowanie łąk i pastwisk. Lublin, 1929; 45) Uprawa traw na nasiona. Tygod. Rol., Wilno, 1931; 46) Uprawa tytoniu w Polsce. Porad. Gospod., nr 12; 47) Znaczenie dobrej rozsady. Przgl. Upr. Tyt., 1934; 48) O treściwości liści tytoniu. P. M. T., 1934; 49) O wyborze gleb pod tytoń Virginia. P. U. T., 1934; 50) Rejestracja łąk. Lublin, 1934; 51) O lucernie siewnej. Przewodnik Gospod., 1934; 52) O warunkach rozwoju siewek tytoniu w inspektach. Przgl. Upr. Tyt., nr 1, 1934; 53) Uprawa tytoniu Hercegowina. Przgl. Upr. Tyt., nr 2, 1934; 54) O uszkodzeniach gradowych tytoniu. P. U. T., nr 5, VII; 55) O wyborze odmian zbóż ozimych. Plon, nr 9, 1935; 56) In-

strukcja o uprawie arniki. Wiadomości Ziel., r. IV, nr 8/9, 1936; 57) Instrukcja o uprawie goryczki żółtej. Ibidem. 58) Stosujemy pod tytoń nawozy sztuczne. P. U. T., nr 1, 1935; 59) Pamiętajmy o przyszłości. Przegł. Upr. Tyt., nr 7, 1935; 60) Nowe książki. Przegł. Upr. Tyt., nr 2, 1934; 61) O kompostach. Przegł. Upr. Tyt., 1936; 62) Znaczenie pracy pielęgnacyjnej przy uprawie tytoniu. P. U. T., 1936; 63) Uwagi przed zbiorami tytoniu. Przegł. Upr. Tyt., 1936; 64) Uwagi o pielęgnacji rozsady. Przegł. Upr. Tyt., 1937; 65) Wskazówki o uprawie rącznika. Wiad. Ziel., nr 4, 1937; 66) Podstawowe zagadnienia w dziedzinie hodowli odmian tytoniu. Dodat. do P. U. T., nr 8, 1937; 67) O uszkodzeniach od mrozu. P. U. Tyt. nr 3, 1938; 68) Kaznowski i Kwieciński. Badania wstępne nad uprawą i wartością techn. nasion goryczy czarnej. Wiad. Ziel., 1938; 69) Uprawa tytoniu i jedwabnictwo. P. U. T., 1938; 70) Kaznowski. Rącznik i jego uprawa. P. U. T., 1938; 71) Dr Lucjan Kaznowski, Puławy, Polen. Gewürz-Duft-und Heilpflanzen. 12. Internationaler Gartenbau—Kongress, Berlin, 1938; 72) Kaznowski L. Le Problème fondamentaux de la selection du Tabac. Le Tabac, nr 2, 1939; 73) Kaznowski L. Les Maladies du Tabac. Le Tabac, nr 2, 1939, Rome; 74) Jak przygotować nasiona do siewu. Kalendarz Rolniczy, 1943; 75) Len i konopie. Kal. Roln., 1943; 76) Nauka i Rolnictwo. Kal. Roln., 1945; 77) Nauka i Rolnictwo (rozszerzone) „Chłopi“, 1944; 78) O organizacji Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejsk. Kalendarz Rolniczy „Chłopska Droga“, 1947.

W i k t o r K e m u l a urodził się 6 marca 1902 r. w mieście Ismail (Besarabia). Szkołę średnią ukończył tamże w roku 1921 z odznaczeniem. Po powrocie do Polski w roku 1921 wstąpił na Uniwersytet we Lwowie, gdzie studiował chemię i nauki pokrewne. W roku 1925 uzyskał absolutorium, a dwa lata później — w roku 1927 — zdał egzamin doktorski na podstawie rozprawy z dziedziny fotochemii. Jeszcze jako student został mianowany w roku 1923 demonstratorem w Zakładzie Chemii Nieorganicznej, w roku 1925 — asystentem młodszym, a od stycznia roku 1928 — po uzyskaniu doktoratu — asystentem starszym. W roku akademickim 1929/30, jako stypendysta Funduszu Kultury Narodowej studiował w Pradze u Profesora I. Heyrowsky'ego, a w roku następnym, jako stypendysta Firmy Solvay, pracował w Lipsku u Prof. Wergerta i P. Debey'a. Po powrocie z dwuletniego pobytu na studiach za granicą był nadal starszym asystentem, a następnie adiunktem Zakładu Chemii Nieorganicznej. W roku 1932 habilitował się na Uniwersytecie we Lwowie i został docentem chemii fizycznej. Z dniem

1 maja 1936 roku został mianowany profesorem chemii fizycznej na Uniwersytecie Lwowskim.

W latach 1930, 1934 i 1938 brał udział w Międzynarodowych Kongresach Chemicznych w Liège, Madrycie i Rzymie. W roku 1937 otrzymał zasiłek na wyjazd do Niemiec celem poznania urządzeń nowych Zakładów Chemicznych i zastosowania zdobyczy w tej dziedzinie do organizacji Zakładu Chemii Fizycznej.

W roku 1939 miał objąć stanowisko Kierownika Zakładu Chemii Nieorganicznej Uniwersytetu Warszawskiego, czemu przeszkodziła wojna. Lata wojny spędził we Lwowie, a częściowo w Tenczynku. Od lipca 1945 roku jest Kierownikiem Zakładu Chemii Nieorganicznej Uniwersytetu Warszawskiego.

W kwietniu roku 1946 był w sprawach naukowych w Szwecji, jako delegat Uniwersytetu Warszawskiego. W czerwcu i lipcu 1946 roku kierował ogólnopolską wyprawą studentów na studia chemiczne do Kopenhagi.

Jest członkiem Towarzystwa Naukowego Lwowskiego od r. 1936, Amerykańskiego Towarzystwa Chemicznego od roku 1938, Towarzystwa Naukowego Warszawskiego od roku 1945.

Ogłosił drukiem następujące prace:

1) Szybkie metody otrzymywania czystego metanu i etanu. *Przemysł Chem.* 12, 411, 1928; 2) Działanie promieni ultrafioletowych na węglowodory szeregu metanowego. *Roczniki Chem.*, 10, 273, 1930; 3) Przyczyny polaryzacji przy elektrolizie soli rtęciowych. *Wszechświat*, nr 6, 1930, (autoreferat); 4) To samo po czesku w rozprawach Akademii Czeskiej, nr 25, 1930; 5) Overpotential of mercury deposited from mercuric salt solution. *Bull. intern. de l'Académie d. Sc. de Bohème* 31, 1930; 6) W. Kemula i J. Rygielski. Spektrograficzne wykrywanie i oznaczanie berylu w minerałach i skałach. *Przemysł Chem.* 17, 89, 1933; 7) Metoda elektroanalizy przy pomocy kroplowej elektrody rtęciowej. *Wszechświat*, nr 10, 1930; 8) Badania polarograficzne przy pomocy kroplowej elektrody rtęciowej. *Kosmos*, B, 55, 333, 1930; 9) Polarographic studies with the dropping mercury cathode. — Part XI. — Overpotential of mercury deposited from mercuric salt solutions. *Collection* 2, 347, 1930; 10) Polarographic studies with the dropping mercury cathode. — Part XIV. — A study of the discontinuities on curves obtained in solutions of mercuric cyanide. *Collection* 2, 502, 1930; 11) Studia polarograficzne I. Przyczyny powstawania napięcia dodatkowego podczas elektrolizy soli rtę-

- ciowych na rtęciowych elektrodach. Roczniki Chem. 11, 379, 1931; 12) Studia polarograficzne II. Badania nieciągłości i maksymów otrzymanych na krzywych polaryzacji w roztworach cyjanku rtęciowego. Roczniki Chem. 11, 393, 1931; 13) Über Heyrovskys elektroanalytische polarographische Methode und Ihre Anwendung in der theoretischen und praktischen Chemie. Z. Elektrochem. 37, 799, 1931; 14) W. Kemula i St. Mrazek. — Les mesures d'absorption des rayons ultraviolets par le méthane CH_4 , l'éthane C_2H_6 et le n-butane C_4H_{10} à l'état gazeux. Compt. rend. 195, 1004, 1932; 15) Giovanni Semerano. Il polarografo, sua teoria e applicazioni. Przemysł Chem. — Recenzja; 16) W. Kemula, St. Mrazek i St. Tołłoczko. — Action of ultra-violet rays on ethane. Collection, 5, 263, 1933; 17) W. Kemula, St. Mrazek i St. Tołłoczko. — Działanie promieni ultrafioletowych na etan. Chem. Listy 26, 20, 1933; 18) Beitrag zur Kenntnis des Weigert-Effektes. (Einfluss der Farbstoffkonzentration auf den Photodichroismus). Z. physik. Chem. B. 23, 305, 1933; 19) W. Kemula i St. Mrazek. — Mechanismus der Photopolymerisation des Acetylens. Z. physik. Chem. B 23, 358, 1933; 20) W. Kemula i M. Michalski. — Polarographic Studies with the dropping mercury cathode. — Part XXXV. — The electrolysis of aqueous solutions of beryllium salts. Collection 5, 436, 1936; 21) Reakcja chemiczna w świetle nowszych poglądów. Kosmos B 49, 47, 1934; 22) Les recherches sur les courants de saturation (diffusions) des cation à l'aide d'une électrode à gouttes de mercure d'après Kučera-Heyrowsky. Trabajos del IX Congreso Internacional de Quimica Pura y Aplicada. Tomo II. Quimica-Física; 23) Wpływ tlenu na wartości prądu granicznego jonów wodorowych. IX Congreso Internacional de Quimica Pura y Aplicada, Programa Científico; 24) W. Kemula i B. Wenigerówna. — Badania polarograficzne. Pomiar prądów granicznych w roztworach czystych soli za pomocą kroplowej elektrody rtęciowej Kučery-Heyrowskiego. Roczniki Chem. 14, 406, 1934; 25) St. Tołłoczko (1868—1935). Krótki zarys życia i pracy. — Roczniki Chem. 15, 249, 1935; 26) Critical notes to the communication of F. Toul: Catalysis of acetylene polymerisation in ultraviolet light by mercury vapour. Collection 7, 319, 1935; 27) W. Kemula i B. Dunicz. — Fotochemiczne przemiany pewnych uwodornionych pochodnych naftalenu. Sprawozdanie Towarzystwa Naukowego we Lwowie, 17, 2, 1937; 28) W. Kemula i E. Beer. — Wpływ składu roztworu na przebieg krzywej elektrokapilarnej rtęci. Roczniki Chem. 16, 259 — 269, 1936; 29) W. Kemula i M. Michalski. — Studia polarograficzne IV. Zjawisko egzaltacji prądów granicznych. Wpływ tlenu na wartość prądów granicznych różnych kationów. Roczniki Chem. 16, 535 — 541, 1936; 30) W. Kemula i B. Dunicz. — Widma absorbcyjne pewnych produktów uwodornienia naftalenu. Roczniki Chem. 17, 36 — 41, 1937; 31) Działanie promieni ultrafioletowych na węglowodory szeregu metanowego II. Uniwersalna aparatura do badań gazowych reakcji fotochemicznych. Roczniki Chem. 17, 175 — 180, 1937; 32) W. Kemula i A. Dydużyński. — Fotochemiczne przemiany metanu, propanu i n-butanu. III. Roczniki Chem. 17, 423 — 430, 1937; 33) W. Kemula i M. Michalski. —

Recherches polarographiques: analyse quantitative du sodium et du potassium. Atti del X Congresso Internazionale di Chimica, 3, 419, 1938; 34) Etude sur les curants limitiques de certains electrolytes. Atti del X Congresso Internazionale di Chimica, 2, 282, 1938; 35) W. Kemula und B. L. Dunicz. — Photochemische Umwandlungen einiger hydrierter Naphtalinderivate. Beitrag zur Kenntnis des Mechanismus der Photopolymerisation des Acetylens. Z. Phys. Chem. (A) 181, 359 — 366, 1938; 36) W. Kemula, J. Czarnodola i Z. Kopniak. — Wpływ wodoru na sensybilizowaną fotochemiczną przemianę metanu. Roczniki Chem. 18, 614, 1938; 37) Nowa metoda oznaczania współczynnika przewodnictwa aktywności elektrolitów. Sprawozdania Towarzystwa Naukowego we Lwowie, 18, zes. 1, 1938; 38) W. Gorzelany. — Badania nad tlenkiem ołowiu. (Praca doktorska, wykonana pod kierunkiem Prof. W. Kemuli). Sprawozdanie Towarzystwa Naukowego we Lwowie, 17, zes. 3, 1937; 39) M. Węclewska. — Własności elektrody Kućery-Heyrowskiego. (Praca doktorska, wykonana pod kierunkiem Prof. Kemuli). Lwów 1936, str. 60.

John Robert Kline urodził się 7 grudnia 1891 r. w Quakertown, Pennsylvania. Bakalaureat uzyskał w Muhlenberg College 1912, magisterium — University of Pennsylvania 1914, doktorat filozofii — University of Pennsylvania 1916, doktorat nauk ścisłych (honorowy) — w Muhlenberg College 1934. W roku 1917 został instruktorem w University of Pennsylvania, w 1918 — instruktorem w Yale University, w 1919 — asystentem w University of Illinois, w 1920 — zastępcą profesora w University of Pennsylvania, w 1928 — profesorem w tymże Uniwersytecie, w 1940 — przewodniczącym Wydziału Matematyki. Był członkiem redakcji następujących czasopism: Bulletin of the American Mathematical Society, 1930 — 41; Transactions of the American Mathematical Society, 1927 — 36; American Journal of Mathematics, 1930 — 38.

Jest członkiem Komisji Egzaminacyjnej, College Entrance Examination Board. Jest członkiem następujących towarzystw naukowych: American Mathematical Society, w którym od r. 1941 pełni funkcje sekretarza; Mathematical Association of America, American Philosophical Society, Polskie Towarzystwo Matematyczne.

Jest wiceprezydentem i przewodniczącym sekcji A w American Association for the Advancement of Science, 1938.

Ogłosił drukiem następujące publikacje naukowe:

- 1) Double elliptic in terms of point and order alone. *Annals of Mathematics*, ser. 2, vol. 18, no. 1, 1916;
- 2) Concerning the complement of a countable infinity of point sets of a certain type. *Bulletin of the American Mathematical Society*, vol. 23, no. 6, 1917;
- 3) The converse of the theorem concerning the division of a plane by an open curve. *Transactions of the American Mathematical Society*, vol. 18, no. 2, 1917;
- 4) A definition of sense on closed curves in non-metrical plane analysis situs. *Annals of Mathematics*, ser. 2, vol. 19, no. 3, 1918;
- 5) Sets of independent postulates for betweenness. *Transactions of the American Mathematical Society*, vol. 18, no. 3, 1917, with E. V. Huntigton;
- 6) On the most general plane closed point-set through which it is possible to pass a simple continuous arc. *Annals of Mathematics*, ser. 2, vol. 20, no. 3, 1919, with R. L. Moore;
- 7) Concerning sense on closed curves in non-metrical plane analysis situs. *Annals of Mathematics*, ser. 2, vol. 21, no. 2, 1919;
- 8) On the passing of simple continuous arcs through plane point sets. *Tôhoku Mathematical Journal*, vol. 18, nos. 1 — 2, 1920;
- 9) A new proof of a theorem due to Schoenflies. *Proceedings of the National Academy of Sciences*, vol. 6, no. 9, 1920;
- 10) Concerning approachability of simple closed and open curves. *Transactions of the American Mathematical Society*, vol. 21, no. 4, 1920;
- 11) A theorem concerning connected point sets. *Fundamenta Mathematicae*, vol. 3, 1922;
- 12) Closed connected sets which are disconnected by the removal of a finite number of points. *Proceedings of the National Academy of Sciences*, vol. 9, no. 1, 1923;
- 13) Closed connected sets which remain connected upon the removal of certain connected subsets. *Fundamenta Mathematicae*, vol. 5, 1924;
- 14) Concerning the division of the plane by continua. *Proceedings of the National Academy of Sciences*, vol. 10, no. 5, 1924;
- 15) Concerning the sum of two bounded continua irreducible between the same pair of points. (Abstract) *Bulletin of the American Mathematical Society*, vol. 30, 1924;
- 16) Concerning the complementary intervals of countable closed sets. *Bulletin of the American Mathematical Society*, vol. 31, no. 8, 1925;
- 17) Concerning the sum of two continua each irreducible between the same pair of points. *Fundamenta Mathematicae*, vol. 7, 1925;
- 18) A condition that every subcontinuum of a continuous curve be a continuous curve. *Fundamenta Mathematicae*, vol. 10, 1927;
- 19) Concerning the sum of a countable infinity of mutually exclusive continua. *Mathematische Zeitschrift*, vol. 26, 1927;
- 20) Separation theorems and their relation to recent developments in analysis situs. *Bulletin of the American Mathematical Society*, vol. 34, no. 2, 1928;
- 21) What is the Jordan Curve Theorem? *American Mathematical Monthly*, vol. 49, no. 5, 1942;
- 22) Rehabilitation of graduate work. *American Mathematical Monthly*, vol. 53, no. 3, 1946.

Januariusz Kołodziejczyk urodził się 10 lipca 1889 r. w Warszawie. Od roku 1898 uczęszczał do V-go gimnazjum w Warszawie i w r. 1905 brał udział w walce o szkołę polską. W r. 1910 ukończył prywatne gimnazjum w Warszawie, a państwowe świadectwo dojrzałości uzyskał w Moskwie. Już w czasie nauki gimnazjalnej pracował w Polskim Towarzystwie Krajoznawczym. Od r. 1910 do 1914 studiował na Wydziale filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego, pod kierunkiem profesorów Emila Godlewskiego (starszego), Mariana Raciborskiego, Edwarda Janczewskiego. W r. 1913 przeprowadzał badania florystyczne Świtezi Nowogródzkiej, jako stypendysta Kasy im. Mianowskiego. Wybuch wojny przeszkodził powrotowi do Krakowa. Przez dwa lata zajmował się nauczaniem w okolicach Warszawy, a następnie został asystentem Towarzystwa Kursów Naukowych w Warszawie, które później przekształciły się w Wolną Wszechnicę Polską. Pracował przy tym prywatnie w Zakładzie Botanicznym Uniwersytetu Warszawskiego, a jednocześnie przewodniczył w Komisji Ochrony Przyrody w Warszawie przy Polskim Towarzystwie Krajoznawczym. Od 1918 r. był asystentem Zakładu Botanicznego w Krakowie. W 1919 uzyskał stopień doktora filozofii Uniwersytetu Jagiellońskiego. W roku 1921 został docentem, a później profesorem botaniki na Wolnej Wszechnicy Polskiej. Oprócz tego wykładał w Szkole Gospodarstwa Wiejskiego, w Państwowym Instytucie Nauczycielskim oraz w średniej szkole leśniczej. Z powodu złego stanu zdrowia w r. 1924 musiał przerwać większość wykładów. Od tej pory poświęcił się studiom nad historią nauk przyrodniczych w Polsce. Lata ostatniej wojny spędził pod Warszawą. Był członkiem Komisji Ochrony Przyrody, a przez kilka lat prezesem Komitetu Ochrony Puszczy Jodłowej.

Ogłosił drukiem następujące ważniejsze prace:

- 1) Stosunki florystyczne jeziora Świtezi. Prace Tow. Nauk. Warsz., 1916;
- 2) *Hydrilla verticillata* w jeziorze Landwarowskim pod Wilnem. Kosmos, 1922;
- 3) Krajobrazy roślinne nad Wisłą. Monografia Wisły. Warszawa, 1921;
- 4) Ogród Botaniczny Uniwersytetu Warszawskiego. War-

szawa, 1918; 5) Ks. Krzysztof Kluk. Dzieła i twórczość. Akad. Umiejęt. Kraków, 1932; 6) U źródeł polskiej nomenklatury botanicznej. Tow. Nauk. War., 1932; 7) L'activité de la Commission d'éducation nationale dans le domaine des sciences naturelles. Soc. Pol. d'Histoire, Warszawa, 1933; 8) Nauki przyrodnicze w działalności Komisji Edukacji Narodowej. Tow. Nauk. Warszaw., 1936; 9) Pochodzenie polskich nazw roślinnych. Wiedza i Życie, 1932; 10) Das Sogannte Herbarium von Falimirz (1534) und die Quellen dessen botanisch-medizinischen Teiles. Acta Soc. Bot. Pol., Warszawa, 1937; 11) W poszukiwaniu źródeł do botanicznej części Zielnika Falimirza (w rękopisie). Poza tym opracował 9 szkolnych podręczników botaniki oraz pisał artykuły z dziedziny ochrony przyrody, historii nauk przyrodniczych i botaniki. Pisał również życiorysy botaników polskich do Polskiego Słownika Biograficznego.

Włodzimirz Koskowski urodził się w r. 1893 w Łaszczewie (woj. lubelskie). Stopień doktora medycyny uzyskał na Uniwersytecie Lwowskim, gdzie następnie od r. 1925 objął katedrę farmakologii doświadczalnej.

Ogłaszał prace z dziedziny farmakologii, fizjologii i terapii ogólnej w pismach krajowych i zagranicznych.

Józef Kostrzewski urodził się 25 lutego 1885 r. w Węglewie (pow. poznański). Uczęszczał do gimnazjów w Ostrowie, Gnieźnie i Poznaniu, gdzie w lutym 1907 uzyskał świadectwo dojrzałości w gimnazjum im. Marcinkowskiego. W latach 1907 — 1909 studiował medycynę we Wrocławiu, następnie prehistorię, archeologię klasyczną, historię sztuki i filozofię w Krakowie (1909 — 1910) i w Berlinie (1911 — 1914), z przerwą w latach 1909—1910, które spędził w Londynie, studiując w British Museum. W dniu 20. VII. 1914 r. uzyskał doktorat filozofii w Uniwersytecie Berlińskim. Dnia 19 lutego 1918 r. habilitował się w Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie do prehistorii. W kwietniu 1919 r. otrzymał nominację na profesora zwyczajnego prehistorii w Uniwersytecie Poznańskim, do którego organizatorów należał jako sekretarz Komisji Uniwersyteckiej. W r. akad. 1925 — 26 był dziekanem Wydziału Humanistycznego U. P. Od 1. IV. 1914 do 1. III. 1923 był kierownikiem Działu Przedhistorycznego Muzeum Tow. Przyjaciół Nauk w Poznaniu, od tego czasu do 1. IV. 1924 — kierownikiem

całego Muzeum, a następnie aż do wybuchu wojny w r. 1939 — kierownikiem skomasowanych zbiorów prehistorycznych obu muzeów miejscowych pod nazwą Działu Prehistorycznego Muzeum Wielkopolskiego. Od marca 1945 jest dyrektorem Muzeum Prehistorycznego w Poznaniu.

Od r. 1919 redagował założone przez siebie czasopismo naukowe „Przegląd Archeologiczny“ (w r. 1946 ukazał się 22 rocznik) oraz „Bibliotekę Prehistoryczną“ (dotychczas 4 tomy). W roku 1926 założył pismo poświęcone popularyzacji pradziejów Polski „Z otchłani wieków“, wychodzące najpierw jako kwartalnik, później jako dwumiesięcznik; ukazało się 15 roczników. Znajdujący się pod jego kierownictwem Instytut Prehistoryczny U. P. wraz z Muzeum Prehistorycznym prowadził liczne badania terenowe, w tym kilka na szerszą skalę (Biskupin od r. 1934 — 1939 i Gniezno 1936 — 1938, Poznań 1938 — 1939, Kłecko 1937 i i.), częściowo kontynuowanych obecnie (Biskupin i Poznań) przez stworzony przez niego po wojnie Instytut Badania Starożytności Słowiańskich w Poznaniu. W r. 1920 założył Polskie Towarzystwo Prehistoryczne, którego jest obecnie przewodniczącym. W latach 1922 — 23 był przewodniczącym Państwowego Grona Konserwatorów Zabytków prehistorycznych. Jest członkiem czynnym Polskiej Akademii Umiejętności (od r. 1933) i przewodniczącym Komisji Prehistorycznej P. A. U., członkiem Zarządu Institut International d'Anthropologie w Paryżu, członkiem stałej Rady Międzynarodowych Kongresów nauk prehistorycznych i protohistorycznych, członkiem stałego Komitetu Kongresu Archeologów bałtyckich, członkiem korespondentem Royal Anthropological Institute of Great Britain and Ireland w Londynie, Instytutu Słowiańskiego (Slovansky Ustav) w Pradze, Fińskiego Towarzystwa Prehistorycznego (Suomen Munaismuisto Ykdistys) w Helsinki oraz Towarzystwa Naukowego w Toruniu, wiceprezesem Komitetu Słowiańskiego w Polsce, Związku Muzeów w Polsce i Związku Zawodowego Historyków Sztuki i Kultury.

Posiada krzyż Komandorski orderu Odrodzenia Polski, krzyż oficerski Legion d'honneur i komandorię orderu łotewskiego Triju zvaigžņu (Trzech gwiazd).

Ogłosił drukiem następujące ważniejsze prace:

- 1) Wielkopolska w czasach przedhistorycznych. Poznań, I wyd., 1914; II wyd., 1923; 2) Album zabytków przedhistorycznych W. Ks. Poznańskiego, zes. III i IV, Poznań, 1914 (razem z dr B. Erzepkim, który przygotował ilustracje); 3) Die ostgermanische Kultur der Spätlatenzeit. Tom I, Würzburg, 1918; tom II, Würzburg, 1919; 4) Przyczynki do poznania kultury grobów skrzynkowych wczesnej epoki żelaznej. Cz. I. Przegląd Archeologiczny, t. I, Poznań, 1920, cz. II tamże, t. II, Poznań, 1922; 5) Słowniczek prehistoryczny niemiecko-polski. Warszawa, 1921; 6) Znaki na dnach naczyń wczesnohistorycznych z Wielkopolski. Niderluf Sbornik, Praga, 1925; 7) O wzajemnych stosunkach kultury łużyckiej i kultury grobów skrzynkowych. *Slavia Occidentalis*, t. III — IV, Poznań, 1925; 8) Cmentarzysko z wczesnego i środkowego okresu lateńskiego w Gołęczynie, w pow. poznańskim wschodnim. Tamże, t. V; 9) Kurhany i kręgi kamienne w Odrach, w pow. chojnickim na Pomorzu. Muzeum Wielkopolskie, r. III; 10) *Nouveūs fouiues et découvertes en Poméranie polonaise. Revue Antropologique*, Paris, 1929; 11) *La cachette du premier âge du fer de Kalinówka Kościelna, arrondissement de Białystok (Pologne) Eurasia Septentrionalis Antiqua*. Helsinki IV, 1929; 12) Pradzieje ziem polskich. „Wiedza o Polsce“, Warszawa, t. I; 13) *Obsidian implements found in Poland. Man*, Londyn, t. XXX, 1930; 14) Początki kultury ludzkiej. Wielka Historia Powszechna Trzaski, Everta i Michalskiego, Warszawa, 1931, tom I; 15) Grodzisko w Jedwabnie, w pow. toruńskim. Przyczynek do chronologii ceramiki pomorskiej okresu wczesnohistorycznego. *Slavia occidentalis X*; 16) *La rôle de la Vistule dans la préhistoire de la Pologne. La Pologne au VII-e Congrès Intern. des Sciences historiques*, t. I, Warszawa; 17) Dwa cmentarzyska kultury pomorskiej w Dębówku Nowym, w pow. wyrzyskim i w Warszkwowie III, w pow. morskim. *Wiadomości Archeologiczne*, t. XII, Warszawa, 1934; 18) Zagadnienie t. zw. kultury gotyckiej na ziemiach dawnej Polski. „Tydzień o Pomorzu“; 19) Kultura grobów jamowych i zagadnienie Burgundów (II Zjazd Prehistoryków Polskich, w Krakowie). Poznań, 1935; 20) Przyczynki do poznania wczesnej epoki brązowej. *Wiad. Archeologiczne XIII*, Warszawa, 1935; 21) *The prehistory of Polish Fomerania*. Toruń, 1936; 22) Słowianie i Germanie w pradziejach Polski. *Przegląd Powszechny*, t. 209, nr 1, Kraków, 1936; 23) Groby szkieletowe późnolateńskie w Wielkopolsce i zagadnienie Silingów. Sprawozdanie z czynności i posiedzeń Polskiej Akad. Umiejętności, XLI, Kraków, 1936; 24) *Un village fortifié sur un marais du premier âge du fer découvert a Biskupin, Grande Pologne (XVI-e Congrès Intern. d'Antropologie)*, Bruxelles, 1935; 25) Osada bagienna w Biskupinie, w pow. żnińskim. *Przegląd Archeologiczny*, Poznań, 1936; 26) Związki między najmłodszą fazą kultury „łużyckiej“ a kulturą grobów jamowych okresu późnolateńskiego. Sprawozdanie z czynności Polskiej Akad. Umiejętności, XLIII, Kraków, 1938; 27) Gniezno pogańskie i wczesnohistoryczne w świetle ostatnich wykopalisk. *Dawna Sztuka*. Lwów, t. I, 1938; 28) Kilka

uwag uzupełniających o budowlach mieszkalnych i obronnych kultury „łużyckiej“ w Biskupinie (Gród prasłowiański w Biskupinie w pow. żnińskim). Poznań, 1938; 29) Od mezolitu do okresu wędrówek ludów. Encyklopedia Polska P. A. U., t. IV, cz. 1, Kraków, 1939; 30) Kilka osad kultury grobów skrzynkowych i zagadnienie przynależności etnicznej tej kultury. Przegląd Archeologiczny, t. IV, Poznań, 1939; 31) O związkach między kulturą przeworską późnego okresu rzymskiego, a kulturą staropolską okresu wczesnohistorycznego. Sprawozd. z czynn. Pol. Akad. Umiej., t. XLIV; 32) Prasłowiańszczyzna. Zarys dziejów i kultury Prasłowian. Poznań, 1946; 33) Przyczynki do dawności niektórych wytworów kultury ludowej. Lud, t. XXXVI, Lublin, 1946.

Pełny spis prac, recenzji, artykułów itd. od r. 1912 do r. 1938 znajduje się w tomie XVI „Wiadomości Archeologicznych“ wyd. I, Poznań, 1940, str. 9 — 34.

M i c h a ł L a s k o w s k i.

Dane bio- i bibliograficzne nie zostały nadesłane.

Z d z i s ł a w M a c i e r e w i c z urodził się 28 kwietnia 1907 r. w Warszawie. W roku 1926 ukończył szkołę średnią typu neohumanistycznego w Lublinie. W tymże roku wstąpił na Sekcję Chemiczną Wydziału Matematyczno-Przyrodniczego Uniwersytetu Warszawskiego. Na podstawie wykonanej w Zakładzie Chemii Organicznej U. W. pracy p. t. „Reakcja chlorku kwasu p. metałsy cynamonowego z magnezobromooctanem“ otrzymał w roku 1935 tytuł magistra chemii. W tym samym czasie został młodszym asystentem w Zakładzie Chemii Organicznej U. W. W roku 1939 na podstawie pracy p. t. „Synteza substancji macierzystej jangoniny“ i zdanego z odznaczeniem egzaminu uzyskał stopień doktora chemii. W latach 1939 — 1944 pracował jako asystent naukowy w Państwowym Zakładzie Higieny, jednocześnie biorąc udział w tajnym nauczaniu jako wykładowca chemii na Wydziale Lekarskim tajnego Uniwersytetu Warszawskiego. W roku 1945 uzyskał na podstawie pracy p. t. „O trzech izomerycznych aminopochodnych dwucynamioilometanu“ veniam legendi w zakresie chemii organicznej. W roku 1946 został adiunktem Zakładu Chemii Organicznej U. W. Obowiązki te pełni do chwili obecnej.

W dorobku naukowym posiada następujące ważniejsze prace:

1) Reakcja chlorku kwasu p. metaksy cynamonowego z magnezobromooctanem. Praca magisterska nagrodzona przez Radę Wydziału Mat. Przyrodn. U. W. w roku 1935; 2) O trzech izomerycznych nitropochodnych dwucynamoilometanu. Wspólnie z prof. dz. W. Lampe. Praca ta była referowana na zjeździe chemików w Wilnie w roku 1938; 3) Synteza substancji macierzystej jangoniny. Praca doktorska referowana na posiedzeniu Wydziału III Warszawskiego Towarzystwa Naukowego w roku 1938; 4) O trzech izomerycznych aminopochodnych dwucynamoilometanu. Praca referowana w roku 1946 na posiedzeniu Wydziału III Warszawskiego Towarzystwa Naukowego.

S t a n i s ł a w M a ł k o w s k i urodził się 22 sierpnia 1889 r. w Radzynie Podlaskim. Wykształcenie średnie otrzymał w Warszawskiej 7-mio klasowej Szkole Handlowej Zgromadzenia Kupców. W r. 1907 rozpoczął studia wyższe w organizowanej podówczas przez Tow. Kursów Naukowych Wolnej Wszechnicy Polskiej w Warszawie. W r. 1908 przeniósł się do Krakowa, gdzie studiował jako słuchacz nadzwyczajny petrografię pod kierunkiem prof. J. Morozewicza i geomorfologię pod kierunkiem prof. Jerzego Smoleńskiego. Od r. 1916 był asystentem Pracowni Mineralogicznej Tow. Nauk. Warsz., od r. 1921 — geologiem w Państwowym Instytucie Geologicznym. W r. 1931 został powołany na katedrę Mineralogii w Wolnej Wszechnicy Polskiej w Warszawie, a w r. 1934 — na stanowisko profesora nadzwyczajnego i kierownika katedry mineralogii i petrografii Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie.

Od r. 1913 był współpracownikiem Komisji Fizjograficznej Akademii Umiejętności, a następnie przewodniczącym Sekcji Geologicznej Warszawskiego Oddziału Komisji Fizjograficznej P. A. U.; był członkiem Warszawskiego Oddziału Państwowej Rady Ochrony Przyrody od początku jej istnienia; sekretarzem Towarzystwa Muzum Ziemi, a od r. 1937 jego prezesem; przewodniczącym Komisji Organizacyjnej Muzeum Geologicznego w Warszawie; członkiem Państwowej Rady Geologicznej. W r. 1946 Minister Oświaty powołał go do zorganizowania Muzeum Ziemi, jako centralnej państwowej instytucji muzealnej.

Badania i studia terenowe przeprowadzał: w okolicach Pienin; na obszarze między Wartą a Notecią oraz w okolicach

Łeby na Pomorzu (utwory eoliczne), a także w Popielanach na Żmudzi i w Łukowie Podlaskim (skamieniałości jurajskie) — w r. 1912; na Wołyniu i Polesiu (skały krystaliczne, bazalty w dorzeczu Horynia, kaoliny wołyńskie, złoża miedzi rodzimej w Wielkim Mydzku); w Górach Świętokrzyskich (lamprofiry); na Śląsku; na Wileńszczyźnie (utwory czwartorzędowe). W celach naukowych odbył następujące wycieczki za granicę: do Czech (tereny kaolinowe Karlovych Varów i okręgu Pilzna), do Finlandii (dwukrotnie na zjazdy międzynarodowe poświęcone badaniom formacji prekambryjskich), do Francji (Normandia, Bretania, Masyw Centralny).

W r. 1921 otrzymał nagrodę Min. W. R. i O. P. dla pracowników naukowych.

Ogłosił drukiem następujące publikacje naukowe:

- 1) O wydmach piaszczystych okolic Sadownego. Kosmos, 1912;
- 2) O wydmach okolic Sadownego. Cz. II (Góry Bogackie). Sprawozd. Kom. Fizjogr. Ak. Um., 1913;
- 3) O wydmach parabolicznych śródlądowych, tworzących się obecnie w okolicy Szczakowy. Kosmos, 1914;
- 4) O diorycie kwarcowo-amfibolowym i towarzyszących mu żyłach aplitowych na wyspach Komandorskich. Rozpr. Wydz. Matem.-Przyr. Ak. Um., 1913;
- 5) O wydmach piaszczystych okolic Warszawy (studium geomorfologiczne i petrograficzne). Prac. T. N. W., nr 23, 1917;
- 6) Metamorfizm kontaktowy i żyła kruszcowa w Jarmucie pod Szczawnicą. Sprawozd. T. N. W., 1918;
- 7) Andezyty okolic Płenin. Prace P. I. G., 1921;
- 8) O budowie geologicznej północno-zachod. naroża masywu krystalicznego Wołyńsko-Ukraińskiego. Sprawozd. P. I. G., 1927;
- 9) O budowie przedpola masywu krystalicznego Woł.-Ukr. Sprawozd. P. I. G., 1931;
- 10) On the Analogy between some Polish and Fennoscandian Rocks. Compte de la Société Géologique de Finlande, t. IX, 1936.

Był redaktorem Przewodnika Geologicznego po Warszawie i okolicy (Warszawa, 1927); książki zbiorowej Muzea Regionalne, 1928; współautorem V tomu Poradnika dla Samouków (Mineralogia i Petrografia), a także redaktorem następujących czasopism: Zabytki Przyrody Nieożywionej Ziemi Rzeczypospolitej Polskiej (od 1928), Służba Nauce (1932—33), Wiadomości Muzeum Ziemi (od 1938).

Wyniki swych prac naukowych publikował w Sprawozdaniach Państwowego Instytutu Geologicznego i w Posiedzeniach Państwowego Instytutu Geologicznego. - Artykuły ogłaszał w Nauce Polskiej, Ochronie Przyrody, Kosmosie i Ziemi.

Edward Jan Marczewski (Szpilrajn) urodził się 15 listopada 1907 r. w Warszawie. W r. 1925 ukończył Państwowe Gimnazjum im. St. Batorego i wstąpił na Uniwersytet Warszawski. W r. 1932 uzyskał stopień doktora filozofii. W latach 1932 — 1939 był asystentem Seminarium Matematycznego Uniwersytetu Warszawskiego, a w latach 1936 — 1939 prowadził wykłady zleczone z teorii funkcji rzeczywistych na tej uczelni. Przed drugą wojną światową ogłosił 30 prac naukowych w czasopismach krajowych i zagranicznych, w tym prace wspólne ze swymi profesorami W. Sierpińskim, S. Mazurkiewiczem i K. Kuratowskim. Założył i redagował „Biblioteczkę Matematyczną“ Książnicy-Atlasu.

W latach 1940 — 41 wykładał na Uniwersytecie Lwowskim, współpracował w tym okresie z prof. S. Banachem. W latach 1942 — 44 zajmował się nauczaniem tajnym w Warszawie. Od maja 1945 r. brał udział w pracach przygotowawczych uczelni wrocławskich, w tymże roku habilitował się jako docent matematyki na wydziale matematyczno-przyrodniczym Uniwersytetu Warszawskiego i objął stanowisko profesora nadzwyczajnego matematyki na wydziale matematyki, fizyki i chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu.

Jest stałym współpracownikiem czasopisma „Fundamenta Mathematicae“ oraz założycielem i redaktorem „Colloquium Mathematicum“, organu środowiska matematycznego wrocławskiego. Brał udział w zjazdach matematycznych krajowych i zagranicznych; w r. 1946 był kierownikiem organizacyjnym pierwszej po wojnie konferencji matematyków polskich we Wrocławiu.

W r. 1945 został wybrany członkiem zwyczajnym i członkiem zarządu Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego.

Ogłosił drukiem następujące prace:

(Skróty: CR — Comptes Rendus des Séances de l'Académie des Sciences (Paris), CR Varsovie — Comptes Rendus des Séances de la Société des Sciences et des Lettres de Varsovie, FM — Fundamenta Mathematicae).

1) Sur une hypothèse de M. Borel. FM. 15, 1930; 2) Sur une classe d'ensembles linéaires. CR. Varsovie, 1929; 3) Sur une problème de

M. Banach. FM. 15, 1930; 4) O mierzalności i warunku Baire'a. CR. Congrès des Math. des Pays Slaves Varsovie 1929 (1930), str. 297 — 303; 5) Sur l'extension de l'ordre partiel. FM. 16, 1930; 6) Une théoreme sur les opérations de M. Hausdorff. CR. Varsovie, 1930; 7) (z K. Kuratowskim) Sur les cribles fermés et leurs applications FM 18, 1931; 8) Sur un ensemble non mesurable de M. Sierpiński. CR. Varsovie, 1931; 9) Sur certains invariants de l'opération (A.) FM. 21, 1933; 10) Remarque sur la dérivée symétrique. FM. 21, 1933; 11) (z St. Kierstem) Sur certaines singularités des fonctions analitiques uniformes. CR. 196, 1933, oraz FM. 21, 1933; 12) Remarques sur les fonctions sous-harmoniques. Annals of Mathematics (2), 34, 1933; 13) Remarques sur les fonctions complètement additives d'ensembles et sur les ensembles jouissant de la propriété de Baire. FM. 22, 1934; 14) Sur une classe de fonctions de M. Sierpiński et la classe correspondante d'ensembles. FM. 24, 1934; 15) Sur l'extension de la mesure lebesquienne. FM. 25, 1935; 16) (z W. Sierpińskim) Remarque sur le problème de la mesure. FM. 26, 1936; 17) Sur l'équivalence des suites d'ensembles et l'équivalence des fonctions. FM. 26, 1936; Corrections FM. 27, 1936; 18) (z W. Sierpińskim) Sur les transformations continues biunivoques. FM. 27, 1936; 19) O zbiorach i funkcjach bezwzględnie mierzalnych. CR. Varsovie, 1937; 20) La dimension et la mesure. FM. 28, 1937; 21) (z St. Mazurkiewiczem) Sur la dimension de certains ensembles singuliers. FM. 28, 1937; 22) (z W. Sierpińskim) Sur un ensemble toujours de I-e catégorie et de dimension positive. Publ. Math. Univ. de Belgrade 5, 1936; 23) Remarques sur les ensembles plans fermés. FM. 29, 1937; 24) On the equivalence of some classes of sets. FM. 30, 1938; 25) Ensembles indépendants et mesures non séparables. CR. 207, 1938; 26) On the space of measurable sets. Ann. Soc. Pol. Math., 17, 1938; 27) Operations upon sequences of sets. Ann. Soc. Pol. Math., 17, 1938; 28) The characteristic function of a sequence of sets and some of its applications. FM. 31, 1938; 29) On the isomorphism and the equivalence of classes and sequences of sets. FM. 32, 1939; 30) Remarques sur l'ensemble de M. Lusin. Mathematica, 1940; 31) Remarques sur la séparabilité des espaces topologiques. Comptes Rendus de l'Acad. URSS 31, 1941; 32) Sur deux propriétés des classes d'ensembles. FM. 33, 1945; 33) Séparabilité et multiplication cartésienne des espaces topologiques. FM. 34 (w druku); 34) Two-valued measures and prime ideals in fields of sets. CR. Varsovie (w druku); 35) Ensembles indépendants et leurs applications à la théorie de la mesure. FM. (w druku); 36) (z M. Nosarzewską) Sur la convergence uniforme et la mesurabilité relative. Colloquium Mathematicum I, 1 (w druku).

Ponadto: recenzja z „Topologie I“ Kuratowskiego (Mathesis Polska, 1934), recenzja (wspólna z Z. Charzyńskim) z „Funkcyj analitycznych“ Saksy i Zygmunta (Ann. Soc. Pol. Math., 17, 1938), „Annexe (wspólnie z S. Braunówną i K. Kuratowskim) do wydania nowego I tomu FM., 1937; dział matematyczny w encyklopedycznym tomie V wydawnictwa „Świat i Życie“ (Książnica-Atlas, 1938) i inn.

Władysław Henryk Melanowski urodził się w Warszawie 22 czerwca 1888 r. Nauki gimnazjalne rozpoczął w rodzinnym mieście; w r. 1905 jako uczeń VI kl. brał udział w walce o szkołę polską i następnie w roku 1907 jako ekstern uzyskał maturę w Akkermanie. Studia lekarskie odbył w Uniwersytecie Kijowskim, gdzie w październiku 1912 uzyskał dyplom lekarza. W latach 1913 — 1918 przebywał w Zachodniej Syberii, gdzie pełnił służbę lekarsko-urzędniczą jako były stypendysta. Od czasu powrotu do kraju, w czerwcu 1918 r. rozpoczął specjalizację w dziedzinie okulistyki. Półtora roku służył w Armii Polskiej. Od roku 1921 był asystentem prof. K. Noiszewskiego i pracował pod jego kierunkiem do czasu ustąpienia jego z katedry w końcu 1929 r. W roku 1923 uzyskał dyplom doktora medycyny Uniwersytetu Warszawskiego, w 1926 r. został docentem okulistyki U. W., a w 1929 — 1931 r., t. j. po ustąpieniu prof. Noiszewskiego do czasu wyboru na tę katedrę prof. Hansa Laubera był zastępcą profesora okulistyki. W 1933 r. został mianowany profesorem tytularnym na Wydziale Lekarskim U. W. W latach 1934 do 1945 był dyrektorem Instytutu Oftalmicznego im. E. ks. Lubomirskiego w Warszawie. W marcu 1945 został wybrany, a 23. II. 1946 r. mianowany profesorem nadzwyczajnym okulistyki U. W.

Od r. 1920 jest członkiem Polskiego Towarzystwa Okulistycznego, od 1925 — członkiem Towarzystw Okulistycznych Francuskich, od 1925 — członkiem Warszawskiego Towarzystwa Lekarskiego, a od 1946 — członkiem Towarzystw Okulistycznych Brytyjskich. Od 1936 r. jest Prezesem Warszawskiego Towarzystwa Okulistycznego, od 1947 — Sekretarzem Stałym Warszawskiego Towarzystwa Lekarskiego. W r. 1935 został wybrany członkiem honorowym Czechosłowackiego Towarzystwa Okulistycznego, a w 1936 — członkiem honorowym Bułgarskiego Towarzystwa Okulistycznego. W 1937 r. na Międzynarodowym Zjeździe Okulistycznym został powołany na delegata Polski do Komitetu Międzynarodowego Walki ze Slepota.

Od 1931 r. jest redaktorem naczelnym organu Towarzystw Okulistycznych Polskich p. t. „Klinika Oczna“ i członkiem komitetów redakcyjnych kilku pism lekarskich.

Począwszy od r. 1921 brał udział we wszystkich Zjazdach Okulistów Polskich i w dwóch Międzynarodowych — w Amsterdamie w 1927 r. i w Kairze w 1937, oraz w Kongresach Okulistów Brytyjskich w latach 1939, 1946 i 1947 i Francuskich w r. 1946, jak również w Zjazdach Lekarzy Słowiańskich w Splicie w r. 1930 i w Sofii w 1936 oraz w Zjeździe Komitetu Międzynarodowego do Walki ze Ślepotą i Jaglicą w Londynie w r. 1939.

W r. 1939 został odznaczony Krzyżem Walecznych przez Dowódcę Obrony Warszawy. Posiada też Krzyż Jugosłowiański Św. Sawy IV st.

Ogłosił drukiem następujące prace:

- 1) Trzy przypadki amputacji przedniego odcinka oka. Lek. Wojsk., zesz. 32, 1920; 2) Oko zapadłe. Lek. Wojsk., zesz. 37 — 38; 3) Kilka uwag w sprawie racjonalnego objaśnienia zjawisk skiaskopii. Gaz. Lek., zesz. 15, 1921; 4) Zapalenie siatkówki nerkowe. Gaz. Lek., zesz. 15, 1921; 5) Wziernikowanie dna oka w świetle zielonym. Pol. Gaz. Lek., 1922; 6) Ślepotą przy krwotoku żołądka (wspólnie z W. Filińskim). Klin. Oczna, zesz. 1, 1923; 7) Przyczynek do anatomii patologicznej jaskry. Kl. Oczn., zesz. 2, 1923; 8) Wrażenia z Kliniki Ocznej prof. F. Langrange'a w Bordeaux. Kl. Oczn., z. IV; 9) Quelques remarques sur le rôle de la zonule dans les états glaucomateux de l'oeil. Archives d'Ophthalm., 1924; 10) Rzadki przypadek ciała obcego w okolicy oczodołu. Klin. Oczn., 1924; 11) Badania anatomo-patologiczne i kliniczne nad zmianami w oczach w chorobach nerek. Prac. Zakł. Anat. Patol. Uniw. Pol., t. I, 1925. (Praca habilitacyjna, nagrodzona na konkursie im. Koczorowskiego w Warsz. Tow. Lekarskim w r. 1925); 12) Przypadek tarczy zastoinowej w następstwie wylewu krwi do mózgu. Kl. Oczn., 1924; 13) Badania kapilaroskopowe w schorzeniach tętnic siatkówki. Kl. Oczn., 1925; 14) Przypadek przemijającej ślepoty w okresie karmienia. Kl. Oczn., 1925; 15) Przypadek obustronnej tarczy zastoinowej w następstwie urazu z zejściem w zupełne wyzdrowienie (wspólnie z M. Gromskim). Ped. Pol., 1925; 16) Les lésions oculaires dans les nephrites. Presse Médicale, z. 55, 1925; 17) Tłumaczenie polskie książki N. Bishopa Harmana: Aids to Ophthalmology — Krótki podręcznik chorób ocznych z VI wyd. angielskiego, 1923; 18) Gruźlica a oko. Gruźlica, zesz. II, 1926; 19) Przypadek późnego zapalenia jagodówki po operacji Langrange'a zakończony wyleczeniem. Kl. Oczn., 1925; 20) Dane pomiarów oczodołów zależnie od wieku i płci. Prace XII Zjazdu Lek. i Przyrod. Polskich, t. I, 1925; 21) Przypadek śluzowiaka zatok z wytrzeszczem. Kl. Oczn., 1926; 22) Badania w sprawie większej częstości zapalenia woreczka łzowego u kobiet. Kl. Oczn., 1926; 23) Nowe metody

badania i nowe sposoby leczenia w okulistyce. Pol. Gaz. Lek., zes. 50 i 51, 1926; 24) Walka z jaglicą. Kalend. Warsz. Czasop. Lek., 1927; 25) Patologia i anatomia patologiczna jaglicy. Kl. Ocz., 1926; 26) Leczenie powikłań jaglicy. Kl. Ocz., 1926; 27) Rys historii okulistyki. Arch. Historii i Filozofii Med., t. IV, 1927; 28) Współczesny stan nauki o jaskrze i jej leczeniu. Warsz. Czas. Lek., zes. III i IV, 1927; 29) Atlas anatomii patologicznej oka (wspólnie z prof. J. Szymańskim). Nakł. J. Zawadzkiego w Wilnie, 1927; 30) Kiła narządu wzroku (Wykład kliniczny). Przegląd Dermatologiczny, 1927; 31) Gradówka, jej leczenie i własna odmiana zabiegu wyłuszczenia gradówki. Kl. Ocz., 1927; 32) Część okulistyczna Vade Mecum Therapeuticum. Wyd. Warsz. Czas. Lek., 1925; 33) Wydobycie kawałka drutu stalowego z przedniej komory oka. Kl. Ocz., 1927; 34) O znaczeniu badania dna oka dla lekarza praktyka. Kalend. Warsz. Czas. Lek., 1928; 35) Zaćma i jej leczenie w świetle badań współczesnych. Medycyna, zes. I, VII i XI, 1928; 36) Słów kilka o nowych typach pisma dla ociemniałych. Naucz. głuchoniemych i niewidomych, zes. I, 1928; 37) Zasady higieny narządu wzroku. Medycyna, zes. VI, 1928; 38) Zapalenie współczulne oka i jego leczenie. Medycyna, zes. 29, 1928; 39) Operacja zaćmy w świetle własnych przypadków. Pamiętnik III Zjazdu Okul. Pol., 1928; 40) Uwagi w sprawie patogenezy i etiologii jaglicy. Tamże; 41) Pasorzytnicze choroby narządu wzroku. Medycyna, 1928, 42) Wągr narządu wzroku. Kl. Ocz., 1928; 43) Słów kilka w sprawie patogenezy, etiologii i leczenia jaglicy. Nowiny Lekarskie, zes. 19, 1928; 44) Ważniejsze dla praktyka choroby spojówki. Wiedza Lekarska, 1928; 45) Własna modyfikacja cięcia spojówkowego w operacji Langrange'a. Kl. Ocz., 1928; 46) O ropniach podokostnych oczodołu w przebiegu płonicy. Kl. Ocz., 1928; 47) O wartości metody pozakoścowej Vogta stwierdzenia i umiejscowienia ciał obcych w przednim odcinku gałki ocznej. Kl. Ocz., 1929; 48) Kiła wrodzona narządu wzroku. Wykład dla lekarzy w Warsz. Tow. Eugen. w 1929 r., 1930; 49) Uwagi w sprawie leczenia neosalwarsanem zapalenia współczulnego oka. Kl. Ocz., 1929; 50) Recherches sur la bacteriologie du trachome (wspólnie z doc. A. Ławrynowiczem). XIII Concilium Ophthalmologicum, Amsterdam — Haga, 1929, t. II; 51) Les remarques sur la specialisation en Pologne. XIII Concilium Ophthalmologicum. Amsterdam — Haga, 1929, t. I (wspólnie z prof. J. Szymańskim); 52) Zranienie narządu wzroku przy pracy w świetle doświadczenia Kliniki Ocznej Uniw. Warsz. od 1921 — 1929 r. Kl. Ocz., 1929 (Temat programowy XIV Zjazdu Okul. Pol. w Wilnie, 27. IX. 1929 r.); 53) Żoźzowe schorzenia narządu wzroku i ich leczenie (wykład dla lekarzy w Ciechocinku, 1. IX. 1929). Pamiętnik kursu dokształcającego dla lekarzy, 1929; 54) Jaglica jako przyczyna ślepoty. Kl. Ocz., 1929; 55) Zbadany anatomo-patologicznie przypadek pierścienia Kaisera-Fleischera rogówki. Kl. Ocz., 1929; 56) Sprawozdanie z XIII Międzynarodowego Zjazdu Okulistów. Kl. Ocz., 1929; 57) Zaburzenia wzroku i cierpienia oczu w wieku szkolnym. Wykład dla lekarzy szkolnych 21. XII. 1929. Wiedza Lekarska, 1930; 58) Jaskra i zaćma. Wykład dla lekarzy, Wydawn. Lekarz-praktyk, Kraków, 1930; 59) Zarys

badania narządu wzroku. Warsz. Kal. Lek., 1930; 60) Le pont conjonctival dans la sclérectoiridectomie de Langrange. Arch. d'Ophthalmologie, 1930; 61) Układ wegetatywny a choroby oka. Wykład na IV Zjeździe Balneologów w Krakowie, 13. IV. 1930. Medycyna, zesz. 10, 1930; 62) Sui flemmoni orbitali scarlattinosi. Rivista Oto-Neuro-Ottalmologica maggio-giugno, 1930; 63) Gośćcowe zapalenie tęczówki. Wykład na Wszechślowiańskim Zjeździe Lekarzy w Splicie, 4. X. 1930. Kl. Ocz., 1930; 64) Urazy narządu wzroku przypadkowe i rozmyślne w świetle danych Kliniki Ocznej U. W. od 1921 — 1929 r. Kl. Ocz., 1930; 65) Urazy narządu wzroku w świetle danych Kliniki Ocznej Uniw. Warsz. od 1921 — 1929. Medycyna, zesz. I, 1931; 66) Sul mucoccele dell'orbita. Rivista Oto-Neuro-Ottalmologica, fas. II, 1931; 67) W sprawie ekspertyzy okulistycznej. Czasop. Sądowo-Lek. zesz. I, 1931; 68) Dziedziczność a narząd wzroku. Wykład dla lekarzy. Medycyna, zesz. 10 i 11, 1931; 69) Choroby oczu. Dział w Podręczniku Diagnostyki i Terapii, wydanym pod redakcją prof. Z. Sowińskiego. Delta, Warszawa, 1931; 70) Oko, a choroby przewodu pokarmowego. Gastrologia Polska, 1931; 71) Kilka słów o zaniku nerwu wzrokowego pochodzenia przysadkowego. Wykład na Zjeździe Okulistów Polskich w Krakowie, 5. X. 1931. Medycyna, zesz. 20, 1931; 72) Zez i jego leczenie. Temat programowy IV Zjazdu Okulistów Polskich w Krakowie, 6. X. 1931. Kl. Ocz., 1931; 73) Znaczenie ogólnego ciśnienia krwi dla objawów jaskrowych. Odczyt w Warsz. Tow. Okul. 18. X. 1931. Kl. Ocz., 1932; 74) Nowe poglądy na odwarstwienie siatkówki i jego leczenie. Medycyna, zesz. 1 i 2, 1932; 75) Objawy oczne w chorobach układu krążenia. Wykład dla lekarzy 13. IV. 1932, Medycyna, zesz. 13 i 14, 1932; 76) Część okulistyczna podręcznika: Terapia Szczegółowa, wyd. pod red. prof. dr F. Malinowskiego. Delta, Warszawa, 1932; 77) Orzecznictwo w chorobach i uszkodzeniach narządu wzroku. Kl. Ocz., 1933; 78) Krwotok wypierający oka. Kl. Ocz., 1933; 79) Dziedziczność a narząd wzroku. Zagadnienia Rasy, 1933; 80) Sprawność narządu wzroku zależnie od oświetlenia. Kl. Ocz., 1934; 81) Znaczenie dietytyki w okulistyce. Medycyna, 1933; 82) Choroby zawodowe narządu wzroku. Medycyna Praktyczna, 1935; 83) Wpływ chorób oczu na zdolność do pracy. Kl. Ocz., 1935; 84) Zagadnienie uszkodzeń narządu wzroku przy pracy na zasadzie statystyki cięższych przypadków spotykanych w Polsce w 1930 r. Medycyna, 1935; 85) Objawy oczne chorób ogólnych ustroju. Medycyna, zesz. 12 i 13, 1935; 86) Zagadnienie dziedzicznych zespołów chorobowych. Odczyt w Tow. Eugen. Zagadnienia Rasy, 1935; 87) Oko, a energia promienista. Kl. Ocz., 1935; 88) Granice siły oświetlenia, odpowiadające najlepszej sprawności narządu wzroku. Kl. Ocz., 1935; 89) Zagadnienie pomocy lekarskiej w przypadkach uszkodzeń oka z obecnością ciał obcych śródocznych magnetycznych. Sprawy Lekarskie, nr 3, 1935; 90) Zagadnienie wydobywania ciał obcych z oka. Medycyna Praktyczna, zesz. 2, 1936; 91) L'éclairage optimal pour l'aptitude visuelle maximale. Bull. de l'Academie Polonaise des Sciences et des Lettres. Cl. de Med., 1935; 92) Beitrag zur Pathogenese der sympathischen Ophthalmie. Klin. Monatsb. f. Augenh., t. 97, 1936; 93) Rys nauki o poczuću barw i rozpo-

znaniu braków tego poczucia. Kl. Ocz., 1936; 94) Przyczynek do zagadnienia leczenia wodami ocznymi. Kl. Ocz., 1936; 95) Zespoły dziedziczne z objawami ocznymi. Odczyt na III Zjeździe Oficerów Służby Zdrowia, 3. I. 1936. Lek. Wojsk., nr 7, 1936; 96) Zagadnienie pożaru w szpitalu. Przegląd Szpitalnictwa, zes. 1 i 2, 1936; 97) Higiena i ochrona narządu wzroku. Wyd. Inst. Spr. Społ. Warszawa, 1936 (Książka nagrodzona z fund. im. F. Sommera w Warsz. Tow. Lek. w 1937 r.); 98) Ochrona narządu wzroku przy pracy. Odczyt na III Zjeździe Oficerów Służby Zdrowia, 4. I. 1936. Lekarz Wojskowy, 1936; 99) Wrażenia z V Wszechniowskiego Zjazdu Lekarzy w Sofii, 11 — 15. IX. 1936. Kl. Ocz., 1936; 100) Blaski i cienie pracy lekarskiej w szpitalu. Odczyt w Pol. Tow. Szpitalnictwa, dn. 22. IV. 1937. Warsz. Czas. Lek., 1937; 101) Nowe drogi leczenia nawrotów owrzodzeń rogówki. Kl. Ocz., 1937; 102) XV Międzynarodowy Kongres Okulistów Kairze. Kl. Ocz., 1938; 103) Zasady badania i leczenia chorób narządu wzroku. Podręcznik Diagn. i Terapii Millera, t. II; 104) Lecznictwo doraźne w chorobach oczu. Podr. encyklopedia Lekarza-praktyka. Wyd. Eskulap, 1938; 105) Narząd wzroku a sport. Medycyna, zes. 15, 1938; 106) O pourazowych torbielach śródtwardówkowych oka. Kl. Ocz., 1938; 107) Zagadnienia dziedziczności. Wykład dla rodziców w Pol. Tow. Eugen. 3. X. 1938. Eugenika Polska, 1939; 108) Choroby oczu. Nowoczesna Encyklopedia Zdrowia. Wyd. Minerwa, t. IV, Warszawa, 1939; 109) Le rôle des larmes dans la physiologie de la cornée. XV Concilium Ophthalmologicum, Egypte, 1937, t. IV; 110) Prophylaxie de la cécité en Pologne. XV Concilium Ophthalmologicum, Egypte, t. V; 111) Sprawozdanie ze Zjazdu w Londynie. Kl. Ocz., 1939; 112) The problem of prolylaxis of the ophthalmia neonatorum in Poland. Journal d'Ophthalmologie Sociale, vol. II, nr 2; 113) Sur l'extraction des corps étrangers nonmagnetiques de l'oeil. Arch. d'Ophthalm., nr 9, 1939 — 1940; 114) Nowoczesne zagadnienie optyki okulistycznej. Pol. Tyg. Lekarski, zes. 8, 1946. Przygotowane do druku; 115) Optyka okulistyczna. Podręcznik dla okulistów. 116) Dzieje Instytutu Oftalmicznego w Warszawie (1823—1945).

A n d r z e j M o s t o w s k i.

Dane bio- i bibliograficzne nie zostały nadesłane.

George Rapall Noyes urodził się 2 kwietnia 1873 r. w Cambridge, Massachusetts. Studiował w Harvard University, gdzie w r. 1894 uzyskał bakalaureat, w 1895 — magisterium, a w r. 1898 — doktorat filozofii na podstawie rozprawy „Dryden as Critic, with Special Reference to the French Influence“. W latach 1899 — 1900 studiował sławistykę na Uniwersytecie Petersburskim.

Od roku 1894 do 1896 uczył języka greckiego i łacińskiego w Browne and Nichols School w Cambridge, Massachusetts; w latach 1900 — 1901 był zastępcą profesora anglistyki na Uniwersytecie w Wisconsin. Od roku 1901 pracował w Uniwersytecie Kalifornijskim, Berkeley, California, gdzie w latach 1919—1943 był profesorem języków słowiańskich. Od roku 1943 na emeryturze.

Jest członkiem the School of Slavonic Studies w Londynie, członkiem korespondentem Sekcji Filologicznej Polskiej Akademii Umiejętności i Instytutu Słowiańskiego w Pradze czeskiej oraz członkiem Amerykańskiej Akademii Sztuk i Nauki.

Odnaczony krzyżem komandorskim orderu Polonia Restituta i złotym wawrzynem Polskiej Akademii Literatury. W r. 1929 otrzymał stopień doktora honoris causa Uniwersytetu Wileńskiego, a w r. 1945 stopień doktora praw Uniwersytetu w Kalifornii. Współwydawca Slavonic Review.

Ogłosił drukiem następujące prace:

1) Tolstoy. New York, 1918; 2) An Elementary Guide to Russian Pronunciation. New York, 1944. Wydał; 3) The Poetical Works of John Dryden. Boston, 1909; 4) Selected Dramas of John Dryden, with „The Rehearsal“ by George Villiers. Chicago, 1910; 5) Congreve, William: The Way of the World. New York, 1936. Tłumaczył z polskiego; 6) Pan Tadeusz, by Adam Mickiewicz. London, 1917; 7) The Religion of Ancient Greece, by Thaddeus Zieliński, Oxford University Press, 1926. Współdziałał w tłumaczeniach: a) z polskiego; 8) Iridion, by Count Zygmunt Krasiński. Translated by Florence Noyes. Oxford University Press, 1927; 9) Poems by Jan Kochanowski. Berkeley, California University of California Press, 1928, with Dorothea Prall Radin, Marjorie Beatrice Peacock, Ruth Earl Merrill, Hazel Halma Havermale; 10) Ladies and Hussars, by Alexander Fredro. Translated by Florence Noyes. New York, 1925. 87 pp. (Translation revised.); 11) Anelli, by Juliusz Słowacki. Translated by Dorothea Prall Radin. London, 1930; 12) Meleager, a play by Stanisław Wyspiański. Translated by Florence Noyes and George Rapall Noyes. Berkeley, California, University of California Press, 1933; 13) Poems by Adam Mickiewicz. Translated by various hands and edited by George Rapall Noyes. New York, 1944; b) z rosyjskiego: 14) Plays by Alexander Ostrowsky. New York, 1917; 15) The Forest, by Alexander Ostrowsky. New York, 1926. (With Clara V. Winlow); 16) The Thunderstorm, by Alexander Ostrowsky. 1927. (With Florence Whyte); 17) Masterpieces

of the Russian Drama, selected and edited with an introduction by George Rapall Noyes. New York, 1933; c) z serbskiego: 18) Heroic Ballads of Servia. Boston, 1913. (With Leonard Bacon). Liczne artykuły, notatki i przekłady w czasopismach: The Nation, Modern Language Notes, University of California Chronicle, The Slavonic Review, Poet Lore i in.

A d a m O p a l s k i urodził się w Olkuszu 26 listopada 1897 r. W r. 1916 ukończył 7-mio klasową Szkołę Handlową w Kielcach, w r. 1917 ośmioklasowe Gimnazjum filologiczne im. Mickiewicza w Warszawie. Od r. 1917 do 1924 studiował medycynę na Uniwersytecie Warszawskim i dn. 9. VII. 1924 uzyskał stopień doktora medycyny. W r. 1924/24 pracował na oddziale wewnętrznym Dr Bełkowskiego w Szpitalu Dzieciątka Jezus w Warszawie. Od kwietnia 1925 do kwietnia 1927 hospitalował w Klinice Neurologicznej U. W. — Od kwietnia 1927 r. do lutego 1941 pracował najpierw jako starszy asystent, potem jako adiunkt tej Kliniki. W tym czasie był dwukrotnie jako stypendysta (Funduszu Kultury Narodowej i Funduszu Rockefellera) w Monachium w Niemieckim Instytucie Badań Psychiatrycznych na oddziale anatomii patologicznej mózgu prof. Spielmejera w r. 1928/29 i w r. 1932/33. Od lutego 1941 do września 1941 pracował jako ordynator Szpitala Św. Ducha w Warszawie, następnie jego oddział przeniesiono do Szpitala Przemienienia Pańskiego, gdzie pracował do kwietnia 1942. Od tego czasu prowadził jako zastępca kierownika Klinikę Neurologiczną przy Szpitalu Dzieciątka Jezus. W okresie od lutego 1936 do kwietnia 1938 r. był przeniesiony jako asystent Kliniki Neurologicznej na Klinikę Psychiatryczną celem pogłębienia psychiatrycznego wykształcenia. Napisał 25 prac, w tym 2 w języku francuskim i 9 w języku niemieckim, z których 2 wysłane do druku przed wojną na skutek działań wojennych nie ukazały się w druku.

Ważniejsze wyniki jego dorobku naukowego:

1) Odkrycie szczególnych komórek glejowych patogno-
monicznych dla choroby Wilsona i stwardnienia rzekomego w r.
1929, komórki te zyskały miano w literaturze światowej — Ko-
mórek Opalskiego.

2) Opis nieznanego objawu — chwilowego nagłego pora-
żenia przy stwardnieniu rozsianym.

3) Opracowanie morfologiczne szczególnego schorzenia komórek zwojów międzykręgowych (w zwoju Gassera).

4) Szereg oryginalnych dotychczas nieopisanych spostrzeżeń przy wągrzycy mózgu z zakresu histopatologii.

5) Pierwszy opis komórki olbrzymiej Langerhansa w płynie mózgowo-rdzeniowym i jego znaczenie patognomiczne dla rozpoznania wągrzycy układu nerwowego ośrodkowego.

6) Pierwsze dokładne opracowanie architektоники ścian komór (glej podwyściółkowy i wyściółka).

7) Szereg nowych spostrzeżeń z zakresu histologii ścian komór, własny podział na typy zmian zapalnych w ścianach komór z umotywowaniem patogenetycznym.

8) Wykrycie histomechanizmu powstania jednego z typów komórek glejowych Alzheimera.

9) Systematyczny opis objawów neurologicznych i zebranie ich w stadia w śpiączce insulinowej.

10) Szereg spostrzeżeń oryginalnych z histologii z zakresu kiły ośrodkowego układu nerwowego.

11) Własna koncepcja patogenezы zakażenia komór w porażeniu postępującym i w kile układu nerwowego.

W czasie wojny odkrył nowy zespół neurologiczny t. zw. „Zespół tętnicy rdzeniowo-kręowej tylnej“. W r. 1945 został wybrany przez Wydz. Lekarski U. W. na profesora nadzwyczajnego neurologii, a dn. 28. XI. 1946 r. mianowany na to stanowisko dekretem Prezydenta Krajowej Rady Narodowej. Od r. 1942 brał udział w tajnym nauczaniu w Uniwersytecie Warszawskim, jako zastępca Kierownika Kliniki Neurologicznej U. W.

Ogłosił drukiem następujące ważniejsze prace:

- 1) Z Freyówną: Przyczynki kliniczne do studium nad schorzeniami dziedzicznymi układu nerwowego. Polska Gazeta Lekarska, nr 15, 1927;
- 2) Napady porażne wstrząsów elektrycznych w przypadku stwardnienia rozsianego. Neurologia Polska, t. 12, 1929. 2a) To samo po francusku: Accès paralytiques (décharges paralytiques) dans un cas de sclérose en plaques. Revue Neurologique, tome I, nr 3, 1931;
- 3) Z Bodechtem: Gefäßbedingte Herde bei der tuberkulösen Meningitis. Z. Neur., 125, 1930;
- 4) Über eine besondere Art von Gliazellen bei Wilson — Pseudo-

sklerosegrupe. Z. Neur., 124, 1930; 5) Zur normalen und pathologischen Anatomie des Ganglion Gasseri. Z. Neur., 124, 1930; 6) Histopatologische Veränderungen des zentralen Nervensystems bei Zystizerkose und ihre Pathogenese. Bull. internant. Acad. Pol. Sci., Cl. med., 1931; 7) Beitrag zur Zytologie der Zerebrospinalflüssigkeit. Bull. internant. Acad. Pol. Sci., Cl. med., 1930; 8) Przypadek równostronnego porażenia połowiczego. Medycyna, 1933; 9) W sprawie odpowiednika anatomicznego niektórych rdzeniowych porażen poprzecznych niezapalnego pochodzenia. Neurologia Polska, t. XV, 1932; 10) Morfologia i patogeneza zapaleń wyciółki i gleju powysciółkowego. Neurologia Polska, tom XVI i XVII, 1933 i 1934; 11) Über lokale Unterschiede im Bau der Ventrikelwände beim Menschen. Zeitschr. für die gs. Neur. und Psych., Band 149, 1933; 12) Studien zur allgemeinen Histopathologie der Ventrikelwände. Zeitschrift für die ges. Neur. und Psych., Band 150, 1934; 13) Nauka o lokalizacji w ośrodkowym układzie nerwowym w świetle najnowszych poglądów. Medycyna, nr 13, 1935; 14) Podział i charakterystyka zapaleń mózgu występujących u dzieci. Pediatria Polska, tom 15, 1935; 15) z Goldsztajnem: Przypadek neuralgii nerwu językowo-gardłowego. Lekarz Wojskowy, t. XXV, 1935; 16) Ś. p. Walter Spielmeier. Neurologia polska, tom XVIII, 1935; 17) Zur Entstehung der Alzheimerschen Gliazellen. Bull. internant. Acad. Pol. Sci., Cl. med., 1936; 18) z Choróbskim: Przypadek wyściółczaka (ependymoma) mózgowego bez wyraźnych objawów wzmożenia ciśnienia śródczaszkowego. Neurologia Polska, tom XX, 1937; 19) Objawy neurologiczne w przebiegu niedocukrzenia insulinowego u chorych psychicznie. Rocznik Psychiatryczny, tom 31, 1938; 20) Anatomia patologiczna układu nerwowego. Rozdział do zbiorowego podręcznika neurologii (wysłane do druku w 1939 r., podręcznik nie wyszedł); 21) Lues cerebrospinalis. Handbuch der Pathologischen Anatomie, Band XIII (wysłane do druku w lipcu 1939 r., tom zdaje się nie został dotychczas wydrukowany); 22) Nowy zespół podopuszkowy. Polski Tygodnik Lekarski, 1946. To samo w języku francuskim: 22a) Un nouveau syndrom sous-bulbaire; syndrom partiel de l'artère vertebro-spinal postérieur. Paris Medical, 1946; 23) Próba syntezy działania ośrodków układu ruchowego u człowieka. Polski Tygodnik Lekarski, 1946; 24) O patogenezie objawów ruchowych u umysłowo chorych. Polski Tygodnik Lekarski, 1946; 25) Zależność objawów klinicznych od rodzaju zmian anatomopatologicznych w zapaleniu opon mózgowych. Pediatria Polska (w druku).

Władysław Ostrowski urodził się w Warszawie 29 lipca 1897 r. Świadectwo dojrzałości otrzymał w Warszawie w 1915 r. W latach 1915 — 1920 studiował medycynę na Uniwersytecie w Moskwie, a następnie w latach 1921 — 1924 na Uniwersytecie w Warszawie. W lutym 1925 r. uzyskał dyplom doktora wszechnauk lekarskich w Warszawie. Od początku

1925 r. do 1 września 1936 r. pracował jako asystent na Oddziale Chirurgicznym D-ra Z. Sławińskiego w Szpitalu Dzieciątka Jezus w Warszawie. Od 1 września 1936 r. do grudnia 1939 r. był starszym asystentem II Kliniki Chirurg. U. W. W grudniu 1939 r. został kierownikiem Oddziału Chirurgicznego Szpitala Św. Ducha. Stanowisko to zajmuje do obecnej chwili. Jednocześnie w 1934 — 1936 r. był asystentem Zakładu Patologii Ogólnej U. W., a prócz tego w latach 1931 — 1939 konsultantem chirurgicznym Szpitala Wolskiego i Sanatoriów dla chorych płucnych w Otwocku. W 1930 — 1931 spędził ponad 6 miesięcy w Anglii i Francji na pracy w tamtejszych klinikach chirurgicznych, odbył też wycieczkę naukową do Nowego Jorku. W r. 1937 habilitował się na docenta chirurgii U. W. Jest członkiem Tow. Chirurgów Polskich, Tow. Chirurgicznego Warszawskiego, Warszawskiego Tow. Lekarskiego, Tow. Badań Naukowych nad Gruźlicą. Brał czynny udział w wielu zjazdach naukowych. Był przed wojną współredaktorem „Chirurga Polskiego“ oraz członkiem redakcji „Polskiego Przeglądu Chirurgicznego“ i „Gruźlicy“. W latach wojny przebywał w Warszawie. Na kierowanym przezeń oddziale kształcili się młodzi chirurdzy oraz tajni słuchacze medycyny. W maju 1946 r. objął stanowisko Naczelnego Chirurga Wojska Polskiego. Posiada odznaczenie Złotym Krzyżem Zasługi.

Ogłosił drukiem następujące ważniejsze prace:

- 1) O przetokach szyi pochodzących z przewodu tarczowo-językowego. Polski Przegl. Chirurg., t. 5, zes. 3, 1926; 2) W sprawie plastyki pooperacyjnych braków w kościach czaszki. Polski Przegl. Chirurg., t. 7, zes. 1, 1928; 3) Doraźne zaszywanie powłok w leczeniu operacyjnym przewlekłego szpiku kostnego. Polski Przegl. Chirurg., t. 7, zes. 1, 1928; 4) Przyczynek do sprawy złamań pierwszego żebra. Polski Przegl. Chirurg. t. 8, zes. 3, 1929; 5) Współczesne sposoby leczenia oparzeń i odmrożeń. Polski Przegl. Chirurg., t. 8, zes. 1, 1929; 6) Leczenie chorych w II Oddziale Chirurg. Szpitala Dzieciątka Jezus. Polski Przegl. Chirurg., t. 8, zes. 1, 1929; 7) Z kazuistyki obrażeń kręgosłupa szyjowego. Chirurgia Narządów Ruchu, zes. 4, 1929; 8) Zgorzel samoistna kończyn. Polski Przegl. Chirurg., t. 9, zes. 2, 1930; 9) Zagięcie końcowego odcinka krętnicy, jako postać chorobowa. Wiedza Lekarska, zes. 4, 1931; 10) W sprawie leczenia operacyjnego gruźlicy płuc. Medycyna, nr 7, 1931; 11) Apikoli-

za zaopłucna w leczeniu gruźlicy płuc. Gruźlica, nr 6, 1931; 12) Wrażenia z pobytu we Francji i Anglii. Polski Przegl. Chirurg., t. 10, zes. 5 — 6, 1931; zes. 1, 1932; Przypadek zadzierżgnięcia jelit przez uszypułowany tłuszczak kreski. Polski Przegl. Chirurg., t. 11, zes. 5, 1932; 14) W sprawie rozpoznawania i leczenia obrażeń czaszki. Medycyna, nr 21, 1933; 15) Ezeryna i bromek sodu, jako środki pomocnicze w usypianiu chorych. Medycyna, nr 2, 1933; 16) O przepuklinach brzusznych pooperacyjnych. Polski Przegl. Chirurg., t. 12, zes. 1, 1933; 17) O t. zw. ostrym obrzękowym zapaleniu trzustki. Medycyna, nr 10, 1933; 18) Leczenie płomą zewnątrzopłucną jam gruźliczych w szczytach płuc. Polski Przegl. Chirurg., t. 13, zes. 4, 1934; 19) Badania doświadczalne nad przetaczaniem krwi do jamy opłucnej. Polski Przegl. Chirurg., t. 13, zes. 4, 1935; (praca ogłoszona również w Bulletin de l'Académie Polonaise des Sciences et des Lettres, 1935 p. t. „Recherches experimentales sur la transfusion du sang dans la carité pleurale“); 20) Wywoływanie zrostów wewnątrzopłucnych dla celów chirurgicznych (praca habilitacyjna). Polski Przegl. Chirurg., t. 14, zes. 1 — 2, 1935; 21) Przemieszczenie nerki pod skórę brzucha dla pobierania krwi z żyły nerkowej u zwierząt. Medycyna, nr 24, 1935; 22) Zasady operacyjnego leczenia gruźliczych ropniaków opłucnej. Gruźlica, nr 2, 1936; 23) Leczenie operacyjne ropni płuc. Gruźlica, t. XI, 1936; 24) Przypadek gruźlicy płuc i opłucnej wyleczony rozległą terakoplastyką. Medycyna, nr 2, 1936; 25) Wpływ porażenia przepony na szybkość wchłaniania powietrza w jamie opłucnej. Roczniki Prac Naukowych — Zrzeszenia Asystentów U. W., t. 1, nr 9, 1936; (również w Zeitschr. für die ges. exper. Medizin, t. 99, zes. 3, 1936 p. t. „Die Wirkung der Zwerchfellähmung auf Resorptionsgeschwindigkeit von Luft aus der Pleurahöhle“); 26) Spostrzeżenia nad mechaniczną niedrożnością jelit po operacjach z powodu zapalenia wyrostka robaczkowego. Medycyna, nr 7, 1936; 27) Leczenie operacyjne jam gruźliczych w szczytach płuc. Lekarz Wojsk., t. 27, nr 11, 1936; 28) Technika operacji na nerwie przeponowym. Chirurg Polski, t. 28, z. 2, 1937; 29) Zmiany elektrokardiograficzne w tamponadzie serca. Archiw. Medyc. Wewn., t. 5, z. 4, 1937 (również w Zeitschr. für die ges. exper. Medizin, t. 101, z. 4, 1937 p. t. „Elektrokardiographische Veränderungen bei Herztamponade“); 30) Badania roli przepony w patogenie wczesnych powikłań pooperacyjnych ze strony płuc. Polski Przegl. Chirurg., t. 16, zes. 2, 1937 (ogłoszona również w Archives médico-chirurgicales de l'appareil respiratoire, t. 12, nr 4, 1937 p. t. „Troubles de fonctionnement du diaphragme dans la période postopératoire“); 31) Własny sposób wycinania pierwszego żebra. Polski Przegl. Chirurg., t. 16, zes. 2, 1937; 32) Pneumonoliza w leczeniu gruźlicy płuc. Chirurg Polski, t. 3, nr 10, 1938; 33) Organizacja leczenia chirurgicznego chorych płucnych w sanatoriach. Gruźlica, t. 13, nr 3, 1938; 34) Zabiegi operacyjne w leczeniu jam gruźliczych w płacuch. Wiedza Lekarska, nr 1, 1938; 35) Trzy przypadki ropni płuc leczonych chirurgicznie. Gruźlica, t. 13, nr 4, 1938; 36) Chirurgiczne leczenie niedokrwienia mięśnia sercowego. Polski Przegl. Chirurg., t. 17, zes. 6, 1938; 37) Przypadek ropnia nadwątrob-

wego. Polski Przegl. Chirurg., t. 17, zes. 6, 1938; 38) Wszczepianie nadnerczy w leczeniu choroby Addisona. Chirurg Polski, t. 4, zes. 1, 1939 (również w Rinascenza Medica, t. 16, nr 5, 1939 p. t. „Esperimenti di cura del morbo di Addison col trapianto della glandola surrenale“; 39) Neurectania intercostalis multiplex. Medycyna i Przyroda, nr 6, 1939; 40) Wielokomorowy ropniak opłucnej wyleczony za pomocą terakoplastyki. Chirurg Polski, t. 4, nr 2, 1939; 41) Pod adresem naszego piśmiennictwa. Polski Tyg. Lek., nr 2, 1946; 42) Leczenie cierpień chirurgicznych metodą Wiszniewskiego. Polski Tyg. Lek., nr 7, 1946; 43) Nowy sposób dotarcia do ropnia nadprzeponowego. Polski Tyg. Lek., nr 10, 1946; 44) Wiedza i umiejętność w chirurgii. Polski Tyg. Lek., nr 26, 1946; 45) Przetaczanie krwi w chirurgii. Lekarz Wojsk., nr 56, 1946.

Mauro Picone urodził się 2 maja 1885 r. w Palermo. Doktorat nauk matematycznych uzyskał w r. 1907 na Uniwersytecie w Pisa. Od roku 1920 jest profesorem uniwersyteckim: kolejno w Cagliari — od 1920, Catania — od 1921, Pisa — od 1923, Napoli — od 1924, Roma — od 1932.

^ Ogłosił drukiem następujące ważniejsze prace:

1) Lezioni di analisi infinites. Vol. I: La derivaz e l'integraz., Parte 1, 1923; Parte 2, 1924; 2) Lezioni di calc. infinites, 1925; 3) Esercizi di calc. infinites, 1927.

Wavre Rolin urodził się 25 marca 1896 r. Doktorat nauk matematycznych uzyskał w Uniwersytecie w Genewie w 1921 r. Od roku 1924 jest profesorem Uniwersytetu Genewskiego.

Wydał drukiem następujące ważniejsze prace:

1) z H. Fechrem: Ch. Cailler, Introdect géom. à la méc. rat., 1925; 2) Sur qqs. propriétés d. suites de foncts. continues réeles: l'équat fonction. $f[\varphi_1(t)] = f[\varphi_2(t)]$. Thèse Genève, 1921. Poza tym ogłosił wiele artykułów w czasopismach matematycznych.

Charles Satgast.

Dane bio- i bibliograficzne nie zostały nadesłane.

Kazimierz Sembrat urodził się w r. 1902 w Krakowie. Doktoryzował się na Uniwersytecie Lwowskim. Był tam początkowo demonstratorem, potem w latach 1921 — 30 asystentem, a od r. 1930 adiunktem Instytutu Zoologicznego. W r. 1921 został docentem zoologii i anatomii porównawczej.

Ogłosił drukiem następujące ważniejsze prace:

- 1) Badania doświadczalne nad metamorfozą jelita kijanek płazów bezogonowych. *Pelobates fuscus* Laur., *Rana temporaria* L. Arch. Tow. Nauk. Lwowsk., 1925; 2) O roli tarczycy w organizmie kręgowców. Kosmos, 1928; 3) The influence of fish thyroid transplants on the metamorphosis of *Rana temporaria* L. larvae and on their thyroid and thymus glands. Experiments with thyroid glands of Selachians (*Scyllium canicula* Cuv. and Sc., *stellare* Gthr.) and Teleosts (*Cyprinus carpio* L.). Bull. Ac. Sc. Crac., 1928; 4) Wpływ tarczycy ryb spodoustnych i kostnoszkieletowych na metamorfozę kijanek płazów bezogonowych. Arch. Tow. Nauk. Lwowsk., 1929; 5) Badania cytologiczne nad strukturami plazmatycznymi podczas gametogenezy wyplawków *Dendrocoelum lacteum* Müll. i *Planaria gonoccephala* Dug., ze specjalnym uwzględnieniem aparatu Golgiego oraz wakuomu. Rozpr. Pol. Ak. Um., 1930.

Stanisław Sierakowski urodził się w r. 1889 w Żarnowcu. Stopień doktora medycyny uzyskał na Uniwersytecie Jagiellońskim. W latach 1916 — 19 był kierownikiem Miejskiej Pracowni Bakteriologicznej. Od r. 1920 był kierownikiem oddziału Państwowego Zakładu Higieny w Warszawie, a w latach 1920—24 — zastępcą dyrektora. W r. 1923 został docentem bakteriologii w Uniwersytecie Warszawskim.

Ogłosił drukiem następujące ważniejsze prace:

- 1) Ein choleraähnliches Vibrio. Zentralblatt f. Bakteriologie, 1915; 2) O współaglutynacji w cholerze. Spraw. Tow. Nauk. Warsz., 1917; 3) O znaczeniu i metodach określania koncentracji jonów wodorowych. Przegląd Epidemiolog., 1921; 4) Variation et nature des concentration en ions H dans les cultures bacteriennes. Soc. de Biol., 1923; 5) Micrometode rapide pour la détermination et l'isolement des bactéries pathogènes. Tamże, 1923; 6) Reinigung des Diphterietoxin mittels der Ultrafiltration und Säureausfällungsmethoden. Acta Pathologica et Microbiologica Scandinavica, 1930.

M a r i a S k a l i Ń s k a urodziła się 27 grudnia 1890 r. w Warszawie. Studia przyrodnicze, prowadzone na Uniwersytecie w Bernie Szwajcarskim pod kierunkiem prof. E. Fischera (botanika) i T. Studera (zoologia), ukończyła w r. 1912 z tytułem doktora filozofii. W r. 1916 rozpoczęła pracę naukową w dziedzinie genetyki pod kierunkiem prof. E. Malinowskiego, jako asystentka Stacji Genetycznej w Morach pod Warszawą. Od r. 1920 pracowała naukowo jako adiunkt Zakładu Genetyki i Hodowli Roślin Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Skiernewicach. Od r. 1919 do r. 1923 wykładała genetykę i embriologię roślin w Wyższej Szkole Ogrodniczej w Warszawie, oraz od r. 1921 na Wydziale Matem.-Przyrodniczym Wolnej Wszechnicy Polskiej. W r. 1924 otrzymała veniam legendi na Wydz. Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego (habilitacja z botaniki ze szczególnym uwzględnieniem genetyki). W latach następnych prowadziła wykłady z różnych działów genetyki, dojeżdżając z Warszawy do Krakowa. W r. 1924 otrzymała stanowisko profesora botaniki ogólnej na Wolnej Wszechnicy Polskiej; zorganizowała tam pierwszą w Polsce pracownię, poświęconą łącznym badaniom cytologiczno-genetycznym, i pracowała na tej placówce aż do wybuchu wojny. Brała udział w następujących kongresach międzynarodowych, na których referowała wyniki swych badań i demonstrowała swe materiały naukowe: Piąty Kongres Genetyczny (Berlin, 1927), Piąty Kongres Botaniczny (Cambridge, 1930), Szósty Kongres Genetyczny (Ithaca, U. S. A. 1932; na kongresie tym była (współ z prof. Harland'em) przewodniczącą Sekcji Genetyki Roślin), Siódmy Kongres Genetyczny (Edinburgh, 1929). W r. 1938 została mianowana profesorem tytularnym Uniwersytetu Jagiellońskiego. W r. 1938 na zaproszenie International Union of Biological Sciences, oraz Instytutu Współpracy Intelktualnej przy Lidze Narodów weszła w skład międzynarodowej komisji dla spraw nomenklatury i terminologii cytologiczno-genetycznej, jako jedyny przedstawiciel Polski. Pierwsza konferencja tej komisji odbyła się w Londynie w sierpniu r. 1939, przed VII Kongresem Genetycznym w Edynburgu. Wybuch wojny uniemożliwił jej powrót do kraju z Wielkiej Brytanii. W ciągu pierwszego roku wojny pracowała w zieleńniku Royal Botanical Gardens Kew pod Londynem.

W następnych latach pracowała w Jodrell Laboratory, Kew. Powróciwszy do Polski w r. 1946, objęła od jesieni kierownictwo Zakładu Anatomii i Cytologii Roślin, oraz wykłady Anatomii i Cytologii Roślin i Genetyki na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie.

Ogłosiła drukiem następujące prace:

A. Prace oryginalne z dziedziny cytologii i genetyki:

- 1) O dziedziczeniu barw i kształtów kwiatów *Petunii* (wspólnie z E. Malinowskim). Spraw. Tow. Naukowego Warszawskiego, t. IX, 1936;
- 2) Przyczynek do cytologii bezpłodnego mieszańca *Nicotiana atropurpurea* x *N. silvestris*. Tamże, 1927;
- 3) Wielopostaciowość w liniach czystych *Petunii*. Pamiętnik Zakładu Genetycznego Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego, zeszyt I, 1921;
- 4) Krzyżowanie ras wielopostaciowych. Tamże, zeszyt I, 1921;
- 5) Badania nad mieszańcami *Tytuniu*. Tamże, zeszyt I, 1921;
- 6) Badania nad dziedziczeniem kształtu korony *Tytuniu*. *Kosmos*, 1922;
- 7) Próba analizy genetycznej dwubarwnych kwiatów *Petunii*. Wyd. Tow. Nauk. Warsz., 1922, Archiwum Nauk Biologicznych;
- 8) Zagadnienie otrzymywania nowych odmian drogą selekcji pędów w świetle doświadczeń nad rasą wielopostaciową *Petunia violacea*. Pamiętnik Zakładu Genetycznego Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego, zeszyt II, 1924;
- 9) Contribution à la connaissance des pigments dans le tégument des graines de *Phaseolus vulgaris*. *Comptes Rendus de la Société Biologique*, vol. XCIII, 1925;
- 10) Kariologische Analyse einer polymorphen Rasse von *Petunia violacea* Lindl. (wspólnie z S. Cuchtmanówną). *Bibl. Univ. Liberae Polonae*, fasc. 19, 1927;
- 11) Sur les causes d'une disjonction non typique des hybrides du genre *Aquilegia*. *Acta Soc. Botanicorum Poloniae*, vol. V, 1928;
- 12) Etudes sur la stérilité partielle des hybrides du genre *Aquilegia*. *Verhandlungen des V. Internationalen Kongresses für Vererbungswissenschaft*. Berlin, 1927; Supplementband II, 1928;
- 13) Das Problem des Nichterscheinens des väterlichen Typus in der Spaltung der partiel sterilen *Aquilegia*-Species-Bastarde. *Acta Societatis Botanicorum Poloniae*, vol. VI, 1929;
- 14) On the significance of the Cytoplasm in matrolineous hybrids of *Aquilegia*. *Acta Biologiae Experimentalis*, vol. V, 1930;
- 15) A new case of unlike reciprocal hybrids in *Aquilegia*. Report of Proc. Fith Intern. Botanical Congr., Cambridge, 1930;
- 16) Cytological Mechanism of Segregation in the Progeny of an allotetraploid *Aquilegia*. Proceedings of the VIth International Congress of Genetics, Ithaca, New York, U. S. A., vol. 2, 1932;
- 17) Etudes sur la cytologie et la fertilité d'un hybride triploïde d'*Aquilegia*. *C. R. de la Soc. de Biologie*, vol. CXIII, 1933;
- 18) Analyse génétique de la descendance d'un hybride tétraploïde d'*Aquilegia*. Tamże, vol. CXIV, 1933;
- 19) Les *Aquilegia* allotétraploïdes representent-ils une nouvelle espèce? Tamże, vol. CXV, 1933;
- 20) Déve-

lopiement sélectif des types dans la descendance d'un hybride triploïde d'Aquilegia. Tamże, vol. CXVII, 1934; 21) Badania cytologiczno-genetyczne nad mieszańcem triploidalnym Aquilegia. Acta Soc. Botanicorum Poloniae, vol. XI Supplementum, 1934; 22) Cytogenetic Investigations of an allotetraploid Aquilegia. Bull. de l'Acad. Polonaise des Sciences et des Lettres, 1935; 23) The taxonomical value of two tetraploid groups of Aquilegia. Bibl. Univ. Lib. Pol., nr 4 (27), 1937; 24) Synthesis of hypertetraploid types of Aquilegia. American Naturalist, vol. 71, 1937; 25) Cytogenetic Studies in aneuploid types of Aquilegia. Bull. de l'Acad. Polonaise des Sciences et des Lettres, 1938; 26) The problem of indigeneity of a Scottish Aquilegia. Journal of Botany, London, 1940; 27) Studies in Aquilegia. Proceedings of the Linnean Society of London, Session 152, 1940; 28) The origin of poliploidy in Aquilegia. Proceedings of the VIIth International Genetical Congress, Edinburgh (1939), 1941; 29) Aquilegia Einseleana Schultz, forma Schleicherei, Forma nova. Proceedings of the Linnean Society of London, Session 154, 1943; 30) Cytogenetic studies in triploid hybrids of Aquilegia. Journal of Genetics, vol. 47, 1945; 31) Polyploidy in Valeriana officinalis Linn. in relation to its ecology and distribution. Proceedings of the Linnean Society of London, Session 157, 1945; 32) Similarities and differences between tetraploid and octoploid plants of Valeriana officinalis Linn. Proceedings of the Linnean Society of London, 1946 (w druku); 33) Cyto-ecological studies in British Valerians. Journal of the Linnean Society of London (w druku). Nadto nieopublikowana dotąd praca: 34) Phylogeny of fifteen European Species of Aquilegia (w maszynopisie).

B. Ważniejsze prace syntetyczne, artykuły i referaty:

1) Selekcja pączków i jej znaczenie w hodowli roślin. Roczniki Nauk Rolniczych, tom X, 1923; 2) Zarys rozwoju Genetyki w Polsce. Kosmos, 1927; 3) Z zagadnień genetyki. I. Czystość gamet Mendla w świetle nowych badań cytologicznych. Kosmos, Ser. B (Przegląd zagadnień naukowych), t. LIII, 1928; 4) Z zagadnień genetyki. II. Zagadnienie mutacji. Tamże, tom LIV, 1929; 5) Chromosomalna teoria dziedziczności. Wszechświat, 1928; 6) Cytologiczne podstawy dziedziczności. Koreferat do referatu Prof. W. Baehra na XIII Zjeździe Lekarzy i Przyrodników, Wilno, 1929 (Pamiętnik Zjazdu); 7) Materialne podstawy zjawisk dziedziczności. Biblioteka Eugeniczna, 1930; 8) Mendelizm a genetyka nowoczesna. Wszechświat, 1932; 9) Rola krzyżowania i mutacji w powstawaniu nowych typów. Zagadnienia rasy, 1935; 10) Z zagadnień genetyki. III. Powstawanie pierścieni i łańcuchów chromosomowych. Kosmos, Ser. B (Przegląd zagadnień naukowych), tom LXII, 1937; 11) O powstawaniu gatunków przez krzyżowanie. Wiedza i życie, 1935; 12) The problem of reconstruction of populations. „Solidarity“ (Londyn), t. I. 1942; 13) Marian Raciborski and the development of Botany in Poland. Polish Science and Learning, London, 1943.

C. Prace z dziedziny genetyki stosowanej:

Sprawozdania z działalności Stacji Genetycznej w Morach (roczne sprawozdania od r. 1929 do r. 1933). Wyniki badań nad samo- i obcopolnością drzew owocowych. Przegląd Rolniczo-Ogrodniczy, 1932.

D. Podręczniki:

Genetyka. Warszawa, 1939. Nakładem Polskiego Towarzystwa Eugenicznego.

E r n e s t S y m.

Dane bio- i bibliograficzne nie zostały nadesłane.

Władysław Szenajch urodził się w Warszawie 13 maja 1879 r. Po otrzymaniu świadectwa dojrzałości w r. 1898 wstąpił na Wydział Lekarski Uniwersytetu Warszawskiego, który ukończył z odznaczeniem w r. 1903. Początkowo pracował w „Domu ks. Boduena“, poczym wyjechał na dłuższe studia za granicę (kliniki i pracownie prof. Brige'a, Zabłudowskiego i Huebnera). Po powrocie do kraju objął w r. 1906 stanowisko lekarza w Szpitalu Anny Marii dla dzieci w Łodzi; w r. 1910 został lekarzem naczelnym tegoż szpitala. W r. 1910 dla zaznajomienia się z organizacją szpitali pediatrycznych wyjechał powtórnie za granicę. W Łodzi pracował do r. 1913. Pełnił tu funkcje lekarza gimnazjalnego, lekarza „Domu Sierot“ oraz był członkiem zarządu „Kropli Mleka“, „Gniazda Towarzystwa Opieki nad Dziećmi“ i „Przychodni Przeciwgruźliczej“. Należał do Towarzystwa Lekarskiego w Łodzi, a od r. 1911 był w nim przewodniczącym Sekcji Pediatrycznej. W r. 1913 przeniósł się do Warszawy i został ordynatorem i pomocnikiem lekarza naczelnego w szpitalu im. Karola i Marii. W tymże roku został lekarzem naczelnym Sekcji Sanitarnej, powołanej przez Prezydium Komitetu Obywatelskiego, a zajmującej się organizacją służby zdrowia na terenie Ziemi Warszawskiej. Od r. 1916 był członkiem Zarządu i lekarzem naczelnym Wydziału Opieki nad Dziećmi. W r. 1917 powołano go na stanowisko referenta higieny społecznej dziecka, a następnie na stanowisko Naczelnika Wydziału Opieki Państwowej nad Dzieckiem i Matką w Ministerstwie Zdrowia Publicznego, Opieki Społecznej i Ochrony Pracy. W dniu 13 listopada 1918 r. został kierownikiem Mini-

sterstwa Zdrowia i Opieki Społecznej i w tym charakterze przejmował instytucje sanitarne z rąk okupantów niemieckich i austriackich. Jako Dyrektor Departamentu Opieki nad Dziećmi i Młodzieżą organizował opiekę nad dziećmi do chwili swego ustąpienia ze służby państwowej w sierpniu 1919 r. Od kwietnia 1919 r. był członkiem Prezydium i Dyrekcji Centralnego Komitetu Pomocy dla dzieci utworzonego wspólnie z Wydziałem Ratunkowym Misji Amerykańskiej w Polsce. Gdy w r. 1921 połączono działalność Komitetu z Akcją Amerykańskiego Czerwonego Krzyża, został przewodniczącym Komisji Lekarskiej. W czasie wojny był także członkiem Zarządu Komisji Ratowania Dzieci; współpracował w Sekcji Szpitalnej Rady Obrony Stolicy. W r. 1917 wykładał higienę społeczną dziecka na kursie dla lekarzy powiatowych oraz miał cykl wykładów z dziedziny opieki nad dziećmi w Towarzystwie Kursów Naukowych. W r. 1918 przeprowadził cykl wykładów o opiece nad dziećmi na kursach akademickich. W r. 1921 został lekarzem naczelnym, a w r. 1932 dyrektorem Szpitala im. Karola i Marii dla dzieci w Warszawie. W r. 1940 usunięty z tego stanowiska przez Niemców, zajmuje je teraz ponownie.

W r. 1922 Wydział Lekarski Uniwersytetu Warszawskiego udzielił mu stopnia doktora medycyny; w r. 1923 habilitował się jako docent pediatrii na tymże Uniwersytecie. Od r. 1929 jest profesorem tytularnym. W r. 1923 Wydział Lekarski powołał go na przewodniczącego Komisji Kursów Uzupełniających dla lekarzy, a w r. 1932 — delegował go na swego przedstawiciela w Radzie Fundacji Warsz. Szkoły Pielęgniarskiej, która wybrała go w r. 1936 na prezesa Zarządu Fundacji Szkoły, gdzie też przez kilka lat wykładał pediatrię. Od roku 1930 prowadził wykłady zleczone z zakresu opieki społecznej na Wydziale Teologii Ewangelickiej, które po przerwie wojennej znowu podjął w r. 1945. Obecnie wykłada też biologię wieku dziecięcego w Instytucie Pedagogicznym Związku Nauczycielstwa Polskiego.

Jest współzałożycielem i członkiem kilku Towarzystw Naukowych i Społeczno-Lekarskich. W r. 1916 brał udział w organizowaniu Polskiego Towarzystwa Medycyny Społecznej, gdzie od r. 1921 pełnił obowiązki wiceprezesa. W r. 1918 był współzałożycielem i członkiem zarządu Polskiego Towarzystwa

Pediatrycznego, któremu przewodniczył w latach 1920 — 23, a które w r. 1927 wybrało go na dożywotniego sekretarza. Był inicjatorem zabezpieczenia praw dziecka w ustawie konstytucyjnej 1921 r. Był współzałożycielem „Pediatrii Polskiej“. W latach 1923 — 1931 redagował także „Opiekę nad Dzieckiem“. W r. 1929 był współzałożycielem Polskiego Towarzystwa Szpitalnictwa; pełnił w nim obowiązki wiceprezesa, a od r. 1936 prezesa; w r. 1938 otrzymał tytuł członka honorowego. Jest przedstawicielem Towarzystwa Pediatrycznego w Radzie Międzynarodowego Towarzystwa Szpitalnictwa, gdzie pełni funkcje przewodniczącego Sekcji Pediatrycznej. W r. 1928 współpracował w Komisji nad ukończeniem statutu Rady Lekarskiej Warszawskiej Kasy Chorych, w której był przewodniczącym, a w r. 1932/33 wiceprezesem. Od r. 1914 jest członkiem Warszawskiego Towarzystwa Lekarskiego, które w r. 1930 przyznało mu nagrodę z funduszu Dra Myczkowskiego za monografię „Szpital im. Karola i Marii dla dzieci“.

W r. 1932 został powołany na członka tytularnego Międzynarodowego Związku Przeciwgruźliczego. Brał czynny udział w pracach Izb Lekarskich od chwili ich powstania. W r. 1923 — 25 był przewodniczącym kompletu sądu Izby Lekarskiej Warszawsko-Białostockiej, w latach 1936 — 31 członkiem Sądu Naczelnej Izby Lekarskiej, od 1931 — prezesem Izby Warszawsko-Białostockiej i wiceprezesem Naczelnej Izby Lekarskiej. Usunięty z tych stanowisk przez niemieckiego okupanta, obecnie wrócił na nie ponownie.

W r. 1945 Ministerstwo Zdrowia powołało go na członka Państwowej Rady Zdrowia, Rady Naukowej Lekarskiego Instytutu Naukowo-Wydawniczego, Komitetu Instytutu Dziecka oraz na członka Komitetu Redakcyjnego czasopisma p. t. „Polski Tygodnik Lekarski“.

Ogłosił drukiem 81 prac z dziedziny pediatrii klinicznej, społeczno-zapobiegawczej, z zakresu szpitalnictwa i etyki lekarskiej.

W r. 1922 został odznaczony Krzyżem Oficerskim orderu „Polonia Restituta“, w r. 1938 Złotym Krzyżem Zasługi, w r. 1946 powtórnie Złotym Krzyżem Zasługi.

Ogłosił drukiem następujące ważniejsze prace:

- 1) Przyczynek do rozpoznania różniczkowego zrostów osierdza i wad zastawkowych w wieku dziecięcym. *Gazeta Lekarska*, 1904; 2) Refraktometryczne badanie surowicy krwi. *Gazeta Lekarska*, 1906; 3) Rzedma podskórna w przebiegu odry powikłanej płonicą u dziecka. *Czasopismo Lekarskie*, 1907; 4) Zapalenie nerek w przebiegu płonicy u dzieci. *Czasopismo Lekarskie*, 1907; 5) O popłoniczym zapaleniu gruczołów chłonnych. *Przegląd Pediatriczny*, 1908; 6) Sprawozdanie lekarza szkolnego na rok 1907/1908. Krótkie sprawozdanie z działalności Gimnazjum Polskiego w Łodzi, 1908; 7) Leczenie czynnościowe popłoniczego zapalenia nerek u dzieci. *Przegląd Pediatriczny*, 1909; 8) O analogii w czasie występowania zapalenia płoniczego gruczołów chłonnych i nerek. *Przegląd Lekarski*, 1909; 9) O częstości występowania i objawach wyrosła gruczołowych jamy nosowo-gardłowej u dzieci szkolnych. *Przegląd Pediatriczny*, 1909; 10) Sprawozdanie lekarza szkolnego za rok 1908/9. Krótkie sprawozdanie z działalności Gimnazjum Polskiego w Łodzi, 1909; 11) Szkarlatyna — odezwa do matek. Wydaw. Warszaw. Towarzystwa Higienicznego, 1910; 12) Piąte sprawozdanie roczne z działalności Szpitala Anny Marii dla dzieci w Łodzi. *Przegląd Pediatriczny*, 1911; 13) Szóste sprawozdanie roczne z działalności Szpitala Anny Marii dla dzieci w Łodzi. Łódź, 1912; 14) Siódme sprawozdanie roczne z działalności Szpitala Anny Marii dla dzieci w Łodzi. *Przegląd Pediatriczny*, tom VII, 1914; 15) Śmiertelność w płonicy a wiek dzieci. *Przegląd Pediatriczny*, 1914; 16) O rodzinnym występowaniu zapalenia nerek w przebiegu płonicy. *Przegląd Pediatriczny*, 1914; 17) Statystyka urodzeń i śmiertelności dzieci w Łodzi. *Ekonomista*, 1914; 18) O przeludnieniu mieszkań jednoizbowych w Łodzi. *Zdrowie*, 1914; 19) Tymczasowy projekt organizacji Opieki nad dziećmi i młodzieżą. 1916; 20) Rady dla matek o karmieniu i pielęgnowaniu niemowląt. — Wyd. 1, 1916; wyd. 6, 1945; 21) Rektor Brudziński — zarys działalności. *Księga Pamiąt. na otwarcie Uniwersytetu*, 1916; Józef Brudziński — życiorys i charakterystyka działalności naukowej. *Gazeta Lekarska*, 1918; Józef Brudziński. W monografii „Szpital im. Karola i Marii“. Warszawa, 1926; Józef Brudziński. Przemówienie na otwarcie Akademii ku uczczeniu pamięci Rektora Józefa Brudzińskiego w X rocznicę jego śmierci. *Pediatrics Polska*, tom VIII, 1928; 22) Porównawcza statystyka urodzeń i śmiertelności dzieci wśród ubogiej ludności chrześcijańskiej i żydowskiej w Warszawie i Łodzi. *Księga Pamiątkowa na otwarcie Uniwersytetu*, 1916; 23) Organizacja i działalność Sekcji Sanitarnej w roku 1915, 1917; 24) Ruch ludności w m. st. Warszawie w ostatnim pięcioleciu. *Gazeta Lekarska*, 1917; 25) Zasady organizacji Opieki nad dziećmi. Wykłady na kursach przygotowawczych dla lekarzy powiatowych. Warszawa, 1917; 26) Linie wytyczne urządzenia i prowadzenia Stacji Opieki nad dziećmi. Warszawa, 1918; 27) Zadanie Opieki Państwowej nad dzieckiem i matką. 1918; 28) Rząd Polski dla dzieci. 1919; 29) Z epidemiologii influenzy. *Przegląd Epidemiologiczny*, nr 1, 1920; 30) Dwu-

dziestopięcioletni jubileusz leczenia błonicy surowicą w Warszawie. Przegląd Epidemiologiczny, nr 3, 1920; 31) O popularyzacji wiadomości higieniczno-wychowawczych. W księdze zbiorowej „Higiena i wychowanie“, 1921; 32) Z życia prawdziwej lekarki — Dr Maria Ratyńska. Warszawa, 1921; Dr Maria Ratyńska w X rocznicę Jej śmierci. Warszawa, 1932; 33) Najważniejsze warunki rozwoju opieki nad dzieckiem. Opieka nad Dzieckiem, tom I, 1923; 34) Błonica i dławiec u dzieci. *Pediatrics Polska*, tom III, 1925 (wspólnie z Dr Stankiewiczem); 35) Filozof Favorinus o karmieniu niemowląt. *Opieka nad dzieckiem*, tom I, 1923; 36) Julian Kramsztyk. *Warszawskie Czasopismo Lekarskie*, 1926; 37) List do mamusi w sprawie szkarlatyny. Warszawa, 1926; 38) Szpital im. Karola i Marii dla dzieci. Monografia. Warszawa, 1926; 39) List do mamusi w sprawie odry. Warszawa, 1927; 40) Polska twórczość pediatryczna. *Pediatrics Polska*, tom VII, 1927; 41) Przemówienie wstępne na Zjeździe Pediatrów w Wilnie. *Pediatrics Polska*, tom VII, 1927; 42) Śmiertelność w błonicy a wiek dziecka. (Wspólnie z Dr Hel. Lewkowiczówną). *Pediatrics Polska*, tom VII, 1927; 43) Ocena zespołów objawowych w płonicy w związku z leczeniem surowicą swoistą. (Wspólnie Dr Bogdanowiczem). *Pediatrics Polska*, tom VIII, 1928; 44 — 45 i 46) Trzy prace „O leczeniu płonicy surowicą“. *Pediatrics Polska*, tom VI, 1926; Pamiętnik Pierwszego Ogólnego Zjazdu Lekarzy Słowiańskich w Warszawie. Warszawa, 1928; *Pediatrics Pol.*, tom VIII, 1928; 47) Odczyny Dick'ów i Levaditi-Falconi'ego w przebiegu płonicy. *Pediatrics Polska*, tom VIII, 1928 (wspólnie z Dr Bogdanowiczem); 48) Szybkość występowania odczynów skórnych w błonicy i ich znaczenie prognostyczne w stosunku do powikłań. *Pediatrics Polska*, tom VIII, 1928 (wspólnie z Dr Bogdanowiczem); 49) Płonica ododzowieńcza (wspólnie z Dr Bogdanowiczem). *Pediatrics Polska*, tom VIII, 1928; 50) Z życia wielkiej pielęgniarki. Warszawa, 1929; 51) Najważniejsze zasady opieki społecznej nad dziećmi. *Kobieta Współczesna*, nr 22, 1929; 52) Etude comparée des réactions de Tranbusti et de Pirquet. *Scritti Medici dedicati a Carlo Comba pubblicati per cura delle „Rivista di clinica pediatrica“*, Firenze, 1929 (wspólnie z Dr Bogdanowiczem); 53) List do mamusi w sprawie dyfterytu. Warszawa, 1930; 54) Tezy walki z zakażeniami wewnątrzszpitalnymi. *Nowiny Społeczno-Lekarskie*, 1929; 55) O podniesieniu kwalifikacji fachowych lekarzy Kas Chorych i utworzeniu stanowisk lekarzy domowych, 1929; 56) Katastrofalny brak łóżek szpitalnych dla chorych dzieci w Warszawie. *Opieka nad dzieckiem*, tom VIII, 1930; 57) Przysięga i przykazania Hipokratesowe. Warszawa, 1931; 58) Kilka myśli o etyce zawodu pielęgniarskiego. *Opieka nad dzieckiem*, tom IX, 1931; 59) Drogi rozwoju współczesnej pediatrii polskiej. *Pediatrics Polska*, tom XI, 1932; 60) W sprawie szczepień ochronnych. *Pediatrics Polska*, tom XI, 1932; 61) O odrębności przemiany materii i odżywiania dzieci. *Nowiny Lekarskie*, 1932; 62) W sprawie kursów dokształcających dla lekarzy. *Lekarz Polski*, tom VIII, 1932; 63) O pogardzie dla pieniądza. *Warszawskie Czasopismo Lekarskie*, rocznik VII, zes. 2, 1931; 64) Ambulatorium dla chorych dzieci. *Przegląd Szpitalnictwa*, zes. 3 — 4, 1935;

65) Kliniczny przebieg błonicy u dzieci szczepionych ochronnie anatoksyną błoniczą (wspólnie z Dr Mazurkiem). *Medyc. Doświadc. i Społ.*, tom XX, zes. 5 — 6, 1936; 66) Czy przebieg kliniczny błonicy zgadza się z typem maczugowca błoniczego (wspólnie z Dr M. Kłobukowską). *Med. Dośw. i Społ.*, tom XX, zes. 5 — 6, 1936; 67) Zarys rozwoju szpitalnictwa dziecięcego w Polsce. W książce „Choroby dzieci“ W. Jasińskiego, Warszawa, 1936; 68) O odwiedzaniu chorych w szpitalach dziecięcych. *Przegląd Szpitalnictwa*, zes. 1 — 2, 1937; 69) Dni pracy, wypoczynku i choroby w życiu pielęgniarki szpitalnej. *Przegląd Szpitalnictwa*, zes. 1 — 2, 1937; 70) Technika i taktyka walki z zakażeniami wewnątrzszpitalnymi. *Przegląd Szpitalnictwa*, zes. 3 — 4, 1937; 71) Szpital im. Karola i Marii — Drugie dziesięciolecie 1924 — 1934. Warszawa, 1937; 72) Wacław Jasiński. *Pediatrya Polska*, tom XIX, 1937; 73) Walka z zakażeniami dziecięcymi na terenie uzdrowisk i zdrojowisk. *Pamiętnik XX Lekarskiego Kursu Wakacyjnego w Ciechocinku*, Warszawa, 1937; 74) Ideologia szpitala. Warszawa, 1939; to samo w *Pamiętniku I Pol. Zjazdu w sprawach szpitalnictwa*, Warszawa, 1938; 75) Drogi szpital — tania kuracja. *Dziennik Zdrowia*, zes. 1, rocz. 1, 1945; 76) O liczebności personelu lekarskiego i pielęgniarskiego w szpitalach i klinikach w świetle potrzeb chorego oraz wymogów nauki i nauczania. *Dziennik Zdrowia*, zes. 3, rocz. 1, 1945; 77) Myśli przewodnie o organizacji opieki nad dziećmi w Polsce. *Dziennik Zdrowia*, zes. 5 — 6, rocz. 1, 1945; 78) Służba opiekuńczo-społeczna w szpitalach. W *Służbie Zdrowia*, zes. 1, 1946; 79) Wiedza i etyka w kształceniu i życiu lekarza. W *Służbie Zdrowia*, zes. 2, 1946; 80) Rozważania o potrzebach opieki nad zdrowiem dziecka w Warszawie. W *Służbie Zdrowia*, zes. 9 — 11, 1946; 81) Florencja Nightingale i Zofia Szlenkierówna. 1946.

Henryk Świdziński urodził się 8 sierpnia 1904 r. w Strzyżowie (pow. Hrubieszów, woj. Lubelskie). Do szkół średnich uczęszczał we Włocławku, Skierniewicach i Kielcach, gdzie w r. 1922 otrzymał świadectwo dojrzałości. W tymże roku przyjęty został na Wydział Filozoficzny Uniwersytetu Warszawskiego, gdzie studiował geologię jako przedmiot główny i geografę — jako poboczny. Po wykonaniu i opublikowaniu pracy p. t. „Utworki jurajskie na zachodnim zboczu gór Świętokrzyskich między Małogoszczą a Czarną Nidą“ otrzymał w roku 1929 stopień doktora filozofii na tymże Uniwersytecie. Dnia 1. I. 1928 r. objął obowiązki starszego asystenta przy katedrze geologii na U. W., które pełnił do dnia 30. VI. 1929 r. W dniu 30. XII. 1930 r. został przyjęty do Państwowego Instytutu Geologicznego w charakterze geologa-asystenta. W instytucie tym pracował bez

przerwy do września 1939 r., zajmując ostatnio stanowisko kierownika grupy karpackiej i pracowni kartograficznej w VI st. służb. W tymże czasie był przejściowo asystentem przy katedrze paleontologii na U. W. w r. ak. 1932/33. W roku 1937 habilitował się na tymże Uniwersytecie na podstawie pracy p. t. „Uwagi o budowie Karpat Fliszowych“, uzyskując stopień docenta geologii. Cały okres pracy w P. I. G. był poświęcony pracom naukowym zarówno o charakterze teoretycznym jak i praktycznym, głównie przy zagadnieniach naftowych. Ponadto odbył podróże naukowe, a mianowicie: w r. 1933 do Czechosłowacji, w r. 1935 do Jugosławii (2 tyg.) i Rumunii (2 mies.). W roku 1937 przeprowadzał studia porównawcze na plażach bretońskich we Francji. W r. 1938/39 wygłosił jako docent kurs wykładów na U. W. p. t. „Geologia złóż naftowych“. W okresie wojennym pracował naukowo nad zagadnieniami Karpat i tamtejszych złóż naftowych. W reaktywowanym Państwowym Instytucie Geologicznym w lutym 1945 r. objął obowiązki Naczelnika Wydziału Geologii Regionalnej w V stopniu służb. W r. 1945 wygłosił na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie kurs wykładów z geologii ogólnej i z geologii Ziemi Polskich.

Ogłosił drukiem następujące ważniejsze prace:

- 1) Utwory jurajskie na zachodnim zboczu gór Świętokrzyskich między Małogoszczą a Czarną Nidą. Tow. Nauk. Warsz. Sprawozdania wyd. III, t. XX, Warszawa, 1928; 2) Sprawozdanie z badań, prowadzonych w lecie r. 1927 na terenach solonośnych arkuszy Bolechów i Kałusz. Posiedz. Nauk. Państw. Inst. Geol., zes. 21, Warszawa, 1928; 3) Sprawozdania z badań geologicznych na ark. Sanok w okolicach Rymanowa. Posiedzenia Naukowe Państw. Inst. Geol., zes. 24, Warszawa, 1929; 4) Łuniewski A. i Świdziński H. — W sprawie kry jurajskiej pod Łukowem. Przegląd Geograficzny, t. IX, Warszawa, 1929; 5) Badania geologiczne w okolicach Rymanowa. Sprawozdania Państw. Inst. Geol., t. V, Warszawa, 1930; 6) Sprawozdanie z badań geol., wykonanych w r. 1930 na ark. Jasło — Dukla i Gorlice — Grybów. Posiedz. Nauk. P. I. G., zes. 30, Warszawa, 1937; 7) Antyklina Skórkowska. Posiedz. Nauk. P. I. G., zes. 30, Warszawa, 1931; 8) Utwory jurajskie między Małogoszczą a Czarną Nidą. Sprawozd. P. I. G., t. VI, Warszawa, 1931; 9) Łuniewski A. i Świdziński H. — Z wycieczki geologicznej na Czywczyn i Łostuń. Wszechświat, Warszawa, 1931; 10) Sprawozdanie z badań geol. nad jurą górną, wykonanych w r. 1931 na ark. Przedbórz i Radomsko. Posiedz. Nauk. P. I. G., zes.

- 32, Warszawa, 1932; 11) Sprawozdanie z badań geol. wykonanych w r. 1931 na ark. Gorlice — Grybów. Ibidem, 1932; 12) Fałd Skórkowski. Przyczynęk do znajomości tektoniki jury zachodniej części gór Świętokrzyskich. Sprawozd. P. I. G., t. VII/2, 1932; 13) Projekt rezerwatu „Prządki“ pod Krosnem. Ochrona Przyrody, 12, Kraków, 1932; 14) Sprawozdanie z badań geol., wykonanych w r. 1932 w okolicy Bednarki i Harkłowej na ark. Jasło. Posiedz. Nauk. P. I. G., zesz. 36, Warszawa, 1933; 15) Czwartorzęd w kotlinie krośnieńskiej. Ibid.; 16) „Prządki“ skałki piaskowca ciężkowieckiego pod Krosnem. Zabytki Przyrody Nieożywionej, zesz. 2, Warszawa, 1933; 17) „Kamień Liski“ w Glinnem koło Leska. Ibidem; 18) „Diabli Kamień“. Skałka piaskowca magórskiego koło Folsza, pow. Jasło. Ibidem; 19) Sprawozdanie z badań geol. wykonanych w r. 1933 na ark. Brzostek i Pilzno. Posiedz. Nauk. P. I. G., nr 39, Warszawa, 1934; 20) Badania geol. w grupie magórskiej. Ibidem; 21) Budowa Karpat fliuszowych w świetle najnowszych badań. Ibidem; 22) Badania geol. w okolicy źródła Wysowa pow. Gorlice. Ibidem; 23) Uwagi o budowie Karpat fliuszowych. Sprawozd. P. I. G., t. VIII/1, Warsz. 1934, 24) Wielki gład narzutowy w Śniadkowie. Zabytki Przyrody Nieożywionej, zesz. III, Warsz., 1934; 25) Przyczynki do poznania zasięgu dyluwium północnego w Karpatach Środkowych. Posiedz. Nauk. P. I. G., nr 41, Warszawa, 1935; 26) Przeglądowa mapa geologiczna zachodniej części karpackich terenów naftowych. Ibidem; 27) Wyniki badań geologicznych na obszarze fałdu Brzanka — Liwocz i antykliny Rzepienników. Ibidem; 28) O budowie płaszczowiny magórskiej w dorzeczu górnej Ropy i Białej, ark. Gorlice i Krynica. Ibidem, nr 42; 29) Szkic geologiczny okolic Przedborza nad Policą. Sprawozd. P. I. G., t. VIII, Warszawa, 1935; 30) Dalsze badania geologiczne w okolicach Ciężkowic. Posiedz. Nauk. P. I. G., nr 45, Warszawa, 1936; 31) Zdjęcia geologiczne płaszczowiny magórskiej na ark. Gorlice. Państw. Inst. Geol. Posiedz. Nauk., nr 45, 1936; 32) Niektóre zagadnienia geologiczne z Karpat Wschodnich. Ibidem, 1936; 33) Kompleksy piaskowcowe w eocenie karpackim. Ibidem, 1936; 34) Zmienność granicy między łupkami menilitowymi a warstwami krośnieńskimi. Ibidem, 1936; 35) Budowa geologiczna Kornut. Ochrona Przyrody, 16, Kraków, 1936; 36) Wyniki zdjęć geologicznych wykonanych w r. 1936 między Gromnikiem a Zakliczynem, ark. Pilzno. Posiedz. Nauk. P. I. G., nr. 48, 1937; 37) Dalsze badania geologiczne na ark. Gorlice wykonane w r. 1936. Ibidem; 38) U źródeł energii okręgu Sandomierskiego. Ziemia, 27, Warszawa, 1937; 39) Kilka spostrzeżeń geologicznych z okolicy Seletyna (Bukowina). Sprawozdania P. I. G., t. IX/2, Warszawa, 1938; 40) Budowa geologiczna zachodniej części fałdu potockiego (t. zw. łuski gazowej). Państw. Inst. Geol., biuletyn 20, Warszawa, 1939; 41) W sprawie zastosowania łupków menilitowych do celów drogowych. Sprawozdanie Dyrektora P. I. G., biuletyn 18, Warszawa, 1939; 42) Wiercenia poszukiwawcze w Lipnicy koło Jasła. „Nafta“, nr 2, Kraków, 1946; 43) Gazy ziemne w Bieśniku k. Gorlic. Ibidem, nr 5, Kraków, 1946.

E d w a r d T a y l o r urodził się 26 września 1884 r. w Kielcach. Po skończeniu w r. 1903 gimnazjum klasycznego w Kielcach, studiował filozofię, a następnie prawo na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie, gdzie uzyskał doktorat praw w 1909 r. Następnie przez jakiś czas pracował w Biurze Patronatu Spółek Rolniczych przy galicyjskim Wydziale Krajowym. Habilitował się w 1917 r. z ekonomii politycznej i skarbowości na Wydziale prawnym Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie. Od 1. IX. 1919 r. profesor nadzwyczajny, a od 1. VII. 1921 r. profesor zwyczajny ekonomii politycznej na Wydziale prawno-ekonomicznym Uniwersytetu Poznańskiego, dziekan tegoż Wydziału w r. 1922/23. Członek korespondent od 11. VI. 1930 r., a członek czynny od 18. VI. 1946 r. Polskiej Akademii Umiejętności. Członek i przewodniczący Komisji Nauk Społecznych Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk. Wiceprezes Rady Naukowej oraz przewodniczący Poznańskiego Oddziału i Poznańskiej Sekcji Rady Naukowej Towarzystwa Ekonomicznego. Członek Rady Naukowej dla zagadnień Ziemi Odzyskanych. Członek Centralnego Komitetu polskich instytucji politycznych. Redaktor i wydawca „Poznańskich Prac Ekonomicznych“.

Ogłosił drukiem następujące ważniejsze prace:

- 1) O istocie spółdzielczości. Lwów, 1916; II wyd. Poznań, 1946;
- 2) Pojęcie spółdzielczości. Kraków, 1916; 3) Statyka i dynamika w teorii ekonomii. Kraków, 1919; 4) Reforma podatku gruntowego w Polsce. Kraków, 1919; 5) Prawo skarbowe Rzeczypospolitej Polskiej. Poznań, 1920;
- 6) Inflacja polska. Poznań, 1926; 7) Druga inflacja polska. Poznań, 1926;
- 8) Finanzpolitik und Steuersystem der Republik Polen. Jena, 1928; 9) Polityka skarbowa i system podatkowy Rzeczypospolitej Polskiej. Poznań, 1929; 10) Wstęp do ekonomiki. Cz. I i II, Poznań, 1936/38; 11) La répercussion des difficultés monétaires sur la politique économique extérieure de la Pologne. Varsovie, 1938; 12) Gospodarcze obowiązki stanu. Poznań, 1939.

K a r o l Z a w o d z i ń s k i urodził się 1 czerwca 1890 r. w Warszawie. Nauki szkolne rozpoczął w Warszawie w IV gimnazjum; kontynuował je w I gimnazjum w Petersburgu; po

otwarciu pierwszej szkoły polskiej w Kongresówce, gimnazjum Chrzanowskiego, został w niej uczniem 6 klasy. Po uzyskaniu matury rządowej w Tyflisie, wstąpił w r. 1908 na Uniwersytet Petersburski, gdzie studiował literatury romańskie. Dyplom uzyskał jesienią 1913 roku na podstawie pierwszej części rozprawy o pisarzu francuskim XVIII w., J. Cazotte, autorze „Diabła zakochanego“.

W latach pierwszej wojny światowej walczył w szeregach legionów i dzieląc ich los znalazł się w obozie jeńców w Szczypiornie. Zwolniony na skutek starań ówczesnych władz oświatowych, rozpoczął pracę nauczycielską w kilku szkołach średnich żeńskich. W roku 1918 wstąpił ponownie do Wojska Polskiego, jako podoficer kawalerii. Awansowany w następnym roku na oficera, przebywał na froncie aż do zawarcia pokoju ryskiego, a następnie nadal w służbie czynnej jako oficer zawodowy kawalerii. Od jesieni 1921 roku został przydzielony do Wyższej Szkoły Wojennej w Warszawie. Współpracował w miesięczniku „Przegląd Warszawski“, drukując tam w grudniu 1921 r. pierwszą swoją pracę z zakresu krytyki literackiej: Przegląd ruchu poetyckiego w Rosji w epoce wojennej i w najbliższych po niej latach. Oprócz współpracy w „Przeglądzie Warszawskim“ pisywał też i w innych czasopiśmiech, m. in. od r. 1926 w „Wiadomościach Literackich“ i w „Przeglądzie Współczesnym“. W 1932 r. przeniesiony został w wojsku w stan spoczynku. W roku 1933 został powołany na stanowisko profesora literatur słowiańskich na Uniwersytecie w Brukseli, gdzie poprzednio wykładał prof. W. Lednicki i M. Kridl. W roku 1934 wrócił na stałe do Warszawy i współpracował nadal w wielu czasopiśmiech. Prócz broszur wydał pierwszą część „Zarysu wersyfikacji polskiej“. Lata wojny polsko-niemieckiej spędził początkowo w Kozienicach, a potem w Zalesiu pod Warszawą w ciężkich warunkach materialnych. W roku 1946 został mianowany profesorem Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu.

Bibliografia ogłoszonych prac sięga kilkuset pozycji:

Artykuły rozrzucone są w czasopiśmiech: „Wiadomości Literackie“, „Rocznik Literacki“ (referent działu poezji), „Przegląd Warszawski“ (1921 — 1925), „Przegląd Współczesny“

(1926 — 39), „Skamander“ (1935 — 39), „Życie Literackie“ (1937 — 39), „Droga“ (zwłaszcza lata 1930 — 35), „Glossy“ (1939); po wojnie: „Twórczość“, „Kamena“, „Odrodzenie“, „Życie Literackie“, „Kuźnica“. W księgach zbiorowych: „Prace ofiarowane Kazimierzowi Wóycickiemu“, 1937; „Ku czci J. I. Kraszewskiego“, Łuck, 1930; „Puszkina 1837 — 1937“, 1939.

Oddzielnie ogłosił drukiem następujące ważniejsze prace:

- 1) T. Tiutczew, 1926; 2) Maria Dąbrowska, 1933; 3) Zarys wersyfikacji polskiej, 1936; 4) Blaski i nędze realizmu powieściowego, 1937; 5) Liryka polska w dobie kryzysu, 1939.

Juliusz Zweibaum urodził się 1 maja 1887 r. w Warszawie. Gimnazjum filologiczne ukończył w 1905 roku. Brał udział w strajku szkolnym. W 1906 roku wstąpił na Wydział Filozoficzny Uniwersytetu w Liège, po roku przeniósł się na Wydział Przyrodniczy tegoż Uniwersytetu. W latach 1907 — 1909 pracował w pracowni histologicznej prof. Julina i zoologicznej prof. van Benedena. Następnie za radą prof. van Benedena przeniósł się do Bolonii do pracowni prof. Emery'ego oraz prof. Enriqueşa. W roku 1913 otrzymał tytuł doktora nauk przyrodniczych na podstawie pracy o konjugacji wymoczków i został adiunktem przy katedrze Zoologii i Anatomii porównawczej Uniwersytetu w Modenie.

W roku 1913/14 prowadził zleczone wykłady dla medyków. Wielka wojna zastała go w Warszawie. Nie mogąc powrócić na swoje stanowisko, rozpoczął pracę w Tow. Nauk. Warszawskim. W roku 1916/17 wykładał cytologię na Wolnej Wszechnicy Polskiej. Jednocześnie był asystentem przy katedrze Histologii i Embriologii Wydz. Lek. Uniwersytetu Warszawskiego. W roku 1919/21 organizował pracownię hodowli tkanek przy Zakładzie Histologii. W roku 1921 — 23 prowadził wykłady zleczone z Histologii dla słuchaczy Wydziału Weterynaryjnego. Jako stypendysta Rządu Francuskiego opracował w r. 1923 w Lyon nową metodę barwienia przeżyciowego tłuszczu. W roku 1924 otrzymał nagrodę Stow. Asystentów U. W. za najlepszą pracę naukową. W roku 1926 uzyskał veniam legendi z Histo-

logii i Embriologii Wydziału Lekarskiego. W roku 1933 otrzymał nagrodę im. Sieragowskich przy Tow. Lek. Warsz. za całokształt prac z biologii i medycyny doświadczalnej. W roku 1936 pracował w Instytucie Doświadczalnym w Kopenhadze u prof. A. Fischnera i Peterfięgo nad mikromanipulacją w hodowli tkanek, której poświęcił się od roku 1922.

W roku 1933 miał poleconą organizację Zakładu Histologii i Embriologii Wydz. Weter. U. W. oraz prowadzenie wykładów. Stanowisko to zajmował do wybuchu wojny 1939 roku. Podczas wojny pracował przez pewien czas w Szpitalu marsz. Piłsudskiego oraz w Straży Obywatelskiej aż do wkroczenia Niemców. Dwukrotnie aresztowany przez Niemców szczęśliwie odzyskał wolność. W 1940 r. pracował w Szpitalu na Czystem. W ghetto zorganizował w tymże roku Kurs Przysposobienia Sanitarnego do Walki z Epidemiami o zakresie pierwszych dwóch lat Wydziałów Lekarskich. Zajmował się także opieką nad bezdomnymi dziećmi. Wskutek pogorszenia się warunków musiał pracować jako robotnik w fabryce trykotaży. W 1942 r. uciekł z ghetta i pracował w Kuchni dla parafii św. Jana na Starym Mieście. W czasie powstania był ranny. Z obozu pruszkowskiego zdołał uciec dzięki pomocy uczniów swoich, lekarzy obozowych.

Brał czynny udział w wielu Zjazdach Naukowych we Francji, Italii, Szwajcarii, Danii, Rosji, Anglii i Ameryce. Był referentem prac polskich w *Année Biologique*, współpracownikiem czasopisma „*Archiv für experimentelle Zellforschung*“.

Jest członkiem *Société de Biologie*, *Association des Anatomistes*, *Society of Experimental Cytology*, Tow. im. Kopernika, Tow. Anatomicznego i Towarzystwa Zoologicznego. Obecnie został powołany do Komitetu Redakcyjnego międzynarodowego czasopisma „*Experta Médica*“ wyd. w Amsterdamie.

Ogłosił drukiem następujące ważniejsze prace:

1) *La conjugaison et la différenciation sexuelle chez les infusoires*. Arch. f. experim. Zellforschung, 1912; 2) *J. Zweibaum i Enriques. Sul sistema pigmentario del Sipunculus nudus ed il suo significato funzionale*. Bios, 1913; 3) *La regeneration des ovaires chez Policelis nigra*. Arch. für

Entwicklungsmech. d. Organismen, 1916; 4) J. Zweibaum i R. Błędowski. Badania nad oddychaniem *Colpidium colpoda*. Spraw. Tow. Nauk., 1917; 5) Wpływ braku tlenu na aparat jądrowy *Paramecium caudatum*. Spraw. Tow. Nauk., 1917; 6) Ricerche sulla coniugazione degli Infusori. Cz. I, Arch. f. Protistenkunde, 1921; 7) Ricerche sulla coniugazione degli Infusori. Cz. II, tamże, 1922; 8) J. Zweibaum et Słonimski. Sur la coloration vitale des Infusoires. CR. Soc. Biologie, 1922; 9) ci sami. Sur l'excrétion des colorants vitaux chez les Infusoires. Tamże, 1923; 10) Sur la coloration des graisses dans la cellule vivante. CR. Soc. Biol., 1923; 11) Sur la coloration des graisses par les melange „Nadi“ et le bleu d'Indophenol forme in vitro CR. Soc. Biol., 1923; 12) J. Zweibaum et Mengenot G. Sur l'application d'une methode permettant la coloration des graisses dans la technique vegetale. CR. Soc. Biol., 1923; 13) Analiza histofizjologiczna nabłonka rzęskowego żyjącego in vitro. Med. Dośw. i Społ., 1926; 14) Sur la survie de l'epithelium vibratil in vitro. CR. Soc. Biol., 1926; 15) Analyse histophysiologique de l'epithelium vibratil survivant in vitro. CR. Soc., Biol. 1926; 16) J. Zweibaum et Wojciechowski. Sur la culture de l'omentum. CR. Ass. des Anatomistes, Turin, 1925; 17) O hodowli nowotworów in vitro. Nowotwory, 1926; 18) Wpływ wyciągów z gruczołów dokrewnych na wzrost komórek normalnych i nowotworowych in vitro. Nowotwory, 1930; 19) J. Zweibaum et Ostrouch. Action du plasme sacromateux sur la culture des fibroblastes. CR. Ac. Pol. Sc. Cl. de Med., 1932; 20) ci sami. Action du plasme sacromateux sur les structures cytoplasmiques des cellules cultivées in vitro. Tamże, 1933; 21) Action du plasme vieuilli sur la croissance des fibroblastes in vitro. CR. Ass. des Anatom., 1936; 22) J. Zweibaum et Elkner. A. Sur le système vacuolaire de cellules cultivées in vitro. Arch. f. experim. Zellforschung, 1926; 23) ci sami. Sur les structures cytoplasmiques et l'appareil de Golgi dans les cellules cultivées in vitro. Tamże, 1930; 24) Une nouvelle méthode de coloration des graisses. Bull. d'Histologie appliquée, 1932; 25) Nowa metoda uwidoczniania tłuszczów. Folia morphologica, 1933; 26) Sur la repartition des graisses dans les cellules cultivées in vitro. Arch. f. experim. Zellforsch., 1933; 27) Recherches sur les cellules du sarcome de Rous cultivées in vitro. Arch. f. experim. Zellforsch., 1933; 28) J. Zweibaum et Szejman. Recherches sur les cellules binuclées. Bull. de l'Acad. Sc. Cracovie, 1934; 29) J. Zweibaum et Flaks. J. Action du plasme sacromateux sur les fibroblastes cultivées in vitro. Libro de Oro in onor de prof. Roffo. Buenos Aires, 1936; 30) J. Zweibaum et Głowiczower. Action des rayons X sur la coloration vitale des cellules cultivées in vitro. Acta Neerlandica Morphologiae, 1941; 31) Sur la caracteristique des fibroblastes, histiocytes et lymphocytes basée sur la coloration vitale. CR. Congrès de Cytologie Experim., Zurich, 1938; 32) to samo w Arch. d'Anatomie microscopique (w druku). Liczne artykuły popularne i zestawienia oraz referaty w Pol. Gaz. Lekarskiej, Warsz. Czas. Lek., Wszechświecie, Medycynie i Przyrodzie, Encyklopedii „Świat i Życie“, odczyty radiowe i inne.